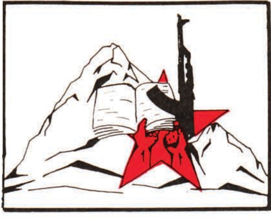

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 28 / Nisan 1984 / 2.-DM

PKK DAVALARINDA 24 İDAM DAHA VERİLDİ

PKK BATMAN DAVASINDA 10 İDAM!

● **Diyarbakır'da idam verilenlerin sayısı 72'ye ulaştı!**

● **Cezalar suça göre değil; direnmeye göre verilmekte!**

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen 303 kişilik Batman grubu davasında, 10 devrimci için idam verilirken, 2'si hakkında müebbet verildi. Ayrıca yaş küçüklüğü nedeniyle, 12'sinin idam cezaları ise 20-24 yıla çevrildi. 103 kişi beraat ederken, 162 kişi hakkında ise 3 ile 24 yıl arasında değişen cezalar verilirken 9 kişi hakkında görevsizlik, 5 kişi hakkında da tefrik kararı verildi.

Haklarında idam kararı alınan devrimcilerin isimleri şöyledir; Sehmuz Bağaç, Hıfzıllah Korkut, Mahmut Oğuz, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin, Medeni Gürgen, Mehmet Nezir Aktülün, Seyho Evirgen, Abdulgafur Karder ve Abdurrahman Özdil.

Yaş küçüklüğünden dolayı Kazım Ateş, Kasım Nayman, Şehmuz Özdemir, Abdullah Özlük, Hamdullah Tüzün, Süleyman Üner, Zeki Günenel, Faysal Culam, Şehmuz Ercan, Fehmi Korkmaz'ın idam cezaları 24 yıl ağır hapse çevrilirken, Adnan Çelik ve Recep Yardımcı'nın ise 20 yıl ağır hapis cezasına çevrildi.

Faik Kezer, Kazım Trukan, Recep Tırıl, A. Mecit Çeken, Meytullah Yıldız, Zeki Yılmaz ve İrfan Çelik için 24 yıl ağır hapis verilirken, Kenan Gökbürcü'ye 10 yıl, Selahattin Ayana'ya 14 yıl, M. Şirin Çelik'e 20 yıl İlhami Geneş'e 10 yıl, Sait Tangüner'e ve Behçet Türkan'a ise 15'er yıl ağır hapis cezaları verildi.

★ ★ ★ ★

Son verilen idam cezalarıyla da Diyarbakır'da görülmekte olan PKK davalarında, idam cezaları böylelikle 72'ye yükselirken, Adıyaman grubu ile birlikte 86'ya yükseldi. İdam kararlarından da açıkça görüldüğü gibi, verilen cezalar, mahkemenin keyfi tutumuna dayanmaktadır. Gerçekte önceden verilmiş olunan kararlar, mahkemede açıklanmaktadır. Yoksa verilen kararlar mahkemelerde davaların görüşülmesi anında ortaya çıkmamaktadır. Duruşmalar, bir göstermelik olarak sürdürülmekte, dışarda alınan kararlar, bu alanda uygulanmaktadır.

Bilindiği gibi sömürgeci faşist cunta içerde satın aldığı birkaç hain vasıtası ile teslimiyeti yaygınlaştırıp, direnisi bastırmaya çalışmış; bunun için de işkenceden katletmeye kadar bir çok yöntemi uygulamıştır. Satın aldığı hainlerin, suçları ne olursa olsun, direnişe karsı kullanmak amacıyla şimdilik hayatlarını bagışlamakta, haklarında idam vermemektedir. Böylelikle de teslimiyet ve ihaneti daha fazla yaygınlaştırmak istemektedir.

Tüm oyunlarına, hain-uşak çetenin tüm çabalarına ragmen PKK'li devrimci tutukluları, direnişten vazgeçiremedikleri gibi, tam tersine Mazlum'larla başlayan direniş, son Ölüm Orucunda da görüldügü gibi en görkemli bir şekilde sürdürülmektedir. Böylece oyunları boşa çıkarılmaktadır.

Sömürgeci-faşist cunta savaş esirleri hakkında verdigi cezaları, itham edilen suça ve maddelere bakmadan vermektedir. İçerde oynanmak istenen oyunlara karşı, parti ve halk gerçekligine sahip çıkılarak gösterilen direnme verilecek kararın ölçüsü olarak kabul edilmektedir. Yani suça göre bir ceza verilmemekte, tamamıyla içerde gösterilen direnmeye göre cezalar verilmektedir.

Faşist cuntanın uygulamak istedigi ve direnenler üzerinde baskı kurmaya yönelik olan bu oyunu da tutmayacak, Diyarbakır zindanlarında PKK'li savaş esirlerinin yükselttigi direniş dalga dalga alevlenerek, varlığını sürdürecektir. Aynı şekilde Adıyaman grubunda verilen idamlar, bu alanda da PKK'li savas esirlerinin direnişini durduramayacaktır. Diyarbakır zindanlarında yükselen direniş bayrağı bu zindanlarda da dalgalanacak ve sömürgecilerin yüreğine korku salmaya devam edecektir. Bu kadar, işkence, katliam ve idam cezasına rağmen, direnişten en ufak bir tavizin bile verilmemesi, bunun açık bir ispatıdır.

PKK ADIYAMAN DAVASINDA 14 İDAM!

● **Karar "kahrolsun sömürgecilik" sloganlarıyla karşılandı.**

● **Savaş esirleri kararın kendileri için hiçbir anlamı olmadığını açıkladılar.**

6. Kolordu, Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep, Hatay ve İçel İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı askeri mahkemesinde görülmekte olan PKK-Adıyaman grubu davası sonuçlandı.

186 kişilik Adıyaman grubu davasında, 14 bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı hakkında idam verilirken, 4 kişi ömür boyu hapis cezasına, 45 kişi 1 ile 20 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırılırken, 10 kişi hakkında dosyanın tefrikine, 103 kişinin de beraatine karar verilmiştir. Mehmet Aydın, Osman Yıldırım, Ali Özbey, İbrahim Akar, Kazım Tepeli, Rıza Bilgiç, Abuzer Aslan, Şeyho Topçu, Hüseyin Temel, Hüseyin Cengiz, Hasanoğlu Mehmet Doyamaz, Aziz Bilgiç, Mehmetoğlu Mehmet Doymaz ve Mehmet Heyiş adlı PKK'li bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarına idam verilirken, Mahmut Taştan, Şevket Yıldırım, Ahmet Yıldırım ve Mehmet Yıldırım'a müebbet hapis cezası verilmiştir.

Karar açıklandığı zaman PKK'li savaş esirleri sloganlar haykırarak, kararın kendileri açısından hiçbir anlam ifade etmediğini, tarih karşısında haklı olduklarını belirttiler. Mahkeme salonu **"Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık ve Yaşasın PKK"** sloganlarıyla inledi.

KÜRDİSTAN ÜZERİNDE TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ VE İŞKENCE

Giriş:

Başta Diyarbakır olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafındaki cezaevlerinde, insanlık tarihinde eşine ender rastlanan vahşi bir işkence hüküm sürmektedir. Özellikle Diyarbakır Cezaevi, son dört yıl boyunca Türk sömürgeciliğinin karakterinin en açık sergilendiği vahşet uygulamaları ve bunun karşısında da varlığını koruma mücadelesi veren bir halkın en seçkin temsilcilerinin şahsında görkemli direnişlere tanık olmuştur. Bu cezaevinde yaşanan gelişmeler, eğer bugün tüm dünyanın önemli ilgi merkezi haline gelmişse, bunun nedeni, Diyarbakır Cezaevinin azgın bir sömürgecilikle, bunun karşısında bağımsızlık mücadelesi veren mazlum bir halkın savaş alanı olmasıdır. Diyarbakır Cezaevi, Türk sömürgeciliğinin tarihsel özelliklerinin sergilendiği, bu barbar ve katliamcı gücün, adeta insanlığa duyduğu tüm öfkeyi korkunç acılar çektirerek kustuğu bir zulüm merkezidir. Diyarbakır Cezaevi, dünyanın anlamakta hala zorluk çektiği böyle bir düşmana karşı, sadece bir halkın bağımsızlık mücadelesinin tavizsiz savunulması anlamını da çokça aşarak, katledilmek, ayaklar altına alınmak istenen insanlık değerlerinin, insanın tarih boyunca özlemini çektiği özgürce serpilebilme koşullarının yaratılması için soylu mücadelenin verildiği bir alandır. Diyarbakır Cezaevinde, yıllardır en korkunç işkencelere maruz bırakılan savaş esirleri, gerçekte sınırları böylesine geniş olan, adeta geçmiş ve geleceğin tüm tarihini kapsayan, böyle soylu bir mücadelenin yenilmez direnişçileridirler.

Mutlaka bilince çıkarılması ve en doğru biçimde kavranması gereken bu olgunun günümüzde yeterince anlaşılmaması veya anlaşılmak istenmemesi durumu vardır. Oysa bu gerçeği teslim etmemek, bilinmek zorundadır ki, sadece bir ulusun en vahşi biçimlerde katledilmesine göz yummak gibi bir suça ortak olmakla da sınırlı kalmayıp, insanlığın geleceği açısından son derece tehlikeli gelişmelere onay vermek olacaktır. Kürdistan'da ve Türkiye'de de zindanlarda ve halklarımız üzerinde azgın dünya gericiliğinin generaller gruhu biçiminde somutlaşan temsilcileri eliyle uygulanan zorbalık, işkence ve katliamlar, bu açıdan sadece zindan duvarları içindeki işkenceye karşı tavır alış, onu teşhir edişle durdurulacak acılar değildir.

Bugün, dünya çapında bir çok kurum ve kuruluş, cezaevlerindeki katlanılmaz zulmün karşısında daha duyarlı bir noktaya gelmiştir. Görünüşte de olsa, en azından seslerini yükselterek çeşitli girişimlerde bulunmaktadırlar. Avrupa ise, bu konudaki girişimlerin en çok dikkati çektiği bir alan durumundadır. Bunlar olumlu gelişmelerdir. Şüphesiz ki, tek tek bireyler düzeyinde bile varlığında insanlığın en küçük kırıntısını taşıyanlar, bu vahşete karşı tavır almak zorundaydılar. Cezaevi duvarlarını parçalayarak dünyaya ulaştırılan sesin, insanlığın ölüm pahasına savunuluşunun yankısını bulmaması mümkün değildi. Öyleyse, Avrupa'da birçok çevrenin, demokratik kuruluş ve kişilerin cezaevleri karşısında duyarlılıklarının artması beklenen ve olağan gelişmedir. Bu çevrelerin, Türkiye ve Kürdistan'da uygulanan işkencelerin anlamını giderek daha derinliğine kavramaları ve buna uygun etkin tutumlar içine girmeleri ise, duyarlılığın gerçek ölçütü olacaktır.

Açık ki, bugün işkence ve zulüm en kör gözlerin dahi görebileceği kadar gizlenemez noktaya gelmiştir. Bizzat işkencenin uygulayacıları bile, işkenceye karşı tavır aldıklarını söylemek zorunda kalmaktadırlar. Cunta başı Kenan Evren'in bu konuda yaptığı açıklamalar ilginçtir. Cunta hükümetinin başbakanı Turgut Özal da yine çeşitli vesilelerle yaptığı konuşmalarında işkenceye karşı olduklarını belirtmekte ve hatta işkence suçlusu olarak yargılananların sayısını vermektedir. Elbeteki onlar, tüm dünyayı ayağa kaldıran bu insanlık düşmanlığı karşısında, suçlarının ve döktükleri kanın şaşırtıcı büyüklüğü içinde telaşa kapılarak, işkence ve zulümden bir kaç tane uşağı sorumlu gösterme gayreti içine girmişlerdir. Bu nedenle işkencelerden sorumlu polis ve askerlerin yargılanacağını belirtmekte, en utanmaz bir biçimde demogoji yaparak işkenceye karşı halktan yardım isteme gibi bir tutuma bile girebilmektedirler.

Devamı 17. Sayfada

DİYARBAKIR MEKTUBU:

DİYARBAKIR ZİNDANLARINDAKİ DİRENİŞ BÜTÜN KÜRDİSTAN'I SARIYOR

(YAZISI 15. SAYFADA)

Ordu, Politika ve Özal Hükümeti

(AYRINTILI YAZI ORTA SAYFADA)

★

Partizanın Mektubu:

İki Tür Mülteci

(YAZISI 6-7 SAYFADA)

★

O, Gerçek Bir Öğretmendi...

(YAZISI 8. SAYFADA)

★

CEMAL ARAT VE ORHAN KESKİN ÖLÜM ORUCUNDA ŞEHİT DÜŞTÜLER!

5 Ocak'ta PKK'li savaş esirlerinin başlattığı ve tüm tutukluları kapsayarak genişleyen Ölüm Orucu ve açlık grevi, Mart sonlarında savaş esirlerinin isteklerinin kabul edilmesiyle sonuçlanmıştı. Ölüm Orucunda 11 devrimci şehit düşmüş, fakat buna rağmen, istekleri kabul edilene kadar eylemi devam ettirmişlerdir. Ölüm Orucunda şehit düşen devrimcilerden 2'sinin daha kimlikleri belirlendi.

Diyarbakır zindanlarında savaş esirleri tarafından yükseltilen direniş, sömürgeci canilerin tüm saldırı ve oyunlarına rağmen engellenememiş, ihanet mahkum edilmiştir. Bunun üzerine, devrimci tutukluları katletme planlarını uygulamış, böylece direnişten vazgeçirmeye çalışmıştır. Bilindiği gibi, bu oyun da tutmamış, 11 devrimci ve yurtseveri katletmesine rağmen, PKK'li savaş esirleri karşısında yenilgisini kabullenmiştir.

Son edinilen bilgilerde Cemal ARAT ve Orhan KESKİN adlı devrimcilerin de işkencede katledildikleri bildirilmektedir.

ZİNDANLARDAKİ SAVAŞ ESİRLERİNDEN DIŞARDAKİ SAVAŞÇILARA!

Zindanlardaki PKK'li savaş esirleri tarafından yazılmış ve gazetemize ulaştırılmış olan bu yazıyı yayınlamayı uygun gördük.

"Yoldaş!

Size mücadele selamlarımızı yollarken, zindanlarda direnen yoldaşlardan da mesaj yolluyoruz.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yüzlerce devrimcinin sosyal, siyasal talepler doğrultusunda, açlık grevi ve ölüm oruçlarına başladıklarını biliyorsunuz. Diyarbakır'da ölüm orucunda Zindan Şehitlerimizin başlattıkları şerefli mücadeleyi bugün bir grup yoldaşımız devraldı ve şehit yoldaşlarımızın bıraktığı mesaj doğrultusunda ölüm orucuna başladı. Bu yoldaşların bize ilettikleri ve dışarıya iletilmesini istedikleri mesaj aynen şöyle:

'Yoldaşlar, hepinize zor ama gerçek yaşamın tüm çıplaklığı ile sürdüğü, adeta bir insan mezbahaşını andıran zindanlardan bir çatal yürek le selamlarımızı yollarız. Kan, barut içinde gelişen Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi her geçen gün uygulanan vahşi yöntemlere rağmen yükselmekte, devam etmektedir. Zindanlardaki işkence ve her türlü baskı günlük yaşamımızın bir parçası halindedir. Ancak partinin yiğit neferleri eşsiz direnme örnekleri vererek yarına en güzel mirası bıraktılar. Teslimiyeti değil, direnişi seçerek Parti bayrağını daha da yükselttiler. Yarattıkları mücadele geleneğine bağlı kalarak o yolda yürüyen nice arkadaşlar ant içmişlerdir: 'Yolumuz Zindan Şehitlerinin Yoludur!' diye. Sömürgecilerin propaganda malzemesi olmaktan öteye gidemeyen teslimiyetçiler Partiyi sekteye uğratamazlar. Sayısız güçlüklerle karşılaşan Partimiz, sömürgecilerin cezaevi (Diyarbakır) hakkında geliştirmeye çalıştığı adice propagandayı açığa çıkarmaktadır. İçinde bulunduğumuz koşulların tüm zorluklarıyla yoğrulmuş, daha inançlı ve azimli ve bilenmiş kinle yoldaşlarımızın anılarına bağlı kalarak mücadeleye devam edeceğiz. Kimsenin kuşkusu olmasın. Saygılar.'

Yoldaşlar, arkadaşlar ölüm orucunun aktif propagandasının yapılmasını, kamuoyunun geniş desteğinin sağlanmasını istiyorlar. Mesaj uzun olduğundan özünü yazdık.

Arkadaşlar, yoldaşların istemlerini ilgili arkadaşlara iletin.

Mücadeleci Selamlar."

Zindanlardaki Direnişçilerden.

PARTİZANLARA SALDIRAN 150 KİŞİLİK BİRLİĞİN KOMUTANI DELİK DEŞİK EDİLDİ!

Kürdistan'dan gazetemize ulaşan bir habere göre; 2 PKK partizanı ile 150 kişilik sömürgeci-faşist birlik arasında çıkan çatışmada bir subay ve çok sayıda asker vuruldu.

Haberde, olay ve onu takip eden gelişmeler kısaca şöyle sıralanıyor:

Halfeti'nin Karamezra köyünden aşağılık bir ihbarcının verdiği bilgi üzerine 12 Mart 1984 günü, saat 4 sıralarında, Karamezra ile Hamk köyü arasındaki küçük bir derecikte iki PKK partizanı, 150 kişilik bir askeri birlikçe dar bir çember içine alınıyorlar. Birliğin komutanı "teslim ol" çağrısı için ağzını açar açmaz, partizanların ateşiyle delik deşik ediliyor. Aynı ateş sırasında çok sayıda asker de vuruluyor. Ardından panik içinde sağa sola kaçışan askerler, subaylarca tekrar toparlanıyor ve "tam siper" vaziyetinde çember iyice daraltılıyor. Arazinin ve özellikle partizanların siper aldığı yerin korunaklı olmayışı ve sömürgeci-faşist kuvvetlerin dört koldan yağdırdığı yoğun ateş –ki bu, 150 kişilik ateş gücüdür– tek bir silah ile müdafa yapan partizanları zor durumda bırakıyor. Buna rağmen partizanlar tereddütsüzce düşmana kurşun yağdırıyorlar. Fakat ayrı ayrı yerlere siperlenen partizanlardan silahı kullanan, kolundan ağır yaralanıyor. Durumu farkeden sömürgeci faşist kuvvetler, dört koldan, gözü dönmüşcesine partizanların üzerine atılıyorlar. Faşist komutanlardan biri silahını doğrultup **"ikisini de hemen burada öldüreyim"** diyor. Fakat diğer bir faşist subay (daha uyanık davranarak), **"dur yapma, bunlar bize lazım olacaktır"** diye, karşı çıkıyor.

Çatışmadan sonra yörede başka partizanlar olur korkusuyla, ne köylere ne de diğer sarp yerlere yaklaşmadan, biraz oyalandıktan sonra doğruca Halfeti merkezine gidiyorlar. Onlar gittikten hemen sonra ise bölgeye keşif uçakları geliyor. Keşif uçakları da akşama kadar yöre üzerinde dolanıyorlar. Akşam olunca da Urfa Tugayından 1000 kişilik bir askeri kuvvet, Halfeti merkezine yetişiyor.

Ertesi gün, üç bombardıman uçağı, altı helikopterin havadan; çok sayıda panzer ve diğer zırhlı aracın da karadan desteğiyle, korkuları biraz yatışmış olarak, bir gün önce, yanaşamadıkları sarp yerlere ve köylere dalıyorlar. Diğer partizan gruplarının izine rastlayamayınca da biraz daha cesaretleri artıyor. Böylece tüm kinlerini savunmasız köylülere kusarak hiç bir işgalcinin, hiçbir halka reva görmediği işkence ve hakarette bulunuyorlar. Örneğin: İhtiyar bir köylüyü ... köyünde çırılçıplak soyarak, köy içinde dolaştırarak "teşhir" ediyorlar. Bir başka köyde (...), halkın tümünü (ihtiyar, kadın, çocuk ayırımı yapmadan) köy meydanına toplayarak saatlerce tekme ve dipçik darbeleri altında süründürüyorlar. Dokuz kişiyi de "yataklık suçundan" rastgele tutukluyorlar.

Halfeti'de bu uygulamalar yapılırken, Birecik ve Nizip ilçesi ile köylerinde de yine aynı sayıdaki askeri güçlerle benzer uygulamalar gündeme getirilmiştir.

Mart ayının ortalarına doğru başlayıp, Nisan ayının başına kadar devam eden, Nizip, Halfeti, ve Birecik'i kapsayarak sürdürülen operasyonlar; denilebilirki sömürgeci faşist cuntanın Kürdistan halkına karşı nasıl çılgınca bir kin duyduğunun en iyi göstergesidir. Çılgınlığı bu boyutlara vardırmanın esas ve en önemli bir nedeni de, dört yıldır binbir yöntem kulllanarak Kürdistan halkının bağrından koparıp atmaya çalıştığı PKK'nin yeniden ve çok daha güçlü bir şekilde, halkı ile elele vererek ülke topraklarında boy göstermesidir. Aksi taktirde meydana gelen bu olay karşısında, sömürgeci-faşistlerin gösterdikleri korkunç reaksiyon başka türlü izah edilemez.

Meydana gelen bu olay, iki gerçeği ve bu gerçeklerden kaynaklanan iki anlayışı bir kez daha en çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiştir.

Birinci gerçeklik, sömürgeci-faşistlerin Kürdistan'daki varlığıdır.

Anlayışları ise; Kürdistan'daki gerçekliklerinin, hiç bir tarihsel-toplumsal ve hukuki temellerinin olmadığının bilincinde olarak ve fakat tarihsel-toplumsal oluşumlarının bir gereği olarak, Kürdistan'da tutunabilmek için, kullanabilecekleri en iğrenç ve barbar yöntemleri kullanarak varlıklarını devam ettirebildikleri kadar, devam ettirme anlayışıdır.

İkinci gerçeklik, PKK'dir.

Anlayışı ise; tarihsel-toplumsal olarak güçlü temellere, doğru devrimci bir programa, denenmiş doğru bir siyasal stratejiye, çağdaş bir örgüt anlayışına ve örgüte, bu örgütün inançlı, fedakar, cesur önder kadro ve sempatizanlarına sahip olmanın bilinci ile, hangi şartlar altında olursa olsun, ülkeye, halka, örgüte ve onun bireylerine sahip çıkarak ve düsmana karşı, onun oyunlarını bozacak, terör ağını yırtacak, talanını katliamlarını durduracak ve esas olarakta tarihin bağrında bir leke gibi duran bu iğrenç varlığı söküp atmak için, onun anlayacağı tüm araç ve yöntemleri kulanarak karşı koyma anlayışıdır.

Bu iki gerçeklik ve anlayışın üzerindeki "sis perdesi" gün geçtikçe dağılıyor. Bunun böyle olduğunu kör gözlerin bile algılayacağı günler uzak değildir.

13.4.1984

★ ★ ★

ANCAK RÜŞVETLE MEMLEKETE VARABİLDİM!

Ocak ayında iznimi kullanmak için, Kürdistan'a gittim. Daha Edirne kapısından geçerken rüşvet vermeye başladık. 12 saat boşu boşuna bekledikten sonra, kapıda duran memura, ancak 200 DM rüşvet verdikten sonra, girebildik.

İstanbul'a kadar iki sefer arama oldu. Her seferinde 1500 TL verdikten sonra yolumuza devam edebildik. Midyat'a varana kadar yaklaşık 20 kez arama oldu. Hiçbir aramadan para vermeden geçemedik. Sanki, para toplamak için yola çıkmışlardı. Hele bizim Almanya'dan geldiğimizi öğrenince daha çok istiyorlardı. Parayı vermek zorundaydık. Vermediğimiz takdirde ikiüç gün bekletiyorlardı. Zaten iznimiz iki haftaydı. İki-üç günümüzün yolda geçmesi, memlekete varmadan yeniden dönmek zorunda kalmamıza yol açacaktı. Eve erken varmak için, istedikleri rüşveti veriyorduk.

Midyat'ta 3 gün kaldıktan sonra, Diyarbakır'a bir arkadaşımın yanına gittim. Arkadaşımın yanındayken, polisler yakınımızdaki bir arkadaşın evini basıp, tutukladılar. E.... adındaki arkadaşı yakalayarak, Diyarbakır Seyrantepe karakoluna götürüyorlar. Gözleri

Devamı 23. Sayfada

RÜŞVETÇİLİK KÜRDİSTAN'DA KORKUNÇ BOYUTLARA ULAŞMIŞTIR!

Fransa'da işçi olarak çalışmaktayım. Yakınlarımı ziyaret etmek ve ailemi yanıma almak için yılbaşı izni sırasında memleketim olan Pazarcık yöresine gittim. Burada çocuklarımın pasaportlarını çıkartmaya çalışırken başımdan geçenler, rüşvetçilik olayının hangi boyutlarda olduğunu izah etmeye yeterlidir.

Başlangıçta bir dilekçe ile Kaymakamlığa başvurduktan sonra emniyet amirliğine gittim. Emniyet amirliği, elime bir evrak vererek beni jandarmaya gönderdi. Evrakları içeriye verdim ve iki saat sonra gelmem istendi. Yeniden gittiğimde evraklarımın yanlış olduğunu söyleyerek bana başka bir kağıt verdirler ve komutana götürüp doldurtmamı istediler. Aşağıya inerek komutanın kapısını çaldım. Komutan beni görür görmez çok sert bir dille beni azarlayarak gitmemi istedi. Sonra kalkıp kapıya geldi ve "ne var" diye sertçe bağırdı. Elimdeki kağıdı göstererek doldurulacağını söyledim. Elimden kağıdı alarak sekreterine verdi. Ben de orada bekliyordum. Komutan çekmeceden bir fiş çıkararak orada yazılı olan 2000 Türk Lirasını ödemem gerektiğini söyledi. Bu tür olaylarla karşılaşacağımı bildiğim için üstümdeki parayı saklamıştım. Yanımda fazla param olmadığını, yalnızca 700 Lira harçlığım olduğunu söyledim. Ertesi gün getirip ödememi istediler ve ben de kabul etmiş gibi davrandım. Amacım onları oyuna getirerek işlerimi yaptırmaktı.

Orada işim bittikten sonra jandarmaya gittim. Götürdüğüm kağıtları alarak üzerine 1800 TL. yazdıkları bir başka fiş verdiler ve bir dükkan ismi vererek gidip o parayı ödememi istediler. Kendilerine aşağıda komutanla anlaştığımı belirttim. Bunun üzerine evraklarımı hazırlayıp verdiler. Ancak, aynı sırada orada bulunan ve yurtdışına turist olarak çıkmak isteyen birine, üzerinde 2100 TL. yazılı bir fiş verdiler. O, fişi kabul ederek gidip ödedi.

Karakoldan ayrıldıktan sonra bir bakal arkadaşıma olayı anlattım. Arkadaşım, karakolun kendisine de fiş göndermeyi ve alınacak rüşveti yarı yarıya paylaşmayı teklif ettiğini ancak yurtsever olduğu için bu teklifi kabul etmediğini söyledi.

Kazada işim bitmişti, ama rüşvet olayının henüz bitmediğini biliyordum. Nitekim evraklarımı tamamlamak üzere Maraş Vilayet Amirliğine gittiğimde de aynı durumla karşılaştım. İşlemlerimle uğraşırken beni parmak izi vermeye gönderdiler. Orada da çok sert bir uygulamayla karşılaştım. Evraklarımın yapılabilmesi için oradaki üç pencerenin perdedelerini almam gerektiğini söylediler. Ben ise param olmadığını belirterek, çantamda bulunan değerli bir kalemi onlara uzattım. Kalemi aldılar ve ben de 10 bin TL. değerindeki perdeleri almaktan kurtuldum.

Devamı 23. Sayfada

"MÜCADELEYİ TANIDIKÇA, GELECEĞE OLAN GÜVENİMİZ DAHA DA ARTTI"

Montbeliard epey Kürdistanlı ve Türkiyeli işçilerin bulunduğu bir alandır. Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, uzun zamandan beri çeşitli faaliyetlere katılmaktayız. Fakat, şimdiye kadar gerçek kurtuluşumuz için savaşanlarla ilişkilerimiz yoktu. Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerle konuşuyor, bazen onların çalışmalarına katılıyorduk. Bölgemize birçok kereler gelip-gitmelerine rağmen, bize bir şey veremedikleri gibi; bazı yurtseverleri (özellikle de gençleri) çeşitli yoz faaliyetlere çekerek, özlerini boşaltıyorlardı.

Son zamanlarda, bazı yeni arkadaşların bölgemize gelmesiyle, biz de gerçekleri daha iyi görmeye başladık. Elimize geçen Serxwebûn gazetesiyle, halkımızın öncü örgütü PKK'yi ve yürüttüğü direniş mücadelesini daha yakından tanıma fırsatı bulduk. Serxwebûn bizleri çok etkiledi. Gerçek kurtuluşumuzun nasıl sağlanacağını tüm yönleriyle ortaya koyuyordu. Bu nedenle, bölgemizdeki Kürdistanlı yurtseverler olarak, ulusal bağımsızlık mücadelemize önderlik edecek tek parti olan PKK'nin direniş mücadelesinde destek vermeye karar verdik. Arkadaşların yardımıyla da, yurtseverler biraraya gelerek, mücadeleye daha güçlü katkılarda bulunmak için de güçlerimizi birleştirdik.

Niçin PKK'yi seçtik? Diğer örgütlerin hemen tümüyle görüşmelerimiz oldu. Fakat hiçbiri bu dönemin temel sorunlarına cevap vermiyordu. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin temel örgüt ve mücadele biçimi nedir? Siyasal ve askeri çizginin özellikleri, halkımız bu dönemde ne yapmalı vb. konularda en ufak bir açıklamada bulunmuyorlardı. Halbuki PKK bu konuda tüm görüşlerini en doğru bir biçimde ortaya koymuş, bunun adımlarını bile atmıştı. Bununla da gördük ki, gerçekten bizim için savaşan PKK'dir. PKK tam istediğimiz (aynı zamanda halkımızın da istediği) gibi, mücadele vermektedir.

Bölgemizde, yaptığımız Newroz'u anma ve kutlama toplantısında, mücadele hakkında yapılan değerlendirme ve aktarılan bilgiler, geleceğe olan güvenimizi daha da arttırdı. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'ın video konuşmasının yanısıra, PKK Partizanlarının videodan izlediğimiz hazırlıkları, PKK'ye güvenmekte ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi. Geçmişteki gibi sahipsiz olmadığımızı, PKK gibi bir önderimizin olduğunu çok iyi bir şekilde kavradık.

Tüm Kürdistanlıları Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz ve onun önderi PKK etrafında birleşmeye ve kenetlenmeye çağırıyoruz. Çünkü bizim kurtuluşumuz, ancak PKK önderliğinde gerçekleşecektir.

MONTBELIARD'dan Kürdistanlı Yurtseverler.
24 Mart 1984

★ ★ ★

SÖMÜRGECİLERİN BİR ACİZLİK BELGESİ DAHA

Karakol Komutanı

Yukarıdaki belge, okunduğunda da anlaşılacağı gibi, Türk sömürgecilerinin halkımız karşısında duydukları korkunun ve içinde bulundukları acizliğin belgesidir. Kürdistan'a yığdıkları askeri güçlerine, yerleştirdikleri "Çevik Kuvvetler"e, sürekli düzenledikleri baskı ve imha operasyonlarına rağmen, devrimci hareketi ezmek bir yana, tam da tersi bir biçimde halkın kabaran kin ve nefret dalgasıyla ve bu dalganın devrimci hareketle bütünleşmesiyle karşı karşıya kalan sömürgeci-faşistler, halkımızın öncüsü etrafındaki mücadelesi karşısında duydukları telaş ve korkuyla çaresiz arayışlara yönelmekte, yurtsever köylülere şantaj mektupları ile teslim almaya çalışmaktadırlar. Tankları, ağır makinalı silahlarla donatılı ordu güçleriyle bile savunmasız insanlarımızı dahi bir adım geriletemeyen ve aksine onların gün geçtikçe artan direnişleriyle karşılaşan Türk sömürgecileri, halkımızın bu kin ve öfkesinin daha da örgütlü güce dönüştürülmesi ile, tümden yaşayamaz duruma getirilecek ve ülkemizden sökülüp atılacaklardır.

MAHKEMELER ve OPERASYONLAR HIZLANDIRILDI!

DEV-SOL ÜYESİ 6 DEVRİMCİNİN İDAM TEZKERELERİ TBMM'DE

12 Eylül'den buyana 30'u aşkın devrimciyi idam eden cunta, katliam ve vahşetini durdurmamakta, barbarlığını devam ettirmektedir. Yeni idamlar gündemine alırken, mahkemelerdeyse yüzlerce devrimci hakkında ise idam cezaları istemektedir.

Son olarak 6 devrimcinin daha idam tezkereleri TBMM'ye verildi. Dev-Sol üyesi olan ve eski başbakanlardan Nihat Erim ve İstanbul emniyet müdür muavini Mahmut Dikler ve koruma görevlilerini öldürmekle suçlanan 6 devrimci, idam için tezkereleri TBMM başkanlığınca Adalet Komisyonuna sevkedildi. Harun Kartal, Aslan Tayfun Özkök, Ahmet Fazıl, Ercüment Özdemir, Aslan Şener Yıldırım, Sadettin Güven ve Baki Altın haklarındaki idam cezalarının yerine getirilmesi isteniyor. Bu durumda haklarında verilen cezayı her an infaz edecek olan cunta, bu idamlarla da bilinen amaçlarını gerçekleştirmek istemektedir.

Fakat idam sehpalarında da devrimcilerin kararlı tutumu, cuntanın hevesini kursağında bırakacak ve oyunlarını boşa çıkaracaktır.

MLSPB DAVASINDA İSTENEN İDAM SAYISI 74!

İstanbul Sıkıyönetim 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde duruşmasına başlanılan 328 sanıklı MLSPB davasında 74 devrimci hakkında savcı idam talebinde bulundu.

Haklarında idam cezası istenen devrimcilerin isimleri şunlardır:

Hasan Şensoy, Süleyman Polat, İbrahim Yirik, Süleyman Sadık Öge, Süleyman Biber, Muzaffer Başer, Mehmet Sönmez, İsmail Hakkı Sönmez, Mehmet Suavi Sırdar, Ahmet Erhan Alkış, Mehmet Faruk Aydın, Ahmet Yazıharman, Hulusi Köprülü, Işık Ergüden, Mahmut Bayram, Ersin Doyar, Arslan Çağlayan, Nazif Tuğrul Özden, Özer Kazak, Ali Salim Bayer, Yaşar Özkan, Rüstem Dede, Mahmut Öztürk, Tuncay Çelik, Türker Demirci, Kamuran Özcan, Turan Ulu, Selim Taşkın, Sualp Çekmeci, Hüseyin Demirel, Fazlı Kartal, Turabi Kaçar, Hulusi Zeybel, Atilla Akgönül, İsmail Salgın, Kemal Özmemik, Halil Kaya, Aşkın Kaner, Şükrü Akkuş, Necdet Coşkun, Ersin Marangoz, Adem Demirci, Süleyman Sezer, Ayşe Hülya Özzümrüt, Sinan Şener, Ercan Tutal, Battal Uğun, Fevzi Göktan, Emin Bayraktar, Muhittin Özbay, Gürsel Şamiloğlu, Ahmet Parlak, Ayhan Güven Koçulu, Halil İbrahim Önsoy, Rüstem Öztürk, Alis Delice, Muharrem Algıngil, Polat Yıldız, Adil Tatar, Mehmet Çiftegöz, Muzaffer Karakoç, Hayrettin Özveri, Nilüfer Küçüktay, Çetin Koca, Kerim Mete Sonatılgan, Fehmi Gökçek, Musa Balaban, Mümtaz Karaman, Muzaffer Karataş, Şemsi Özkan, Yavuz Akkaş, Ömer Müjdat Tekinalp, Yusuf Ziya Sülekoğlu, Abullah Şahin.

TKP-ML/TİKKO DAVASINDA 11 İDAM İSTENDİ!

İstanbul Sıkıyönetim 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde devam eden TKP-ML davasında 86 kişiden 11'i hakkında idam cezası istendi.

Haklarında idam cezası istenen tutukluların adları şöyle:

Halil Gündoğan, Bilal Şahin, Adil Şahin, Hasan Hüseyin Çatalkaya, Murat Şaşkal, Hıdır Uludağ, İbrahim Kaygulu, Turan Parlak, Ahmet Saydan, Mehmet Dal ve Hıdır Gönek.

ADANA'DA 23 TKP-ML/TİKKO ÜYESİ DEVRİMCİ YAKALANDI!

Son günlerde Türkiye ve Kürdistan'da operasyonlarını yoğunlaştıran faşist cunta, işkence ve tutuklamalarını sürdürmektedir. Gece yarıları evleri, köyleri basan cunta güçleri, suçlu-sucsuz çok sayıda insanı meydanlarda ya işkenceden geçirmekte, en ağır hakaretleri yapmakta, ya da günlerce tutuklamaktadır. Böylece halk üzerinde baskıyı yoğunlaştırmakta ve hareket edemez duruma getirmeyi amaçlamaktadır.

6. Kolordu ve Adana, K. Maraş, G. Antep, Adıyaman, Hatay ve içel İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre, 27 Şubat ve 21 Mart tarihleri arasında yapılan operasyonlarda TKP/ML üyesi olmakla suçlanan 23 devrimci yakalandı.

Aralarında TKP/ML-MK üyesi Süleyman Önder'in de bulundugu söylenen devrimcilerden bazılarının isimleri şöyledir; Hacı Demirkaya, Turan Talay, Suphi Arıkan, Ali Çelik, Ramazan Ceviz.

DEV-YOL ANKARA DAVASINA DEVAM EDİLDİ

1 aydır ara verilen Dev-Yol davasına Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde devam eden davada, 213 devrimci hakkında idam istenen davada 707 kişi "yargılanmaktadır"

Davada sorgulamalar tamamlanarak, tanıkların dinlenmesine geçildi. Ayrıca Avukatların cezaevi koşulları hakkında verdikleri bir dilekçe sıkıyönetim komutanlığına gönderildi.

UŞAK DEV-YOL DAVASINDA 28 İDAM İSTENİYOR!

Sıkıyönetim mahkemesinde başlayan Dev-Yol davasında duruşmaya çıkarılan 191 devrimci tutukludan 28'i hakkında idam cezası istenmektedir.

Haklarında idam cezası istenen tutukluların adları şöyledir: Ahmet Acartürk, Bilal Kül, Bahri Öner, Çetin Cesur, Avni Yılmaz, Cemal Gürsel Kırıcı, Osman Karakaya, Çetin Çelik, Ragıp Atılgan, Davut Gülhan, Erol Gülgil, Fatma Özgür, Halil Öter, İrfan Oktay, İzzet Ataseven, Kemal Bölükbaşı, Süleyman Gürsoy, Şadi Yurdusev, Zafer Özgür, Mustafa Uysal, Muammer Sakaryalı, M. Sakıp Keçeci, Mehmet Soyadlar, Orhan Sağcan.

KURTULUŞ ANTALYA DAVASI SONUÇLANDI 4 İDAM!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan KURTULUŞ davası sonuçlandı. Toplam 107 devrimcinin "yargılandığı" davada askeri mahkeme, Hüseyin Aktaş, Mustafa Benli, Süleyman Selen ve Hüseyin Demirtaş'ı idam cezasına çarptırırken, Güngör Yaşarbozoklu, Hüsnü Şahin, Mustafa Kahya ile Hüseyin Demirtaş hakkında verdiği idam cezasını da müebbete, Ali İhsan Özkök, Ahmet Çetin, Halil Öner ve Adem Öz için de verdiği idam cezasını yaşlarının küçük olması nedeniyle 20'şer yıl ağır hapse çevirdi.

Ayrıca aynı davada Ali Çevimen, Sabahattin Çevimen 12'şer yıl, Mustafa Yetim, Hasan Ergen, İbrahim İlhan, Niyazi Karacam 10'ar yıl, Resul Gülel ve Süleyman Gülel 9'ar yıl 4'er ay, 53 tutuklu ise 8 ile 12 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırıldı. 30 sanığın beraat ettiği davada, 3 sanığın dosyası başka davalarla birleştirildi.

SERXWEBÛN GAZETESİNE

İki Hafta Ara İle İki Gün PKK Elazığ Davasına İzleyici Olarak Katıldım

Ben uzun yıllardan beri Almanya'da bir işçi olarak çalışmaktayım. Senelik iznimi kullanmak üzere ülkeme gittim. Eskiye nazaran çok şeylerin değiştiğini net bir şekilde gözlerimle gördüm.

Buna bir kaç örnek vermek gerekirse, bulunduğum bölge olan K...'na cemselerle dolu Türk komando askerlerinin hemen hemen hergün çevrede, köylerde dolaştıklarını gördüm. Yine hemen her gün, bir köyün basıldığı, arama ve operasyonlara rastladım. Silah ve terörist araması adı altında halktan zorla para toplama, dövme ve hakaretler alabildiğine had safhada.

Almanya'dan yeni gelen başka bir işçi arkadaşın evinin basılıp, aile reisi işçinin tüm mahalle halkının gözü önünde annesine ve karısına ağır hakaret ettiklerine bizzat şahit oldum.

Oysa Türkiye'nin çok bölgelerini de gezdim ve dolaştım, maalesef Kürdistan'da Kürt halkına yapılan hakaretin tek bir örneğine rastlayamadım. Açıkça şunu söyleyebilirim ki, uzun bir zaman o halk bu zulmün altında yaşayamaz. Çünkü, insan vicdanı ve yüreği asla dayanmıyor.

Bu ara gözlerimle görüp, kulaklarımla işittiğim PKK Elazığ davasında saatlarca konuşan, gerçekten hakimlere karşı susmayan tutuklulara değinmek istiyorum:

Hemen tüm tutuklular geçirdikleri işkenceler sonucu oldukça zayıflamışlardı. Sıralar halinde oturmurlarken etraflarını askerler sıra sıra çevirmişti. Yoklama yapıldıktan sonra tutuklular konuşmaya başladılar. Tutuklulardan ismini hatırladığım Hilmi Aydoğdu tam 4,5 Saat kadar konuştu. Vietnam'dan, Angola'dan, velhasıl dünyadan uzun uzun söz etti ve sonunda Kürdistan'a geldi. Hatırladığım kadarı ile şu sözlerini hakime söyledi:

"Ben bir Kürdüm. Kürtlerin haklı mücadelesini bugün PKK omuzlamıştır. Biz bu davaya ta başından beri bilinçli olarak katıldık. Türkiye Cumhuriyetinin açık işgali altındayız. PKK'nin geliştirdiği bu mücadele haklı bir mücadeledir. Her nekadar bize ağır işkence ve cezalar veriliyorsa da bu davaya inancımız sonsuzdur." dedikten sonra hakim kendisine bağırdı ve şöyle dedi:

"Otur yerine!.. Oturmassan dışarı atarım..." Defalarca ikazda bulundu. Hakimle Hilmi arasında bu tartışma 1-2 dakika kadar sürdü. Hilmi Aydoğdu tekrar hakime şunları söyledi:

"Hayır... Beni dışarı atamazsınız. Konuşmak benim hakkımdır. Eğer beni atarsanız arkadaşlarımla birlikte mahkemeyi protesto edeceğiz. Siz, sadece bize verilecek cezayı belirlemekle yükümlüsünüz" dedikten sonra yerine oturdu.

Ondan sonra söz alan başka tutuklular da aynı şekilde ifade verdiler. Avukatlardan daha fazla konuşabiliyorlardı. Ayrıca ismini hatırlayamadığım bir tutuklu, iki seneden beri hücrede olduğunu hakime söylerken şunları belirtti:

"Hakımda 2 yıldan beri idam kararı verilmiş, daha sonra bu karar tekrar bozulmuştur. On günde on kişiye idam kararı veriliyor da, benim, cezam neden bir karara bağlanmıyor? Defalarca idareye dilekçe ile baş vurdum. Bana hiçbir cevap verilmedi. Beni bir an önce hücreden çıkarıp arkadaşlarımın arasına bırakmanızı talep ediyorum." dedi.

Son olarak yurtdışını düşünerek fotoğraf veya seslerini banda almak için yanımdaki avukata sordum. Avukat bana *"sen büyük bir riziko ile buraya gelmişsin, Kaldı ki, fotoğraf çekmek veya seslerini banta almak asla mümkün değil. Eğer bunu yaparsan derhal seni de tutuklarlar"* dedi.

Uzun zamandan beri Almanya'da hemen hiç bir solcu grupla alakam olmayan, çalışan bir işçi olarak, PKK-Elazığ davasını izleyip, o ağır şartlar altında teslim olmayan insanları görünce, şimdi artık devrimcilere inancım sonsuzdur. Açık söylerim ki, ben o insanlardan cesaret aldım.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

İ...
İzne giden bir işçi
Hamburg

* * *

BİR HALK DÜŞMANI CEZALANDIRILDI!

(Serxwebûn 27. sayıda yayınladığımız bir habere ilişkin bir PKK partizanının gönderdiği mektubu yayınlıyoruz.)

20 yıla yakın süredir, Türk devletine ajanlık yapan, halkın malını, karakol komutanlarıyla beraber gaspeden, halkın namusunu, sömürgecilerle peşkeş çektiren Xelo'yê Hecî 16 Aralık 1983 tarihinde, Becuhe köyüne baskın yapan, bir grup PKK savaşçısı tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Keşif ve eylemde yurtsever köylülüğün yakın desteğini gören PKK savaşçıları, küçük bir grup halinde, Xelo'yê Hecî'nin, milisleştirmek için, karakol komutanının zoruyla toplatılan bir grup köylüyle yaptığı toplantıyı ustaca kuşatmışlardır. Evdeki köylülerle cezalandırmadan önce konuşan PKK savaşçıları ***"düşmanın oyunlarını anlatarak ve bu oyunlara gönüllü aracılık yapan halk düşmanlarının, defalarca uyarıldıklarını, bunlardan bir kısmının bu suçlarından döndüklerini, ama başta Xelo'yê Hecî olmak üzere birkaç ajanın, bu suçlarını arttırarak devam ettirdiklerini, halkın malına, canına normal bir şeymiş gibi sürekli el attıklarını ve açıkça 'devlete karşı olanlara karşı olduklarını' belirterek, devrimcilere ve halka düşmanlıklarını arttırdıklarını, ve artık böylelerine cezalarını vermenin zamanının geldiğini, PKK savaşçılarının halkın çıkarı için her fedakarlığı yapacaklarını"*** **belirtmişlerdir. Düşmandan ve ajanlardan bezen köylüler, yüzlerinde sevinçle devrimcilerin her kelimesini kafalarıyla onaylamışlardır.**

Ajanı dışarı çıkaran savaşçılar, silahını ve üzerinde diğer ajanların ismi bulunan ve günahlarını sergileyen dökümanları gaspederek, ölümle cezalandırmışlardır.

Köylülerin aktif desteği ile savaşçılar, hiçbir kayıp vermeden üslerine dönmüşlerdir. Xelo'yê Hecî'nin cenazesi iki gün yerde kalmıştır. Köylülerden hiçbiri cenazeyi kaldırmayı, hele köylerinin mezarlığına gömmeyi, kabul etmemişlerdir. Sigirka (Şêxan) tabur komutanı, 100'ün üstünde askerle, cenazeyi alarak, Kror'a gömmüştür. Askerler, ajana devlet merasimi düzenleyerek, zorla toplatılan bir grup köylüye; "Xelo'yê Hecî'nin devlete uşaklığını anlatarak, intikamını alacaklarını" belirtmişlerdir.

Xelo'yê Hecî'nin öldürülmesi ve en az onun kadar halkın nefretini kazanan Robosk'lu Casım Casım'ın (Sadik Çelik), devrimcilerce tutuklatılması, Uludere, Beytülşebbab ve Şırnak'ta büyük sevinç yaratmış, düşman ve uşaklarında ise görülmedik panik başlamıştır. Diğer ajan ve muhbirler, üst üste PKK savaşçılarına af mektupları yollamaya başlamışlardır.

Özellikle cuntanın iktidara gelişinden bu yana, yoğun bir baskı ve talana maruz kalan Uludere köylülüğü, bu olayla adeta kurtuluşu görmüşlerdir. Hemen hemen herkes, "tamam artık, partimizi tanıdık, artık düşmanın, ajanların baskılarına boyun eğmeyeceğiz" demekteler. Devrimcilerin yoğun ikna ve örgütleme çalışmasının eylemle güçlendirilmesi, halkımızın ulusal kurtuluşa özlemini bilemiştir. Ve bu gerçek bir daha göstermiştir ki, artık hiçbir zor ve ihanet halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini durduramayacaktır.

*** Halk için birlik, ajanlara ölüm!**
*** Yaşasın ulusal kurtuluş eylemimiz!**
*** Yaşasın P K K !**
Bir PKK Partizanı.

* * *

"GEREKİRSE ÖLECEĞİZ!"

Ben Kürdistan'dan bir köylü kızıyım. Size önce, Kürdistan'dan sevgiler, saygılar ve selamlar. Faşist cuntanın başa gelmesiyle halkımıza yapılan baskıları sizlere nasıl anlatayım bilemiyorum. Fakat, bana yapılan işkenceyi anlatmaya çalışacağım. Çok derine inmeyeceğim.

1981 yılının 7 Nisan'ında yakalandım. Beni Bingöl polis karakoluna götürdüler. Bodrum kısmında 4 oda vardı. Her odada 30 kişi vardı. Biz bayanlar ise 4 kişiydik.

Fakat ben o kadar heyecanlıydım ki anlatamam. Ben yanımdakilere hep işkence yaparlarmı diye soruyordum. Onlar da tabi yaparlar diyorlardı. Akşama doğru polisler gözlerimi kapatıp götürdüler. Fakat neresi olduğunu bilmiyordum. Sonra öğrendim ki işkence odasıymış. Önce ceryan kablosunu iki elimden parmaklarıma bağladılar. Ceryanı verdiği zaman tavanla yer bir oluyordu. Bana kalmayan küfürleri yaptılar. Psikolojik olarak yıkmak istiyorlardı. Fakat başaramadılar. Bunun yanında beni falakaya yatırdılar. Belki 200 tane jop vurdular. Yine birşey alamadılar. Sömürgecilerin polislerine git gide daha çok direndim. Beni kendilerinin arasına aldılar. Elime yine jopla vurdular. Elim simsiyah kesildi. Ben bunlara rağmen daha çok direndim. Polisleri alaya alıyordum. Beni tekrar odama götürdüler.

Sömürgecilerin polisleri işkenceleri daha çok geceleri yapıyorlar. İçki içmişlerdi. Gece odama geldiler. Saat 10 ⁰⁰'du. Nöbetçi askere kızın gözlerini kapat dediler. Nöbetçi asker ha-

Devamı 11. Sayfada

THKP-C KURTULUŞ DAVASI SONUÇLANDI

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan 47 kişilik THKP-C Kurtuluş davası sonuçlandı. 19 tutuklu 3 yıl 4 ay ile 13 yıl 4 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırılırken, mahkeme 1 tutukluya ömür boyu hapis cezasını verdi.

THKP-C ACİLCİLER ÜYESİ 13 KİŞİ HAKKINDA DAVA AÇILDI!

THKP-C Acilciler üyesi 13 kişi haklarında 3 yıldan 15 yıla kadar ağır hapis isteğiyle dava açıldı. Dava nedeni konusunda herhangi bir açıklamada bulunulmadı.

TDKP DAVASINDA 2 TUTUKLU İÇİN 700'ER YIL HAPİS İSTENDİ!

İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan TDKP davasında 306 tutukludan 200'ü hakkında 1 yıldan 700 yıla kadar değişen hapis cezaları isteniyor.

Veli Yılmaz ve Osman Taş hakkında 700'er yıl hapis cezalarının istendiği mahkemede ayrıca, 198 sanık için de 1 yıldan 36 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmekte. Duruşmada 1 tutuklunun dosyasının reddine, 6 sanığın dosyasının tatiline, 99 tutuklunun da beraatıne karar verilmesi istendi.

SÖMÜRGECİ FAŞİST CUNTANIN KÜRDİSTAN'DA GİZLİ VE TEHLİKELİ OYUNLARI

Hüseyin YILDIRIM

Sömürgeci faşist Türk cuntasının, Kürdistan'da gizli ve tehlikeli oyunlarla Kürdistan ulusal birliğini parçalayıcı mezhep kışkırtıcılığı ve ajan örgütlenmeye hız verdiğini, geçmiş dönemlerden bazı örnekler vermek suretiyle bir yazımızda ele almıştık. Bu yazımızda da günümüzde zaman zaman sivri bir burun gibi gösterilen ihanetin hangi çevrelerde nasıl ve hangi şartlarda zemin bulduğu, dışardaki bağlantı ve desteği konularını ele alacağız.

Geçmiş dönemlerde Kürdistan'da ihanetin zemin bulduğu nedenler; mezhep ayrılıkları, aşiretler arası çekişmelerin doğurduğu hüsumetler, kişisel çıkar vaadleri ve nihayet dar ve ilkel anlayışlar olmuştur. Sömürgeci Türk yönetimleri, her dönemde mezhep kışkırtıcılığı yapmış, aşiretler arası çatışmaları körüklemiş ve fakat her defasında da denge unsuru rolünü oynayarak bir tarafın kesin galibiyetini engellemek suretiyle çatışma ve hüsumetlerin devamını sağlamışlardır. Kürt tarih ve kültürünü yok etme çabası içine girmiş, tahribatlar yapmışlardır. Türk sömürgecileri, bu sinsi faaliyet ve çabaları sonucu Kürdistan toplumu içinde kendilerine yandaş ve işbirlikçi çevreler bulabilmiş, dar ve hatalı anlayışların doğmasına kaynaklık etmişlerdir. Sağladıkları haksız çıkarlar sonucu, bu çevrelerde ihaneti örgütlemişlerdir.

Günümüzde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında sömürgeci faşist cunta, yine bir sığıntı gibi dört elle ihanete sarıldı. Eski dönemlere oranla daha sistemli, daha dikkatli olarak geniş çevrelere el attı.

Bu çevreler:

1– Sömürgeci Türk yönetimlerinin güç ve destek verdikleri Kürt feodalleri ve bunlara kul köle olmuş eşkiya çevresi. –Şunu da hemen belirtelim ki, faşist cuntanın Kürdistan'da uyguladığı zulmü hazmetmeyen, cuntaya boyun eğmeyen bir kısım Kürt feodalleri de her yönüyle zulmün hedefi olmuş, zindanlara konulmuşlardı.–

2– Sömürgeci politikanın Kürdistan'da yarattığı tahribat ortamından yararlanarak karaborsa, kaçakçılık ve gasp sonucu büyük servet edinenler.

3– Şeyh, imam, dede, muhtar ve halktan kişiliksiz bazı unsurlar, Kürdistan'da ihanetin kaynağı olmuşlardı.

Kürdistan halkı zulüm altında katledilirken, bu ihanetçi çevrelerin meydanı boş bulup sömürgeciler adına nasıl cirit attıklarını büyük bir üzüntü ile seyrettik. Bunlar masum Kürdistan halkının kanı pahasına sürecekleri saltanatın telaşı ve sabırsızlığı içinde idiler. Kürdistan mücadelesinin bittiği, yok olduğu hesabı içinde devrimcilerin barındıkları yerleri ihbar ettiler. Operasyon birliklerinin önüne düşerek, yurtsever çevreleri belirlediler, talandan pay aldılar. Polis işkencelerinde, mahkeme salonlarında yaptıkları teşhis, verdikleri beyanlarla idam kararlarının gerekçelerini oluşturdular. Sömürgeci mahkeme salonlarında, Kürdistan devrimcileri, hayatları pahasına Türk sömürgeciliğini ve faşist uygulamaları teşhir ederek Kürdistan'ın haklı davasını savunurken; faşist cuntanın açtığı iftira kampanyasına katılan hainler sert bir topuk selamı ile avazları çıktığı kadar "*dedem Türk, babam Türk, Türk oğlu Türküm ben*" şeklinde onursuz bir eda ile bağırıyorlardı. Hiç utanmadan MİT mensubu olduğunu itiraf edenlerin ve tutuklu Kürdistan devrimcilerini ismen belirterek onları kendilerinin yakalattıklarını ve böylece "*devletime büyük hizmet ettim*" diyenlerin sayısı, az değildi. Bu uşaklık hizmetlerini gizlemeye gerek duymuyorlardı. Mahkeme salonlarında devrimcilerin, avukatların ve halkın yüzüne karşı bağırıyorlardı. Aynı hain çevreler, cuntanın televizyon ve gerici basında başlattığı iftira kampanyasında da kaynak oldular, boy gösterdiler.

Cuntanın Kürdistan'a ilişkin katliam, işkence ve talanı içeren planında ihanet de önemli bir yer alıyordu. Cuntanın örgütlediği bu hain çevreler, PKK toplu davalarının açılmasıyla birlikte faaliyetlerine hız verdiler. Ancak tutuklu PKK kadrolarının eşsiz direniş ve savunmaları karşısında adeta yok oldular.

Sömürgeci faşist cunta, zindanları doldurduğu Kürdistan devrimcilerini katliam ve insanlık dışı işkencelerle teslim alacağını hesaplamıştı. Bunun için bütün amacı, yakalayamadığı Parti lider kadrolarının bir an önce yakalanması idi. Partiyi ancak bu şekilde çökertip, amacına ulaşacağını hesaplamıştı. Fakat yaptığı tesbit ve araştırmalar sonunda Partinin güçlü kadro ve kitleye sahip olduğunu, planda hedeflediği amacına ulaşamayacağını anladığı gibi, teslim alacağını sandığı zindandaki PKK kadrolarının güçlü direniş ve savunmaları karşısında aciz duruma düştü. Bırakalım dışardaki Parti kadrolarını yakalamayı ve Partiyi çökertme hesaplarını gerçekleştirmeyi; bütün çaba ve önlemlerine rağmen, zindanlarda zulüm altında tuttukları PKK kadrolarının güçlü direniş ve savunmalarının Kürdistan halkına dünya ilerici kamuoyuna mal olmasını da engelleyemediler. Bunun içindir ki, haysiyetsizce halka saldırdılar, katliamlara hız verdiler.

Eşsiz direniş ve savunmalar karşısında planları bozulunca, yeni arayışlar içine girdiler. Uzman heyetlerin hazırladığı yeni bir planla, parti kadro ve sempatizanları arasında ihaneti örgütlemeyi hedeflediler. İçerde örgütleyecekleri ihaneti, beyin olarak kullanacak; dışarda örgütledikleri çevrelerle bağlantı ve ilişkilerini sağlayacaklardır. Hesapları uzun vadeli idi. Bunun için geçmiş dönemlere oranla ihanet daha güçlü ve örgütlü olacaktı. Kısa sürede bir leş gibi dereye atmayacak, giderek yükseleceğini bildiği mücadeleye karşı kullanacaktı. Zindanlardaki güçlü direnişler karşısında her sıkıştığında ihanete sığınarak, onu sivri bir burun gibi dünya kamuoyuna gösterecekti.

Plan bu idi; ama nasıl gerçekleştirilecekti. Zulüm ve işkence, elindeki tek kozdu. Ama bunun da yeterli olmadığını görmüştü. Gerçi ellerinde istedikleri nitelikte bir Şahin Dönmez vardı; fakat onun da yalnız başına bir şey yapamadığını, adeta silinip gittiğini, kendilerine verdiği çok önemli bilgilere rağmen etkili olamadıklarını görmüşlerdi. O halde kendileri dışında güç ve kan verebilecek bir desteğe ihtiyaç vardı.

Cunta bir taraftan zindandaki Parti kadro ve sempatizanları arasında nabız yoklarken, diğer taraftan kendisine kan verebilecek dış desteği aramaya koyuldu. Bu süre bir hayli uzun ve zor oldu. Cuntanın uzman heyetleri, zindandaki ilk nabız yoklamalarında sonuç alamadılar. İnsanın fiziki varlığının daha fazla dayanamayacağı zulüm ve barbarca işkenceler gündeme getirildi. Bu dönemde, Kürdistan devrimcileri günlük yaşam savaşı veriyorlardı.

Zulmün doruk noktaya vardığı bu dönemde, ben de tutuklanıp zindana konuldum. Üç aya yakın bir süre, insan onurundan uzak işkenceler altında ölüm hücrelerinde tek başıma tecrit edildim. Bir gün gece saat ikide "seni idam edeceğiz" denilerek hücreden alındım. İşkence için hazırlanmış bir odaya götürüldüm. Kurmay albaylar huzurunda, sivil giyimli, beyaz saçlı işkence uzmanının nezaretinde beş gece sadist işkencelere tabi tutuldum. Benden istedikleri şunlardı: 1- Dürüst ve namuslu bildiğim bazı hakim ve avukatlar, rüşvet alıyor, örgüt adına çalışıyor, şeklinde iftira etmek; 2- PKK'nin tutuklu kadro ve taraftarlarını savunmamak; 3- Kürt halkı ve Kürdistan hakkındaki düşüncelerin yanlış ve zararlı düşünceler, en doğru düşüncenin ise kemalist düşünce olduğu biçiminde açıklama yapmak. Bu, onur ve haysiyetimi ayaklar altına alıp, faşist cuntaya kul köle olmak demekti.

Ayrıca PKK'lilerin avukatı olarak biliniyordum ve bu nedenle tutuklanmıştım. İşkence altında en küçük bir acizliğim, PKK'nin eşsiz mücadelesine gölge düşürürdü. Bu nedenlerle, işkence altında sorulan sorulara verdiğim cevaplar kısa ve kesindi. **"Bana sorulan hakim ve avukatlar dürüst, namuslu ve saygı duyduğum kişilerdir. Onlara iftira edip, kendi konumuma düşürmektense ölümü tercih ederim. Ben avukatım, mesleğim gereği kimin hukûki yardıma ihtiyacı varsa ona avukatlık yaparım. Bu düşüncem bundan önce de böyle idi, bundan sonra da değişmeyecektir."** dedim. Başka sorulara da cevap vermeyeceğimi bildirdim. Zira, Kürdistan konusundaki düşüncelerimi belirtmem, onların eline beni cezalandırıcı, hakkımdaki komployu kanıtlayıcı delil vermem demek olacaktı. Bir ara bir albay "*Hüseyin bey, sana fazla kötülük yapmak istemiyoruz. Devletin imkanları boldur. Sana kat verelim, köşk verelim, istediğin kadar para verelim. Git Ankara-İstanbul'da otur, keyfine bak. Sen bizden ne istiyorsun*" deyince, ben, hiçbir şey istemediğimi belirttim. Ağır işkenceler devam etti. Beşinci gece sonunda çok bitkin düştüm. Uzman sivil: "*bu i...ne inanmışlardan, konuşturamayız, elimizde kalır*" deyince vazgeçtiler.

Sonradan yaptığım tesbitlere göre, benden sonra aynı odada Kürdistan devrimcileri, daha uzun ve daha ağır işkenceler altında ihanete ve pişmanlığa zorlanmışlar. Fakat, sömürgeciler, birkaç sempatizan dışında, hiç kimse üzerinde istedikleri sonuca ulaşamamışlardı. Açık kalplilikle belirteyim ki, uygulanan işkence dayanılır cinsten değildi. Bu iş için, 1,90 m. boyunda 110 ile 120 kilo ağırlığında minik diye çağrılan asteğmen rütbesinde azılı bir faşist getirilmişti. Bu azılı faşist, çoğu tutukluyu işkencelerde sakat etti. PKK'nin yiğit savaşçısı Mahmut Güvenç, mahkemede bu faşist hakkında açıklamada bulunup eşgalini tarif edince, azılı faşist ortadan kayboldu.

İşkence altında istedikleri beyanı ağzımdan almış olsalardı, bu beyanımı ihanetin örgütlenmesinde kullanacakları açıktı.

Faşist cunta, işkencelerle istenilen sonuca ulaşamayınca, sinsi bazı oyunlarla sonuç almaya çalıştı. Bu kez, gerek münferit görüşmelerde, gerekse cezaevi hopörlörlerinden sık sık yaptıkları konuşmalarla "*PKK diye bir örgüt kalmamıştır. Örgüt tamamen çökertilmiştir. Abdullah Öcalan, altında lüks bir mercedes ile İspanya ve Portekiz'de gününü gün etmektedir*" şeklinde adice propaganda geliştirdiler. Mehmet Hayri Durmuş, 14 Temmuz 1982 günü son olarak çıktığı mahkemede yaptığı tarihi açıklamasının bir bölümünde «*beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor, diye açıklama yaptırmaya zorladılar*» demekteydi. Cuntanın, bu sinsi oyunları da istenilen sonucu vermedi. Cunta taktik değiştirdi. İçerdeki kadroları etkileyebilecek, kendilerine kan verebilecek dış desteğe ihtiyaçları vardı. Bu desteği bulmakta da güçlük çekmediler.

Toplu davaların başlamasıyla, bir kısım tutuklu aileleri cuntaya yakın çevrelerle ilişki kurmaya çalıştılar. Onlara göre tek kurtuluş yolu, büyük paralarla cuntadan merhamet dilemek ve sığınmaktı. Bunun içindir ki, tuttukları avukatın dahi cuntayla yakın ilişkiler içinde olmasına dikkat ettiler. Diyarbakır'da bu konuda şöhret yapmış bir avukat vardı. Ben tahliye olduktan sonra girdiğim bir duruşmada, zindanda çoğunlukla işkence altında zorla imzalatılan, sözde yazılı itiraf diye dosyasına konan yazılı beyanlara **"bunlar yazılı itiraf değil, hukuk adına, insanlık adına utandırıcı işkenceler altında zorla imzalanan adi birer iftiradır"** şeklinde karşı koymama rağmen; bu şöhretli avukat benden sonra söz alarak, "*müvekkilimin samimi itirafını memnuniyetle karşılıyorum*" şeklinde utanç verici bir savunma yapıyordu.

Toplu davaların başında, bir kısım tutuklu ailelerinin cunta ile yakın ilişki kurma istemleri başarılı olmadı. Zira cunta, bu dönemde bu çevrelere ihtiyaç duymadığı için yüz vermedi. Zindanda ihaneti örgütlemede başarı sağlanamayınca, ihtiyaç duyduğu taze kanı bu çevrelerde aramaya koyuldu.

Ancak bu dönemde de cuntanın zulmü, çirkef yüzü Kürdistan halkı tarafından net olarak görülmüştü. Diğer taraftan, PKK kadrolarının güçlü direniş ve savunmaları, halkın yurtsever duygularını harekete geçirmiş, cuntaya karşı kin ve nefreti artırmıştı. Bu nedenle cunta, bu çevrelerde de istenilen düzeyde destek bulamamıştı. Bulduğu üç-beş sefille yetinmek zorunda kalmıştı. Cuntanın uzman heyeti, PKK ana dava duruşma hakimi Emrullah Kaya, davanın savcıları üç-beş sefil tutuklu yakını ve cezaevindeki ihanet grubunun önde gelenleri, geceleri zindanda uzun süre yemekli toplantılar düzenlediler. Vaadedilen teminatlar, sunulacak hizmetler kararlaştırıldı. Böylece "Genç Kemalistler Örgütü" kurulmuş oldu.

Şubat 1982'nin son günlerine doğru, işkenceci Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran, cezaevi hopörlöründen sık sık "iyi niyet" taşıyan konuşmalar yaptı. Ben o dönemde 38. Koğuşta tutuluyordum. Sık sık koğuşa gelerek bana hitaben: "*Patron insanın mutlu olması ne kadar güzel*" diyordu. Doğrusu neşesi yüzünden okunuyordu. Zindana gelip giden kurmayların trafiği de yoğunlaşmıştı.

Bulunduğum 38. Koğuşa, önce PKK'den Halef Çapar ve Hıdır Akbalık getirildiler. Diğer örgütlerden de beş-altı kişi getirildi. Bazı gelişmelerin olduğu açıktı. Ben, avukatları olmama rağmen ne onlar benimle ilgilendi, ne de ben cesaret edip bir şey sorabildim.

Kaldığım 38. Koğuş ile tam karşımızda olan 39. Koğuşun bulunduğu salonun sonunda bir oda vardı. Birgün bulunduğum koğuştan bir kaç kişi alınarak, bu oda süpürülüp, yıkandı. Tek tek karyolalar konuldu, beyaz çarşaflı yataklar serildi, ortaya bir masa, üzerine boş kağıt ve kalemler konuldu. Gidip temizlik yapanlar odanın bu şekilde düzenlendiğini anlatınca, ben ordudan veya emniyetten yüksek düzeyde kişilerin tutuklanabileceğini tahmin ederek, odanın bu nedenle hazırlandığını sanmıştım. Odanın hazırlanmasından bir müddet sonra, Mehmet Girgin, Hıdır Akbalık ve Halef Çapar koğuştan alınıp götürüldüler. Bu tarihten sonra, hergün akşam beşte, koğuşun pencereleri hava sızmayacak şekilde kapatılıyordu. Arkasından işkenceci yüzbaşının zırlayan sesi "*benim örgütüm nerede*" ve ayakla oynanan top sesi duyuluyordu. Bir ihanetin örgütlendiği açıktı. Ancak, ihanete düşenler kimlerdi. Bu arada, PKK'den ve diğer örgütlerden bir kısım tutuklular bulunduğum koğuşa getirildiler. Bu kişiler, ihaneti kabullenmedikleri için hergün işkenceye götürülüyorlardı.

Tutulduğum 38'nci koğuşun bitişinde hazırlanan oda ihanetçilere tahsis edilmişti. İhaneti kabul etmeyenler 38'nci koğuşta bırakıldı. Hergün işkencelere götürülüp, getiriyorlardı. Bir ölüm kalım savaşı içindeydiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de onlarla birlikte aynı ızdırabı çekiyordum. Akşamları fırsat buldukça, gelişmelerden bana bilgi veriyorlardı. Sömürgecilerle bütünleşip ihanete gönülden sarılanlar ise, hazırlanan özel odaya alınmış ve kendilerine yemek ve çay ikram ediliyordu. İşkenceci yüzbaşı ile bir arkadaş gibi top oynuyorlardı. Herkes zulüm altında mahkemeye gidip gelirken, onlar panzerler içinde sigaralarını içerek gidip geliyorlardı. Devrimcilere tek tip, üstünde bit kaynaşan asker motu giydirilirken; onlar, meşin ceket içinde duruşma salonunda kendilerine ayrılan özel yerlerine oturuyorlardı.

Kaldığım 38'nci koğuşta, tutuklu bazı polisler de kalıyordu. Bunlardan İstanbul'lu Komiser Ali Oktay Mervenin karısı, İstanbul'da bir mahalle muhtarı olan anası ile beraber, Kenan Evren'in samimi arkadaşı, Kuzey Saha Deniz Komutanına gidiyor ve ondan aldıkları bir mektupla cunta başı Kenan Evren'e başvuruyorlar. Aynı gün Kenan Evren'den gelen bir emirle, ihanetçi "Genç Kemalistler"e tahsis edilen oda, zindanda tutuklu emniyet mensuplarına verildi.

İhanetçi grup da, kısmen iyi imkanlara sahip 38'nci koğuşa doldular. Şahin Dönmez, ihanetin kurmayı idi. 38'nci koğuşa gelmedi. O, zindandaki koğuşları tek tek gezerek ihanet çetesine adam kazandırmaya çalışıyor. 1938 Dersim katliamının tipik

Devamı 11. Sayfada

“... ÇOCUKLARIMIZI YARGILAYAMAYACAKSINIZ!”

Aşağıdaki yazı, Diyarbakır zindanında kalan ve orada PKK'li tutukluların direnişine bizzat tanık olan Rizgari taraftarı bir arkadaş tarafından yazılmıştır. Elimize ulaşan bu yazıyı yayınlamayı özellikle gerekli bulmakta ve bir görev olarak kabul etmekteyiz.

Türk sömürgeciliğinin zor, jenosit ve asimilasyon uygulamalarına maruz kalan, yıllar boyu talan ve zulmün cenderesinde inleyen halkımız, onursuz yaşamaktansa, zor ve çetin koşullarda da olsa savaşarak ölmeyi yeğlemiş, ve bu uğurda sayısız direniş örnekleri sergilemiştir. Ne var ki, topluma egemen olan güçler sömürgecilikle olan çıkar birliği içinde ve bu çıkar birliğinin iktisadi ve sosyal ürünleri oldukları için sürekli teslimiyetçilik örnekleri vermişler, sonuçta bu davranışlarını ihanete vardırmışlardır. Bu anlamda halkımızın tarihi bir yandan direnme, diğer yandan ihanet örnekleriyle doludur.

Askeri faşist cunta iktidara gelir gelmez başta Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu gücü olmak üzere, Türkiye'de demokrat ve ilericilere karşı amansız bir saldırıya geçti. Sömürgeci cunta kendisi için en büyük tehlikeyi Kürdistan'da görüyor. Bu nedenle, Kürdistan'da yoğun saldırılar düzenleyerek yüzlercesini hunharca katlederken, binlerce-onbinlerce Kürdistanlıyı cezaevine doldurdu. Ve bu devrimci, demokrat, yurtsever yığınları cezaevinde imha edebilmek için yeni yöntemler geliştirdi. Bu (PKK) devrimcileri, imha amacıyla Diyarbakır zindanında topladılar.

Askeri faşist cuntanın iktidara gelişini zorlayan nedenlerden biri olarak sömürgeci mekanizmayı oldukça tehdit eden bu haklı ve bağımsızlıkçı mücadeleyi imha edebilmek için, başta PKK Hareketi olmak üzere tüm demokrat, yurtsever, ilerici ve “ben Kürdüm” diyen herkes sorgulama evlerinde cellat ve “Fermokoloji” uzmanlarının canice yöntemleriyle işkence tezgahlarından geçirildi ve böylece tutuklanmalarını sağlayacak sahte ifadeler düzenlenip imzalamaya zorlandılar. Bu durumda direnen ve imzalamayan tüm militanlar sakat, hasta, felçli şekile sokuldu ya da katledildiler. Bu işkence yöntemleri öyle bir ustalıkla program dahilinde uygulanılıyordu ki bütün bunlar da bizzat “CIA” ve sömürgeci faşist yönetiminin denetimci ve kontrolcu fonksiyonunu görmemek mümkün değildir. Yukarıdan aşağıya kurumlaşan bu işkence yöntemleri Türkiye'de kitleleri sindirme, Kürdistan'da ise, kendisine karşı en tehlikeli güçlerden başlayarak en liberal kesime uzanan bir imha amacına yöneliktir. Bu yüzden var olan siyasal güçlerden en kararlı ve en bağımsızlıkçı hareketin partizanları ölümcül işkencelere tabi tutuluyor, bu işkenceler aylar, yıllar süren uzun bir süreyi kapsıyordu. Somutta bu “tehlikeli” güç PKK'dir. PKK partizanları Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum, Rıza, Kemal, Ferhat, Mehmet Can, Celalettin, Muzaffer, Akif, Ali Erek, Metin Aslan ve daha ismini sayamadığımız niceleri tarihe örnekleri geçecek biçimde direndiler, aylar, yıllar süren işkencelerde inatla ve ısrarla inkarcı tavrı takınarak en ufak bir örgütsel sır vermemek için “ser” veriyorlardı. . Sonradan da hiçbir hukuki dayanağı olmayan mahkemeler tarafından zindanlara dolduruluyorlardı. Cunta imhacı politikasını zindanlarda da sürdürmek zorunluluğunu hissetmiştir. Çünkü bu partizanlar işkencelerde çözülmemişlerdi ve var olan nispi ihanet odaklarını ise mahkemelerde kararlı siyasi tavırlarıyla mahkum ederek yeni yeni mevzileri kazanıyorlardı. Bunu engelleyebilmek için Diyarbakır zindanlarında özel uygulamalara geçtiler. Bu uygulamalar aşağıda açıklandığında anlaşılacağı gibi “Vietnam'ı aratmayan ve bizzat ABD'nin ve işbirlikci sömürgeci faşist yönetimin ortak uygulamalarıdır. 1980'in son aylarında “saç” kesmek, personele “Komutanım” dedirtmek ve bu gibi basit görünen özünde tehlike çanları çalan kurallar öne sürdüler. Amaç yavaş yavaş kişiliksizleştirme ve imha etme eylemlerine araçlar yaratmaktı. Bunu ustalıkla keşfeden PKK öncüleri bu kuralların özünde kuralsızlık olduğunu, kesinlikle uyulmaması, başından red edilmesi gerektiğini, aksi takdirde günden güne ihanete götüreceğini savundular ve pratikte bu denli kararlı bir tavır takındılar. Ülkemizde teslimiyetçiliği örgütleyen bazı hareketler (DDKD, ÖY, TKP, KUK) dışarda yaptıkları gibi bu değerlendirmeye “provakatör” deyip, tek çıkar yolun “söylenen her şeye harfiyen uyulması ve nasıl olsa zor yoluyla idarenin bunu başaracağını böyle olmaktansa gönüllü olarak kabullenmenin daha doğru olacağını” savunarak kişiliksizliği siyasi anlamda bitmeyi alternatif sundular. Kendisine “ihtilalci”liği yakıştırabilen diğer hareketler ise (Rizgari, Kawa, Partizan) direnişi haklı buluyor, sudan bahanelerle pratikte siyasi tavır koymuyor, buna da kamuflaj araçları yaratarak siyasi anlamda istikrarsızlıklarını gizlemeye çalışıyorlardı, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi bu tür sinsi politikaların imtihanını getirir ve herkesi gerçek kimliğine büründürür ve nitekim büründürdü de. PKK partizanları en kararlı direnmeler sergilerken, teslimiyetçi hareketler açlık grevlerinde daha da oburlaşıyor, kişiliksizlik kurallarına kelime yerindeyse istekli olarak uymaya çalışıyorlardı. “İhanet” ilk kez böyle ispatladı kendisini. Diğer siyasi hareketler ise yukarıda belirtildiği gibi bir direnme politikasını hayata uygulayamadılar. Yıl 1981 başları... Havacı başçavuş başarısızlığından dolayı alınmış, yerine milli güvenlik konseyinden merkezi kararıyla yedinci kolordu komutanlığına, “Kıbrıs esir kampları komutanı faşist işkenceci Kemal YAMAK, cezaevi yönetimine (kamp komutanlığı sıfatıyla), uzman cellat binbaşı Birol Şen, kamp sorgulama ve imha şefi sadist, kendi deyimiyle insan kanıyla beslenen (zalim Dehak gibi) yüzbaşı Esat Oktay Yıldıray, yardımcısı işkenceci teğmen Muzaffer ve “Yogi”, “Boksör”, “Tank” kod isimli işkenceci asteğmenler ile her biri nazi “SS” ve “SA”ları gibi cellatlaştırılmış ve yetkilerle donatılmış, komando ekibiyle atandılar. Esat yüzbaşı aynen şunu haykırıyordu: “Size direnmeyin demiyorum bana direnemezsiniz. Mamaktakiler sadistliğimi ve cellatlığımı iyi bilirler, gökte Allah, yerde ben” ve gerçekten de yaptıkları ve yapmak istedikleri hiç de yalancı ve palavracı biri olmadığını gösteriyordu. Bir kişilik hücrelere belki inanılmaz ama gerçektir, elli altmış insan konuyordu. Toplam 80 kişilik hücrelere 1000-1200 insan dolduruluyordu. Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum Doğan ve arkadaşları vahşet ve zulüm cenderesinde bile en duyarlı bir biçimde direniş birliğini örgütlüyor, bir yandan da hiçbir kurala uyulmaması konusunda kitleyi ısrarla duyarlı kılmaya çalışıyorlardı. Günlerce ac, çıplak ve susuz bir şekilde yaşıyan direnişçiler (kitle) günde defalarca falaka ve diğer işkence türlerine tabi tutuluyorlardı. İnsanların çıplak eli ve ayakları darebelerden dışarı çıkarılıyor, kalın sopalar ve zincirlerle el ve ayaklar patlayıncaya kadar, insanlar bağırtılıncaya kadar ve bayıltılıncaya kadar dövülüyorlardı. Bu arada diğer işkence araçları, plastik ve çelik joplar, at sinirinden yapılmış kırbaçlar ve bu gibi sürekli kullanılıyordı. Zaten çok az miktarda gelen yemekler hücre kapılarına getiriliyor, sonra dua okunması isteniliyordu, yapılmadığı takdirde gardiyanlar bu kızgın yemekleri insanların üst ve başlarına döküyor, yemek verilmiyordu. Günler böyle geçiyor. Açlık ve susuzluk karşısında zaten işkenceye de maruz bırakılan insanlar takatsız kalıyor; yerlere dökülen yemek döküntü ve tanelerini toplayıp temizleyerek yemeye çalışıyordu. Göz önünde yığınlarca ekmek yerlere dökülüyor, farelere yediriliyor günlerin açlığıyla yıpranmış insanlar, psikolojik anlamda etkilenerek çıldırtılmak isteniyor ve böylece direnişi kırmaya çalışıyorlardı. Günlerce süren susuzluğa rağmen su verilmiyor insanlar bunun karşısında hücre duvarları ve saçaklardan damlayan yağmur sularının önünde ıslattıkları mendillerini sararak hasta ve fiziki olarak zayıf düşen arkadaşlarının dudaklarına sürüp yaşama savaşı veriyorlardı. İşkencelerde kan gövdeleri götürürken bile bu şehit partizanlar topluca kitleyle birlikte marş ve slogan (E, jîndibe qet nakevî ala Kurda) söyleyerek kitlenin direnme ruhu ve morali olmuşlardı. Bu direnme döneminde tek tük insanlar kalmakla birlikte diğer hareketler kuralları kabul ettiler. PKK Hareketi ise (ihanetçiler ve sıradan sempatizanlar hariç) partizan ve kitlesi ile direniyordu.

Cezaevi genelinde iki buçuk yıl süren dönemde uygulanan işkence metodları: 1- Her defasında sayıları yüze varan falaka ve kaba dayak. 2- Yüksek derecede elektrik şoku. 3-Eller ve ayaklar tavana asılarak çırıl çıplak bir biçimde kırbaçlanma. 4- Lağım sularında yüzdürüp içirmek. 5- Yemek borularına jop sokmak, saç çekmek, ellerin sırt kısımları, çenelere ve dişlere kalaslarla vurmak. 6-Fare ve pislik yedirtmek. 7- Yaz-kış demeden çırıl çıplak şekilde akşamdan sabaha kadar su içinde yatırmak. 8- Cam kırıkları ve çiviler üzerinde çırıl çıplak bir şekilde süründürmek. 9- Kolonya ve ispirto serpilerek çıplak vücutlara ateş vermek. 10- Vücutta sigara yakma. 11-İnsanları birbirine tecavüze zorlamak, bu yapılmadığı takdirde gardiyanlara yaptırmak. 12- İki buçuk yıl süreyle aç bırakmak (çok az yemek dışında). 13- Bayan arkadaşlara tecavüzde bulunmak vb.. İşkence metodları kadın-erkek herkese uygulanmıştır.

Esat yüzbaşının akıl almaz ve sapıkça işkence metodlarını uygulaması ve bunun uzun süreye tabi kılınmasıyla, özellikle hareket olarak yalnız kalması nedeni de eklenirse PKK Hareketinin kitlesinde de PKK partizanlarının direnişi sürmesine rağmen tek tek uygulamaları kabul edenler çıkmaya başladı; kaçınılmaz bir sonuçtu bu. Çünkü diğer hareketlerin sözümona “önderleri” on gün bile direnemezken PKK'nin sıradan taraftarları “kırkbeş” gün direnebilmişlerdir. Sefalet, teslimiyet, yenilgi ve ihanet böylece başladı, buna rağmen PKK partizanları hiçbir umutsuzluk ve kararsızlık göstermeden direnişlerini sürdürdüler. Direniş döneminde aç, susuz, bataniyesiz kalıp taraftar ve diğer insanlara fedakarlık yapıp dikkati çekip gönüllü olarak en ağır işkence, falaka ve vahşete bedenlerini hedef etmekle yarışarak tam bir ihtilalci önderlik örneği verdiler. Böylece ülkemizin tarihine direniş odağı ve geleneği bırakan yegane temsil hareketi olarak PKK düşüncesinde somutlaştırdılar. İşkencelerde partizanlar ilk şehitlerini 1981'de verdiler. Ali Erek adındaki partizan ölüm orucundayken işkence edilerek öldürüldü. Bu sırada “PKK” davası açıldı ve bu partizanların mahkemeye gitmeleri zorunluluk teşkil ettiği için ölüm orucunu takiben 25. ile 30. günleri arasında bıraktılar. Şartlar o kadar zorlaşmış ve düşman o kadar canileşmişti ki, uygulamaları kaldırılamaz görünüyordu. Mahkemelerde kamuoyu oluşturmak, zindanın diğer esirlerini yeniden direnişe kazanmak, güçlü bir direnişin şartlarını hazırlayabilmek için geri çekilmek zorunda kaldılar. Koğuşlarda bu dönem teslimiyet ve ihanet “kurmayı” ihanetçiler, Şahin, Yıldırım, Ali Gündüz ve Mehmet Girgin... Faaliyetleri de geliştirmeye başlandı. Oysa direnen partizanlar ve kadrolar mahkemelerde “siyasi savunma”larını yapıyor. İşkenceleri ve sömürgeciliği mahkum ediyorlardı. Onlara uygulanan bu zulüm ve geneldeki uygulamaları tam anlamıyla anlatılabilecek yeteneği kendimde bulamıyorum... Uzun bir direnişten sonra (8) ay bu insanların takatları kesilmiş, yarı canlı haline gelmişlerdir. İhanetçi “kurmay” Şahin ve Yıldırımlar önderliğinde itiraflar yapılmaktaydı.

Yıl 1982 Mart ayı: İtiraflar için M. DOĞAN'a akıl almaz işkence yöntemleri uygulanmaktaydı. Belirtilen işkence yöntemlerinin en yüksek dozuna özel biçimde maruz kalan ve ölümün eşiğine gelen eşsiz büyük ÖNDER M. DOĞAN *“bize şerefli bir ölüm yakışır ve bunu kanıtlayacağız, teslimiyet ihanete direniş zafere götürür”* diyerek düşmanın bütün saldırılarını boşa çıkarıyordu. *Eşsiz büyük ÖNDER M. DOĞAN* 21 Mart “Newroz”u kutlamak için hücresinde üç kibrit çöpünü yakarak kendisine düşen tarihi görevi yerine getiriyordu. Aynı günün sabahı hücresinde asılı olarak bulunmuştu. Bu arada cezaevinde başlatılan “İtiraf” adı altındaki “ihanet” kampanyası Mazlum'un şehit olmasıyla böylece ilk büyük darbeyi yedi. Ancak işkence durmuyor düşman kararlı direnişler karşısında daha da saldırganlaşıyor, ihanetçiler yeni yeni ifadelerle devrimcilerin katliamına neden oluyordu. Polis sorgulamasında hiçbir şey kabullenmeyen Ferhat hocanın örgütsel işlevi ve tecritten bilinçli olarak “teslim” koğuşlarına gelişi ihanetçilerden Y. Merkit'in yeni ihaneti sonucu düşman tarafından öğrenildi. Bunun üzerine “Esat” yüzbaşının baş hedefi bu kez Ferhat hoca olmuştu. Ancak 22 Mart akşamı Ferhat hoca 30. koğuş sakinlerini toplayıp onlara Kürdistan tarihini, zorun ve direnmelerin tarihsel rolünü anlatarak devrimci görev konusunda onları düşmana karşı yeniden “techizatlandırdı”. Cezaevlerindeki işkenceleri ve ihanet kampanyasını boşa çıkarmak ve yeni bir “direniş ruhu” yaratabilmek için kahramanca direnen Ferhat Kurtay gece saat dört sıralarında koğuşun müsait bir yerinde üzerlerine heft dökülüp üç arkadaşla birlikte yakılmış, ama onlar alevler içerisinde bile slogan ve marşlar haykıra haykıra ölüme gitmişlerdir! Bunun akibinde, 35. koğuş (tecrit I.)'ta Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, A. Yılmaz, Mehmet, Ali Çiçek ölüm orucunda şehit düşerek ihanet çemberini parçalamışlardır. M.G.K.'nin kararı yedinci kolordunun uygulanması sonucu itiraflara zorlanıyorlardı. Bütün bunlar ters tepti yerini siyasi savunmalar aldı ve bu direnişle devrimcilerin öne sürmüş olduğu şartları idarece kabul edildi. Bunun üzerine Mustafa Karasu, Muzaffer Ayata ve arkadaşları da 30 ile 40. günlerinde ölüm orucunu bıraktılar. Ancak düşman kahpeliği gereği kısa bir aradan sonra yeniden işkence yöntemlerini uygulamaya başladı. Sonuçta K. Pir, M. Doğan, M.Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Mehmet, Ali Çiçek, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Eşref, Necmi, Ali Erek gibi partizanlar başta olmak üzere 56 kişi şehit olmuş, yüzlerce insan sakat, hasta, felç bırakılmıştı. Şu konu unutulmamalıdır; cezaevindeki ilk direnişten sonra geliştirilen ihanet zor'a ve entrika'ya dayalıdır. Cezaevinde bizzat savcı ve hakimlerin ve idareci cellat subayların denetiminde oluşturulan özel savunma ekipleri tarafından, PKK partizanları ve kadrolarına tek tek işkence yapılıyor, tıpkı Vietnam'da geliştirildiği gibi (pişmanlık yazıları) imzalatılmak isteniyordu. İhanet liderleri Şahin ve Yıldırım Merkit'in büyük çabaları sonucu belli oranda da başarı elde ettiler. Bu “pişmanlık” yazılarını imzalayanlar aylarca özel işkence metodlarına maruz bırakılmış insanlardı. Eğer yukarıda bahsedilen 21 Mart, 22 Mart, Eylül 1982 eylemleri konulmasaydı, cezaevinin tümü bir “hain” akibetine dönüştürülecekti. Çünkü sonradan öğrenildigi kadarıyla mahkemeler 7. kolorduda yüksek rutbeli subaylar, cezaevi müdürü, ihanetçi Şahin ve Yıldırım'ın da bulunduğu bir toplantıda bu karar alınmıştı. Ancak sömürgecilerin bu planı da boşa çıkacaktı...! Ayrıca PKK Hareketinin yeminli düşmanı olan, samimi itirafı isteyerek yapan ve bu tavrını sonuna kadar sürdüren ihanetçiler de ülkemizin tarihinde bir “Şeyh İdris-i Bitlisi” gibi ihanet ve uşaklık sahnesinde yerlerini almışlardır. Yiğit komutan enternasyonalist devrimci Kemal Pir başta olmak üzere devrimciler mahkemelerde şunları haykırmışlardır. *“Sizler sömürgeci faşist yönetimin kuklalarısınız. Sizi yargı olarak tanımıyoruz. Sizler, baskının işkencenin ve zorun kokuşmuş bir ifadesisiniz. Sizler bizi Dersim'de, Zilan'da, Ağrı'da kadınlarımızın karnındaki bebekleri süngüleyerek, yüz yirmi beşler takarak yargıladınız. Bugün burada işkence tezgahlarından geçirerek, idama mahkum ederek o tarihi maddeniz olan yüz yirmi beş ile yargılıyorsunuz. Ama söz veriyoruz çocuklarımızı yargılayamayacaksınız!!! Aksine onlar sizi yargılayacaktır. Biz salt işkenceyi kaldırmak için direnmiyoruz. İs-*

Devamı 23. Sayfada

PARTİZANIN MEKTUBU

İKİ ÇEŞİT MÜLTECİ(!)

AMED

Ülkemiz Kürdistan belki de dünyada benzeri olmayan bir acımasızlık ve gaddarlıkla, sömürgeci zalimlerin menfaatleri gereği parça parça edilmiş, her parçada sınıflı toplumlara özgü ne kadar sömürü, gasp ve talan yöntemleri varsa hepsi iç içe hem de büyük bir hırçınlık ve açgözlülükle sınırsız bir tarzda işletilmiş ve halen de işletilmektedir. Belirtmeye gerek yok ki bu hedeflere ulaşmak için katliam ve soykırım dahil en incesinden en kabasına kadar her türlü baskı yöntemi sınırsız olarak uygulanmıştır. Dişleri arasında ezilen, Kürt insanının eti ve kemiğinden başka birşey olmasa bile, bu çarklar sonsuza kadar, sömürgecinin ve kan emicinin karakterine uygun bir tarzda çevirilmiştir. Bu sömürgecilerin genel karakteridir. Onlar sömürüyü insan soyunu tüketmeyle birlikte yürütmedilermi tatmin olmazlar. Hele bunlardan vahşilikleriyle ün yapmış bir kaçı yarışma halindeyse. Bilinmektedir ki ülkemizde yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Dış baskının imha edici etkisi altında atomlarına kadar parçalanan Kürt toplumu, kendisini içten içe kemirerek varlığını tehdit eden binlerce çelişki ve çatışmanın odağı durumuna gelmiştir.

Bu durum halkın sorunlarını katbekat artırarak, acı ve ızdırabı çekilmez düzeye çıkararak yaşamı cehenneme çevirmiştir. Buna bir de insanları kırıp geçiren yoksulluk ve açlık eklenince, çaresiz Kürtler topraklarını terk ederek bir geçim kaynağı bulmak üzere dünyanın dört bir yanına yayılmışlardır. Bölgesel direnişler, aşiret ve kabile çatışmaları, bireysel isyanlar ve mecburi iskanlar bu sayıyı artıran diğer faktörlerdir. Dolayısı ile yüzbilerce Kürt, Kürdistan'ı kendi aralarında paylaşan metropol ülkelere akın etmiştir. Kürdistan'ın her parçasından, sömürgeci devletin baskısına dayanamayıp diğer parçalara kaçan onbinlerce insan vardır. Ayrıca Asya'nın, Afrika'nın ve Avrupa'nın birçok ülkesinde yüzbinlerle sayılan çok sayıda Kürt bulunmaktadır. Kısaca Kürdistan, kimin ne zaman nerede yaşadığı belli olmayan bir göçmenler ve muhacirler ülkesidir. Bu insanlarımızdan bazıları çeşitli nedenlerden ötürü kendi topraklarında yaşamını sürdüremeyip, değişik kıta ve ülkelerde yaşamak zorunda bıraktırılan mülteciler konumuna düşmüşlerdir. Yurt dışında kalan bu mültecileri de birbirinden ayırd etmek gerekir. Yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü yurtdışına giderek orada mülteci durumuna gelenlerin ayrı bir izahı vardır. Kürdistan gibi bir ülke için bu çok doğal bir gelişmedir. Belirtmek isteriz ki bizim bu tür mültecilere söyleyecek bir tek sözümüz yoktur. Tersine onların çektikleri acıları paylaşmak durumundayız. Gerçekten onlar çile çeken Kürt halkının bir parçasıdırlar. Onlar ülke ateşiyle yanıp tutuşan, kendi soydaşlarıyla birlikte kendi toprakları üzerinde, bağımsız ve özgürce yaşamaya en fazla susayan insanlardır. Bizim üzerinde durmak istediğimiz mülteciler bunlar değildir.

Bilinmektedir ki Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde, "siyasal organizasyonlar" ve "devrim önderleri" sıfatlarıyla tanınan başka türlü mülteciler de vardır. Anlaşılacağı gibi, daha önce Kürdistan'da ucuz devrimcilik yapıp, 12 Eylül hareketinden sonra pılını pırtısını toplayıp, bir daha geri dönmemecesine kapağı Avrupa'ya atarak, Kürdistan'ı isminden korkulan ülke olarak tanıtıp, Avrupa sosyal demokrasisi ile stratejik ilişkiler geliştirerek, Avrupa emperyalizminin uydusu durumuna gelen mültecilerden bahsediyoruz. Bir halkın kaderiyle oyuncakla oynar gibi oynayan, kendi bencil ve dar çıkarlarını milyonlarca emekçinin çıkarlarından üstün tutan, perde arkasında akla hayale sığmaz türlü çirkef oyunlar tezgahlayan, bunun ismini de yurtseverlik, demokratlık, sosyalistlik koyarak, o korkunç yüzlerini gizlemeye çalışan mültecilere değinmek istiyoruz. Tüm maddi ve manevi değerlerine el uzatılarak, ülkesi zindana çevrilip kendileri savaş esiri konumuna getirilerek, açlık ve kıtlık içerisinde bedenen çökertilip, fiziki ve psikolojik işkencelerle kişilikleri zayıflatılarak emir kulları durumuna getirilmek istenen Kürdistan halkına, "sabırlı olun o yaşantıya kendinizi alıştırın, teröristlik yapmayın" biçiminde öğüt yağdıran mültecilerdir yazımızın konusu olan. Faşist saldırganların ve katliam şebekelerinin tehdidi altında yaşama güvencesi kalmayan Kürdistan halkına, hizmet etmek ve sorunlarına çözüm aramak isteyen devrimcilere kin besleyen, direnişe karşı olan alerji ve hırçınlıklarını yüzlerce sayfalık küfürnameler sığdıramayan, Kürdistan'daki en küçük devrimci kıpırdanışlar karşısında çılgına dönüp küplere binen biçare ve talihsiz mültecilerdir bahis konusu olan.

Değinmek istediğimiz mülteci çeşidinden biri tam da budur. Burada şöyle bir şey ister istemez aklımızı kurcalıyor. Acaba bunların politikalarına alet olan, hala kaç yurtsever insanımız var? Bunlar yurtseverlik, demokratlık ve sosyalistlik için neyi ölçüt alıyorlar? Ölçüt: cezaevlerinde özgürlük ateşini söndürmemek için, gruplar halinde ölüme giden gözü pek insanlara sahip çıkarak, izlerinden yürüyüp o büyük davayı sonuca götürmek midir? Yoksa onları hor görüp kutsal eylemlerini solculuk, terörizm gibi kelimelerle kirletmek midir? Ölçüt: Kürdistan dağlarında cefakar Kürt insanıyla el ele baş koyduğu yüce dava yolunda emin adımlarla ilerleyen, binbir zorluk pahasına direniş kıvılcımını tutuşturup halkın özgür geleceğini güvence altına almak isteyen partizanları, var gücüyle tüm insani özveri ve olanaklarıyla destekleyip onların gücüne güç katmak mıdır? Yoksa onları cahil, kültürsüz, bilinçsiz, terörist, serseri vb.... gibi yakıştırmalarla küçük düşürüp, dünya ilerici insanlığı nezdindeki prestij ve saygınlıklarını azaltmak mıdır. Ölçüt: halkımızın en acil talepleri ve vazgeçilmez hayati çıkarları doğrultusunda gerekli çalışmaları yapmak mıdır? Yoksa bunlara sırt çevirerek ne yaptıklarını bilmeyen seviyesiz ve sorumsuz insanlar derekesine düşmek midir? Ölçüt: Kürdistan zemininde gerekli hazırlıkları yaparak, halkın siyasi ve silahlı güçlerini birleştirip yüzyılların kinini kusmak mıdır? Yoksa Kürdistan'ı hatırlamanın bile zor olduğu alanlara yerleşerek, düşmanla ağız birliği yaparak, onunla acımasızca boğuşan halk güçlerine ve partizanlara karşı yeni bir haçlı seferi başlatmak mıdır?

Görülmemiş bir aşağılanma, horlanma ve ezilmişlik içerisinde, etkisini iliklerde hissetiren dayanılmaz acıya yeter diyen ve diyecek olan, ülkesine, halkına ve ulusal değerlerine birazcık bağlı bulunan her Kürdistanlının bizi anlamakta zorluk çekmeden, sorularımıza mantıklı cevaplar verebileceğine inanıyoruz. Böylece herkes, ülke gerçekliğinden kopmuş, düşmanla fiiliyatta hiç bir alıp vereceği kalmamış, sanki kendilerini o duruma düşüren biz Kürdistanlılar mışız gibi saldırılarını bize yöneltmiş, bu sahte mülteciliğin iç yüzünü anlayacaktır.

Bu tür mülteciler üzerine geniş açıklamalar yapmaya gerek yoktur. Kısaca bunların amacı biraz emin bir alanda yer edinerek silik yaşamlarını sürdürmektir. Halk esaret altında mıdır "kaderine küssün". Cezaevlerinde savaş esirleri aç bırakılarak, yakılarak, parça parça edilerek imha mı ediliyor "dik kafalılık etmesin". Dağda devrimciler mi kurşunlanıyor "teröristlik yapmasın". Halkın yoksulluktan, açlıktan, işkenceden beli mi kırılmış "haline sızlansın". Halkın çok acil istemleri mi varmış "demokrasi gelene kadar sabretsin". Halk devrimcilerden önderlik mi istiyor "Allah yardımcıları olsun". Evet bu tür mültecilerin mantığı gerçekten aynen böyle işliyor. Belki bazı kişiler bu mültecilere hakaret ettiğimizi düşüneceklerdir. O zaman bu insanlardan, Kürdistan'da tek çıkış yolu olan devrimci direnişe karşı çıkmanın, halkı sömürgeci faşistlerin insafına terk etmenin doğuracağı sonuçları izah etmelerini isteyeceğiz.

Bu konumdaki mültecilerin kendileri de yazdıklarımızdan rahatsız olacaklardır. "Filan ülkelerin devrimcileri de hareketi yurt dışından yönetmiyorlar mıydı" diyerek kendilerini onlara benzetme alçakgönüllülüğünde (!) bulunabilirler. Yalnız onlara bir hatırlatmada bulunmak istiyoruz. Bu insanlar yapılması gereken ne şeyin tersini yaparak kendilerini mahfettiklerini fark etmiyorlar mı? Halkımızın sahip çıkılması gereken ne kadar olumlu özellikleri, değer yargıları ve kazanımları varsa hepsine birden saldırmakla kendilerini nereye oturttuklarını görmüyorlar mı? Her halde bu çağrılarımızın fazla bir yararı olmayacak. Çünkü onlar yaptıklarının bilincindedirler ve konumları gereği de öyle yapmak zorundadırlar. Tarafımızca açıklık kazanan bu durum, hemüz tüm insanlarımızca yeterince anlaşılmamış olabilir. Bu açıdan onların yakalarını kolay kolay bırakmayacağız. Ta ki hangi saflarda yer aldıkları, kime hizmet ettikleri net bir şekilde anlaşılıncaya kadar. Biz bu türden bir mülteciliği meşru görmüyoruz. Bunu, sınıfından ve ulusundan kopmuş insanlar olarak yapabilirler. Ama halkımız adına, onun öncüleri ve çıkarlarının savunucuları adına yapmaları, emsali olmayan büyük bir iki yüzlülük ve sahtekarlıktır. Bilinmelidir ki bu, halkımıza yapılmış büyük bir hakarettir. Yurtsever insanları Kürdisan'dan Avrupa'ya çekip orada pasifleştirmenin, Kürdistan devrimine ve halkına yapılmış büyük bir kötülük olduğunu tüm Kürdistanlılar anlamalıdırlar. Bununla da yetinilmeyip görev başındaki militanları mülteci olmaya çağırmayla ne kadar ciddi bir suç işlediklerini, işi Kürdistan halkı ve ilerici insanlıkla alay etmeye kadar vardırdıklarını bilmelidirler. Yeri gelince Kürdistan halkı bu konuda çok şey söyleyecek, bu maskeli mültecilik de asıl o zaman iyi anlaşılacaktır.

İkinci tür mültecileri tanıtmadan önce birkaç kelimeyle, halkımızdan uzak kaldığımız kısa süreli bir zaman kesidi içerisindeki kendi durumumuza da değinelim. Bilindiği gibi biz de bir müddet Kürdistan'dan uzak alanlarda kalmıştık. Ama biz kısa bir süre sonra dönmek koşuluyla ayrılmıştık ülkemizden. Hatta biz çok yurtsever insana birkaç ay içerisinde döneceğimize, onlardan ayrı rahat bir yaşam örgütlemeyeceğimize, onları hiçbir zaman unutmayacağımıza dair söz vermiştik. Kaldığımız alanlarda rahat edemiyorduk. Geçmişte olup biten sahneleri unutamıyor, halen devam edenleri hatırladıkça kaygılarımızı gizleyemiyorduk. Acaba her şeyini devrim uğruna feda eden, dertlerimize ortak olan, en zor günlerde bizden ayrı hareket etmeyen insanlarımız, savaş arkadaşlarımız şimdi ne durumdadır diye düşünüyorduk. Faşist cuntanın baskıları altında inim inim inledikleri muhakkaktı. Fakat onlar için işkence korkutucu bir olay olmaktan çıkmıştı. Nasıl olsa en acımasız, korkutucu işkence yaşamın kendisiydi. Artık onların tek düşüncesi bu yapılanların hesabının nasıl sorulacağıydı. Bir şey daha biliyordu. Cezaevinde, dağda, ovada, şehirde, köyde sömürgeci katillerin sadist duyguların kurbanı olan her yurtsever Kürdistanlı, yaşama gözlerini yumarken umudunu yitirmemişti. Gidenler mutlaka dönecek, her şey yeniden değişecek, Kürdistan Kürdsitanlılara değil, faşist bozkurtlara mezar olacak diye düşünürken nefesinin son yudumunu çekmişti. Buna yürekler dayanamazdı. Milyonlarca insanın böylesine büyük bir işkencehanede acı içerisinde kıvranıp durması, unutulabilecek bir şey değildi. Bu insanlara can borcumuz vardı. Değerli bedenlerini bizlere siper etmişlerdi. Vücutlarındaki işkence izleri ve açılan kurşun yaraları, devrime karşı yerine getirdikleri sorumlulukların bir bedeliydi. Sonuçta kimileri şehit, kimileri esir, geriye kalanlar ise yaşamdan bıktırılmıştı. Birçokları bizleri bağrına bastıkları için düşmanın hedefi durumuna gelmişti. Yazılara sığdırılması mümkün olmayan zorluklar ve engeller aşılmıştı. Arkadaşların çoğu bu yüce fedakarlığın bir eseri olarak hayatta kalmıştı.

Fedakarlığın bu kadarı niçin yapılmıştı? Çünkü Kürt insanı öncülerine inanmış, güven duymuş, özgürlüğün tadını onlarla birlikte tadmış, gelecek güzel ve mutlu günleri onların şahsında görmüştü. Görüldüğü gibi cefakar Kürdistan insanıyla öncüleri arasındaki bağlar kopması mümkün olmayan demir halata dönüşmüştü. Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun partizan, ülkesi için düşünmeli, kalbi, ismi unutulmuş garip Kürdistan halkı için atmalıydı. Onun için yaşam, halkı için çalıştığı ve halkının çıkarlarını her şeyin üzerinde tuttuğu müddetçe anlam kazanabilirdi. Çünkü onun fiziki varlığı, bunca acı sonucunda geriye kalan en büyük değerdi. O bir umut ışığı ve geleceğin garantisiydi. Bu anlamda onun ülke gerçekliğinden koparak, halkın sorunlarından uzaklaşıp, basit çıkarlar peşinde koşması bekelenebilecek bir şey değildi. İnsan olması, davaya bağlı kalması için yeterliydi. Çünkü o büyük görevlerin adayı sorumlu bir insandı. Tabii ki inanç ve değerlere bağlılık yeterli değildi. Kişilerin veya örgütlerin doğru düşünebilmeleri, sapmaların esiri olmadan, yolların doğru seçebilmeleri de önemliydi. Dönem o kadar nazikti ki en küçük bir karamsarlık, tıkanıklık kişiyi veya örgütü her türlü insani değere sırt çevirmeye kadar götürebilirdi. Böylesine bir tehlike bizleri de beklemiyor değildi. Başlangıçta bir çoğumuz bu tehlikeyi farkedememiştik. Kendi başımıza kalsaydık, kimbilir belki bir çoğumuz yukarıda değindiğimiz tipte mülteciler durumuna gelebilecektik. PKK önderliği tarihsel anda da, adına yakışır bir tarzda görevini eksiksiz olarak yerine getirerek, uğrunda mücadele verdiği yüce amaçlara bağlı kalmasını bilmişti. İnançlarımıza ve hayat suyumuz olan değerlere bağlı kalmanın yol ve yöntemlerini gösterip o doğrultuda bizleri yürütebilmişti. Bu sayede hem örgütsel ve hem de kişisel düzeyde bir dağılma ve çürümenin önüne geçilmişti. Ve PKK bunu başaran tek örgüttür. Onun için yaşam, ülke zemininde, halk saflarında, halkla birlikte, mücadeleyi örgütleyip yürütmelidir. Bu anlamda o tarihinin en anlamlı günlerini yaşamaktadır. Bunlar biz sempatizanlar için de geçerlidir. Sahte mülteciler durumuna düşmeden tekrar mücadele arenasına dönebilmemizi ileri bir adım olarak kabul etmekteyiz. Şimdi topraklarımız üzerinde emekçi halkımız arasında, Partimizin doğru yol göstericiliğinde, kendi bilinç ve irademize dayanarak seçtiğimiz yolda emin adımlarla ilerlemekteyiz. Bazıları bu faaliyetlerimizden rahatsız olsalar bile, biz bundan kıvanç duymakta ve kendimizi sonderece rahat hissetmekteyiz.

Görüldüğü gibi bu iki tavır bir birlerine taban tabana zıttırlar. Biz onları halka hizmet etmeye davet ederken, onlar da yüzlerini gizlemek için, hiçbir zaman tasvip etmeyeceğimiz soysuzca bir yaşantıyı bize kabul ettirmek için ne gerekiyorsa onu yaptılar ve yapıyorlar. Sırf bu nedenden ötürü bize söylemedik laf bırakmıyorlar. Utanma duygularını kaybederek tamamiyle yüzsüzleşen bu mülteciler, tüm Kürt toplumunun kendileri gibi çürümesini talep etmektedirler. Kendileri hakkında karar kılabilirler, ama alacakları teslimiyetçi soysuz kararları her kese dayatmaları görülmemiş bir utanmazlık örneğidir. Onlar zindanlarda benzin dökülerek yakılan, sağ olarak kemikleri kırılıp etleri doğranan, hertürlü gereksinmeden yoksun bırakılmak suretiyle canavarca katledilen savaş esirlerini unutmamızı, hatta sahip çıkmayıp direnişlerini küçümsememizi istemektedirler. Emeğine hovardaca el uzatılıp yaşamı zehir edilen Kürdistanlıları kendi kaderiyle baş başa bırakıp, düşmanın çizmeleri altında ezilmelerine seyirci kalarak, birkaç satır yazıyla bu durumu açıklamakla yetinen muhabirler durumuna gelmemizi istiyorlar. Hayır bu kabul edilecek bir şey değil. Hiç kimsenin bizden, halk adına böyle bir istemde bulunmaya hakkı yoktur. Bu görülmemiş, anlaşılması zor olan, çok ilginç bir mantıktan kaynaklanan büyük bir seviyesizlik, aşırı bir saygısızlık ve sorumsuzluk örneğidir.

Kürdistan'da, hatırlandıkça tiksinti duyulacak mülteciler olduğu gibi, isminden gururla bahsedilebilecek mülteciler de vardır. Bizim esas amacımız bunları tanıtmaktı. Ancak kötü tanınmadan iyinin değeri anlaşılmaz gerçeğinden hareket ederek ikisine birden değinmeyi uygun gördük.

Bilindiği gibi 1975 yenilgisinde sonra Güney Kürdistan'da –şu veya bu ülkeye sığınan birkaç aydın değil– sayıları milyonlara varan, kocaman savaşan bir halk muhacir durumuna geliyordu. Bunların büyük bir kesimi, hareketi bastırmakla görevli faşist Iran şahının sinsice planlarını hayata geçirmek için tanıdığı olanaklara dayanarak, İran mülteci kamplarına yerleşmek zorunda bırakılırken; bu olanağı elde edemeyip dağlarda çaresiz kalanlar ise, Irak rejiminin oluşturduğu toplama kamplarına (esir kampları diye okuyun) akın etmek zorunda kalmışlardı. Bunların dışında kalan tek tük aileler de topraklarından kopmayı kabullenmeyip, dağlarda asileşerek, tüm insanlardan, uygarlıktan tecrit olması pahasına yaşamını ve direnişi bireysel düzeyde devam ettirerek doğanın bir parçası durumuna gelmişlerdi. Bu alt üst olma süreci içerisinde tüm yerleşim, üretim, ulaşım vb. gibi alanlar tahrip edilmişti. Kürdistan kan gölüne çevrilmiş, yollar, yerleşim alanları, top gülleleri altında parçalanan ve açlıktan kırılan insan bedenlerinin yığınağı haline gelmişti. Güzelim Güney Kürdistan tüm canlı varlıkları ve tabiat güzellikleriyle tarihe gömülmek durumuyla karşı karşıya kalmıştı. Düşman yalnız insanlarından değil, doğasından da ürküntüye kapıldığını ele vermişti. Bu nedenle Kürdistan'da her zaman bir bütünlük arzeden insan ve doğa kavramlarını birbirinden ayırarak, korkusunu asgari bir düzeye indirgemek istiyordu. Ama bunu hiçbir zaman başaramayaktı. Çünkü herşey tekrar, tekrar canlanır Kürdistan'da, yıkılan evler, yanmış bitkiler ve suskun cesetler bile. İşte sömürgecilerin anlamakta zorluk çektiği sırrı budur Kürdistan'ın. Hem de celladı efendileriyle birlikte kahredebilecek kadar güçlü olan.

Bu korkunun verdiği hırsla saldırıya geçen düşman elde ettiği geçici üstünlüklere dayanarak, Kürdistan'da savunmasız kalan her şeyi tahrip etmeye girişmiştir. Çeşitli yöntemler denenerek toplama kamplarına götürülen insanlardan, ne kadarının yaşamına kast edildiği meçhuldür. Bilinen bir tek şey var ki, bu konuda hiçbir yasal tedbir alınmamış, her şey yetkisi sınırsız olan celladın insafına ve keyfi uygulamalarına bırakılmıştı. Bu durum nüfusun azalmasında önemli bir faktördü. Bundan ötürüdür ki yenilgi sonrasında yaşanan trajediyi değil birkaç paragrafa, sayfalara sığdırmak bile mümkün değildir. Toplama kamplarına yerleştirme sırasında ve sonrasında, yurtsever halkımızın maruz kaldığı ürkütücü yaşamın bir parçası da dağlarda süregelmişti.

1979'larda şahlık iktidarının yıkılması, özellikle de İran-Irak savaşının başlamasıyla Güney Kürdistan'ın tablosu değişmiş, katı bir zorbalık altında nefes alamaz durumda olan Kürt halkı yeniden direnişin zeminine kavuşmuş, içinde bulunduğu esaretten kurtulmak için, oluşan elverişli koşulları bir fırsat bilmiş ve tekrar ayağa kalkmıştır. Düşmanın tehdit, şantaj, katliam vb. gibi uygulamalarının hiçbiri, halkın mülteci kamplarını terk ederek dağların özgürlük havasıyla bütünleşmesinin önünde engel teşkil edememiştir. İran ve Irak toplama kamplarından gelen muhacirler (bunlar kendi arasında peşmerge ve silahlı milis olarak iki kısıma ayrılırlar.) boydan boya Güney Kürdistan'ın engebeli dağları ve derin vadilerine yerleşerek, bu alanlarda yaşama yeniden canlılık kazandırmış, bitmeyen uzun kavganın yeni bir evresini başlatmışlardır. Savaşı bir yaşam biçimi olarak benimseyen Güney Kürdistan halkı, faşist Saddam yönetiminin yasak bölge olarak ilan ettiği alanlara akın ederek, dağlarda yaşayan ailelerle birleşip, bu sahada direniş temelinde yaşamı örgütlemenin yollarını aramaya koyulmuştur. Bu direnişçi tutum dağları çekim merkezi haline getirmiş, toplama kampları için için kaynamaya başlamış, muhacirler tereddütsüz olarak tavrını direnişten yana koymuştur. Kamplardaki muhacir Kürtlerin isyan edeceği telaşına kapılan faşist Irak yönetimi, binlercesini Ürdün sınırındaki zindanlara tıkayarak, ileri gelenlerinden çoğunu canice katlederek, yeni bir soykırım ve gözdağını gündeme getirdi. Bunun üzerine onbinlerce mülteci, yıllarca döktüğü alınteriyle biriktirdiği yüzmilyarlarca dinar değerindeki maddi servetlerini terk ederek, dağlara, direnişin merkezlerine çekilmişlerdir. 1983 sonbaharı şehirlerden dağlara doğru muhacir selinin aktığı bir mevsim olmuştur. Canlılardan temizlenmek istenen alanlar birden bire muhacirlerle dolup taşmaya başladı. İran'dan Suriye'ye kadar tüm sınır boyunda, bir iki ay içerisinde, savaş mevzilerini andıran çoğu toprağa gömülü, küçük kulubelerden oluşan, çok sayıda ev ve kocaman köyler inşa edildi. Topraklar kazılarak üretime hazır hale getirildi. Ağaçlar budanarak daha çok meyve verir hale getirildi. Sessizlik yerini hareketliliğe bırakmıştı. Harıl harıl çalışan insanlar, gece gündüz demeden yürüyen kervanlar, kır müziği niteliğindeki türlü hayvan sesleri, yeniden cennete çevirmişti Kürdistan'ı. Göç kışa denk geldiği için çok sayıda insanın açlıktan öleceği endişe ediliyordu. Dört bir tarafa seferber olup yaratıcı gücünü ortaya koyan muhacirler, yüzlerce kilometrelik şehirler arası yolları, sarp ve çetin dağları, pusularda bekleyen düşman sınır karakollarını ve daha nice nice engel ve zorlukları aşarak yasa dışı yollardan yüzbinlerce ton erzak temin ettiler.

Muhacirlerin yaşadıkları alanlara yöneltilen saldırıları, napalm bombaları altında yerle bir olan köyleri, işe yaramaz hale gelen tarım alanlarını, kurumuş meyve ve sebze bahçelerini, en önemlisi de yanmış, çocuk, kadın, ihtiyar ve yaşamaya doymamış kalbinde özgürlük ateşi yanan genç savaşçıların cesetlerini ve tüm bunların insanlar üzerinde bıraktığı büyük üzüntüyü, bünyeyi tepeden tırnağa zangır zangır titreten derin acıyı bir tarafa bırakalım. Ulaşım, iletişim, sağlık, eğitim vs. vs. gibi en sıradan gereksinmelerden hiç mi hiç bahsetmeyelim. Hele diğer sosyal hakların ismini bile buraya bırakmayalım. Çünkü bizim muhacirler henüz insandan kabul edilmiyorlar. Tüm bu konulara ilişkin araştırma, inceleme ve açıklamaları dünya ilerici insanlığına ve bu konuda kendilerini sorumlu hisseden kişi ve kuruluşlara bırakıyoruz. Biz sadece ama sadece muhacirlerin yaşama hakkından, yiyecek, giyecek, içecek gibi en zaruri yaşama araçlarından bahsetsek bile, belki bu gerçeğe tanık olmayan çok az sayıda insanı inandırabileceğiz. Bilinmelidir ki Kürdistan'ın en değerli insanları olan muhacirler, bir çok sömürgeci ordunun kuşatması altında, içten ve dıştan yöneltilen acımasız saldırıların hedefi durumundadır. Bu anlamda onlar yaşama özgürlüğü olmayan, nerde, ne zaman, ne şekilde yaşama gözlerini yumacağı belli olmayan, tesadüfen yaşayan bir topluluktur. Muhacirlerde yiyecek, giyecek, içecek sorunu en büyük ve en temel sorunlardan biridir. Para zaten bulunamıyor. Zar zor bir miktar para bir araya getirilince, bu kez eşyayı nerde bulacağı ve nasıl getireceği sorunu karşısına çıkıyor. Gerçekten çoğu kez en küçük gereksinmeler için yaşamlarını ortaya koyuyorlar. Bir çakmak taşı, bir iğne bulmak için sınır karakollarını ve pusuları aşmak zorunda kalıyorlar. Tahmin edileceği gibi, en temel gereksinmelerini bile tam olarak hiçbir zaman karşılayamıyorlar. Belirtmeye gerek yok ki bu zulüm cenderesinde ve yokluklar dünyasında, ölmeden sürünmenin ötesinde bir şey değildir.

İşin ilginç yanı muhacirler bu yaşamı kendileri seçiyorlar. Saddam'ın milyonlarını ellerinin tersiyle iterek, Kürdistan dağlarında şereflice ölmeyi tercih ediyorlar. Her halde bu kısa açıklamalar bile, bu muhacirlerle, Avrupa'da gönüllü olarak kendilerini sosyal-demokrasiye satmış muhacirler arasındaki farka açıklık getirmektedir. Gerçekten böyle bir karşılaştırma yaptığımız için vijdan azabı çekmekteyiz. Belki kendilerini bu soysuzlarla kıyasladığımız için, bize kırılacaklardır ülkemizin onurları. Dileğimiz odur ki, kendilerine olan derin saygı ve yürekten bağlılığımızı dile getirirken, sosyal demokrasinin kuyrukçuları durumundaki muhacirlere değinmek zorunda kaldığımızı anlamakta zorluk çekmesinler.

Yazımızı sonuçlandırmadan önce, her Kürdistanlı için örnek alınması gereken muhacir yaşamının bazı özelliklerine daha değinelim. Yukarıda değindiğimiz birinci çeşit muhacirin tersine, Güney Kürdistanlı muhacirler derin bir yurtseverlik ve yüksek bir fedakarlık ruhuna sahiptirler. Yurtseverdirler, çünkü: çok sevdikleri ülkeleri işgal altında, kendileri de sömürgecilik çarkları arasında ezilmektedirler. Ve bu yapıyı sözde değil, fiiliyatta kabul etmemektedirler. Yurtseverdirler, çünkü: yaşamlarını belirleyen o duygulardır. Kendi dağlarından, ovalarından, köylerinden, şehirlerinden hiçbir şekilde uzaklaşmak istememekte, kendi toprakları üzerinde özgürce yaşamak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadırlar. Yurtseverdirler, çünkü: kendi topraklarından uzak kaldıklarında benliklerinden, gururlarından ve geleneklerinden hiçbir şey kaybetmemekte, bireysel kurtuluşa itibar göstermemekte, fırsat bulduklarında ülkesine dönerek en dayanılmaz koşullarda savaşmasını ve ölmesini bilmektedirler. Hiçbir maddi değeri ülke ve ulus çıkarlarının üzerinde görmemektedirler. Fedakardırlar, çünkü: yukarıda kısmen değindiğimiz ürkütücü durumu bir yaşam biçimi olarak kabullenmekte tereddüt etmemektedirler. Fedakardırlar, çünkü: yazanların anlatabilme, kalemlerin ise dile getirme yeteneğinde olmadıkları akıl almaz ağır ve zor koşullar altında yaşamayı düşmana boyun eğmeye tercih etmektedirler. Napalmlar altında viraneye dönen köylerini, evlerini yeniden yeniden inşa etmekten bıkmamaktadırlar. Kendileri açlıktan ölseler bile son lokmalarını çevresindekilerle paylaşırlar. Kendileri yataksız kalır, soğukta yatar ama, konuklarını en iyi bir şekilde ağırlarlar. Fedakardırlar, çünkü: açlıktan ölmemeyle yetinirler. Bir torba un, bir torba şeker bulmak için, günlerce yürür, onlarca pusuyu aşarlar. Yaşamı yoktan var ederler, yiyecek bulamadıklarında ot yerler ve bunu düşmanın sunacağı en yüksek yaşama düzeyinden üstün tutarlar. Fedakardırlar, çünkü: sadece ruhlarını değil her türden kişisel değerini bağlı oldukları amaçlara feda etmekte ikircikliğe düşmezler. Daha da önemlisi insan bünyesinin dayanamayacağı koşullarda yaşamasını ve savaşmasını öğrenmek için beyinlerini ve yüreklerini zorlarlar.

Bizim aydın muhacirlerin tersine Güney Kürdistanlı muhacirler direnişçi, tutarlı, gözü pek ve olağanüstü cesarete sahip insanlardır. Onlar direnenlere asla saldırmazlar. Aksine onlara sahip çıkar, kendilerinin en güvenilir candan dostu olarak kabul eder ve direnmeleri için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Kendilerini satanlara, boyun eğenlere, kişisel yaşantılarını örgütleme peşinde koşanlara ateş püskürtürler. Hiçbir kişisel ve ailevi çıkarları yoktur ki devrim uğruna feda etmesinler. Düşmanın sayısı ne kadar fazla olursa olsun onun önünden kaçmayı kendilerine yedirmezler. Alevler arasında yaşamla ölümün ne zaman bir birine dönüşeceğini anlamanın mümkün olmadığı koşullarda, dava arkadaşlarının yardımına koşmada tereddüt etmezler. Herkes savaş alanında, silahlı ve her an savaşmaya hazır bir askerdir. Birkaç kişi bir noktada mevzilendiler mi, onlar imha olmadan orduların orayı aşması olanaklı değildir. Düşmana karşı savaşmada gaddar ve acımasızdırlar. Helikopterlerin saldırılarını bernolarla (mavzer) püskürtürler. Mermileri bittiğinde süngülerle dövüşürler. Yaşamlarının en rahat anı olduğu için, ölümü hor görür, küçümserler. Kişiliklerine en küçük bir leke gelmesin diye en önde ve kahramanca çarpışırlar. Yeterki komutanları emretsin vuramayacakları hedef, aşamayacakları engel kabul etmezler. Öldüklerinde yiğitliklerinden topraklarına ve özgürlüklerine olan bağlılıklarından bahsedilmesini isterler. Güney Kürdistan muhacirleri miras yedi değiller. Şehitlerin kanını özgürlük ve eşitlik gibi kavramları sömürerek asalakça yaşamayı tercih etmezler. Çünkü onlar halktırlar, emekçidirler. Kendi seviyelerini ve emeğin değerini her zaman iyi bilirler. Çünkü onlar üretici ve yaratıcıdırlar. Davanın gerçek sahipleri, geleceğin kurtuluşun temel gücü ve garantisidirler. Bu açıdan onlar iki yüzlülük, sahtekarlık, kıvraklık, satılmışlık vb. gibi tavırlardan nefret ederler. Kibir ve kariyerden hoşlanmazlar.

Ulusal ve toplumsal gerçekliğinden uzaklaşan muhacirlerin tersine, Güney Kürdistanlı muhacirler ulusal değerlerine gelenek ve göreneklerine sonuna kadar bağlıdırlar. Meşhur Kürt yiğitliği ve mertliğini olduğu gibi yaşatmaktadırlar. Yabancılaşmayı ve çürümeyi geliştirebilecek her şeye karşı çıkmaktadırlar. Faşist Saddam yönetimi toplama kamplarında esir durumunda olan muhacirlerin başlarına sardıkları puşunun (cemedan) sadece renklerini değiştirmeleri için yıllarca uğraşmış, başarılı olamamıştır. Sırf bu nedenleonlarca değerli insan kurşuna dizilmiştir. Onlar bu tavırlarını direnişin bir biçimi olarak kabul etmiş ve hiçbir taviz vermeden bu tavırlarında sonuna kadar diretmişlerdir. Muhacirlerin güçlü kişilikleri, davaya bağlılıkları, boyun eğmezlikleri, tutarlılıkları, gururları ve inatları en açık bir biçimde bu tavırlarında görülebilmektedir. Ne acıdır ki diğer muhacirlerimiz sosyal demokrasi kendilerini kabul etsin diye, Kürt ulusu ve öncülerinin başına örmedik çorap bırakmıyorlar.

Marksist maskeli muhacilerin tersine, Güney Kürdistan muhacirleri ülkelerinin gerçek sahipleri ve koruyucuları, objektif olarak dünya ezilen halkları ve ilerici insanlığının en güvenilir müttefiğidirler. Onlar fazla yazıp çizemezler. Entellektüel olmadıkları için çok konuşmasını da beceremezler. Ama sessiz vesakin bir tarzda çok şey yaparlar. Yaşamda, davranışta savaşta harikalar yaratırlar. Kürdistan'dan uzak alanlarda yaşamaya asla katlanamazlar. Kürdistan için yaşar, Kürdistan için acı çeker, onun için dövüşür ve yine onun için ölürler. Her karış toprağı için kan dökerler. Köyleri kendileri için toplu mezar olur. Her pusuda, mevzide, yolda, geçitte, her ağacın dibinde, taşın arkasında, ırmak geçidinde şehit verirler. Buna rağmen cesaretlerini yitirmez, paniğe kapılmazlar. Şehitlerini kalplerine gömer, kalanlar ise onların izinden yürümeye devam ederler. Evet bu muhacirler Kürdistan'a böyle sahiplik ederler. Onların dünya devrimci güçlerinin en samimi ve candan müttefikleri olmaları da anlaşılır bir şeydir. Çünkü onlar, zulmün ve sömürgeci vahşetin anlamını kitaplardan değil, elli yıllık savaş deneyimlerinden öğrenmişlerdir. Bu nedenle tüm insanlığın özgürlüğüne kavuşmasından yanadırlar. Bunu da kalemleriyle değil, savaş meydanlarında dünya mazlum halklarının kinini kusarcasına haykırdıkları naralarıyla ispatlamaktadırlar.

Bu konuya ilişkin olarak çok daha etraflı açıklamalar yapılabilir. Yalnız bu kısa açıklamalar bile konuya açıklık getirmeye yetmektedir. Bizce bu iki çeşit muhaciri tanımak için kişinin gerçeklere gözlerini yummaması yeterlidir. Yanlış anlaşılmaması için şunu da belirtelim: Güney Kürdistan muhacirlerinin yaşamını anlatırken, önderlikten kaynaklanan eksikliklere değinmeye gerek görmedik. Zaten o değerli insanları önderliğin geçmişteki ve mevcut hata, yetmezlik, çıkmazlıkları ve günahlarıyla yargılamak aklımızın ucundan bile geçmez.

Kürdistan gerçekliğini kendi niyetlerine göre yorumlayan aydın muhacirler ve dayanağı sosyal demokrasinin ülkemiz üzerindeki planları tümüyle işlemez hale gelecektir.

Kürdistan hakkında onun gerçek sahipleri, halk ve öncüleri karar kılacaktır.

Nasıl ki bir evin bacası atmosferi kirletemezse, bir avuç kaçkın aydın da halkımızın gerçek kimliği ile ortaya çıkmasını engelleyemez.

*** Kahrolsun Mücadele ve Devrim Kaçkınlığı!**
*** Yaşasın Halkımızın Şanlı Direnme Geleneği!**

10 Mart 1984

MAZLUM DOĞAN'IN ANISINDA ZAFERİ GÖRÜYORUM

Size burada, cezaevi yaşamına tanık olduğum ve yaşamının her anıyla, her özelliğiyle üzerimde derin izler bırakan; sömürgeci faşist Türk cuntasının cezaevlerindeki maddi, manevi her türlü tehdit, baskı ve işkencelerine karşı koyan; ve bunlardan kitleyi en usta bir şekilde koruyan; maddi ve manevi tüm varlığını ortaya koyarak en ufak bir ikirciklik belirtisine meydan vermek şöyle dursun, çevresine güven aşılayan ve ışık tutan; çevresindeki en zayıf insanları bile direnmeye sürükleyebilen; cuntayı kendi mahkemelerinde yargılayan ve önderlik ettiği Diyarbakır Askeri Cezaevindeki direnişinden son noktaya kadar vazgeçmeyen; ve düşmanı, elinde onu katletmekten başka bir seçenek kalmamacasına köşeye sıkıştıran, acze düşüren büyük bir simadan, güçlü bir komünist önderden, proletarya ve halk kahramanı Mazlum DOĞAN'dan (21 Mart 1982) katledilişinin ikinci yıldönümünde önünde saygı ve minnet borcuyla eğilirken, yaşamı boyunca acısını unutamayacak, bu acının hafiflemesinin devrimde zaferin yaratılmasıyla mümkün olabileceğinin bilinciyle hareket etmeye çalışan ve bu konuda çaba serfeden biri olarak, tanık olduğum anılardan aktararak sözetmek istiyorum.

Aylardır hücredeyiz. Bir kişilik hücrede bazen 10, bazen 25-40 ve daha fazla kişi kalıyoruz. Hücreye atıldığımız günden beri günlük yaşamımızda bazı şeyler monotonlaşmış durumdaydı. Çünkü hemen her gece yatırılmazdık. Sabahları yemekte dua okumamız istenir, okunmadığından dua dayağı atılırdı. Ardından sayım yapılır, sayım dayağı atılırdı. Sayımdan sonra marş söylenmediğinden, yürüyüş yapılmadığından, mars ve yürüyüş dayağı atılırdı. Öğle yemeğinde yine dua dayağı, öğleden sonra tekrar marş, yürüyüş dayağı, akşam dua dayağı ardından yeniden sayım dayağı ve böyle sürüp giderdi. Bunlardan hariç birinci hücreden başlayarak sırayla herkese meydan dayağı atılır, bittiğinde başa dönülürdü.

Yemeğin çok seyrek (5-10 kişiye 1 kepçe) verildiği, genellikle verilmediği, yemek verildiğinde ekmeğin (300 gramlık askeri somunlardan 40-50 kişiye günde 4-12 tane civarında -tabi verildiği günler-), ekmek verildiğinde yemeğin veya suyun verilmediği, hücrelere atılan üre ve sidikten her tarafın koktuğu, herkesin kir, pis içinde yüzdüğü, bitlerin doğal konuklar haline geldiği, çay, sigara, banyo, ilaç vb. hiç bir doğal ihtiyacın karşılanmadığı, dayaktan herkesin el-ayak, yüz-göz vb. şiştiği, vücutların morartı ve çürükler içinde olduğu, yazın nemden insanın duramadığı bu yerlerde, kışın derecenin sıfırın altına düştüğü bir durumda, ıslak beton üzerinde yatmaktan herkesin hasta olduğu, pespese çıkan öksürük seslerinin hiç dinmediği, günden güne bronşit, verem, romatizma, nefes darlığı, kalp yetmezliği vb. hastalıkların arttığı, açlık, susuzluk, uykusuzluk ve yorgunluktan fiziki olarak bünyelerin bitkin düştüğü, hergün herkesin fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldığı, vücudunun herhangi bir yeri sakatlanarak çalışamaz hale gelen insan sayısının gün geçtikçe arttığı, 3-5 adım atmadan sendeleyen, halsizlikten 5 dakika yürümeden nefes nefese kalıp yürüyemeyen, gözleri tamamen sararmış kişilerin adeta kansız-cansız, bir deri, bir kemik yığını haline geldiği ve insanın kendisini adeta iskeletler müzesinde hissettiği bir ortamdayız. Değil dış dünya, hücre sınırları dışındaki herşeyle irtibatımız kopuk, tümüyle yalıtılmış haldeyiz.

...

Değil direnişçilere, düşmanın, kendisine teslim olan ve bir dediğini iki etmeyen tescilli uşaklarına bile esir muamelesi yapmadığı bir yaşamı (cezaevinde en iyi yaşam diye lanse edilen ve biraz daha az dayak ile biraz daha fazla yemekten başka bir şey olmayan bir yaşamı) çok kötü yaşam koşulları (ki yaşam koşulunun zerresine bile rastlanabilirse -kişiyi böylesi dönemlerde yaşatan partiye, halka ve devrime olan umut ve ondan kaynaklanan direnişçi ruhtur-) altındaki direnişçilere kurtuluş yolu olarak gösterdiği ve direniş önderlerine teslimiyet karşılığında bir çok vaadlerde bulunduğu koşullarda bulunuyoruz. Irzlarını beş paraya satanlar, idamdan kurtulmak için sahneye fırlayıp (Şahin, Hıdır, Yıldırım vb.) ihanetin elebaşlığını üstleniyor, direnişçilerin şahsında partiye saldırılarını yoğunlaştırıyorlardı. Bu saldırılarında daha çok önderlere yöneliyor, ortak bir taaruzla bu önder arkadaşların savunma yapmalarını engellemek, düşünmelerine fırsat vermemek için hiç boş bırakmıyor, en ufak bir dinlenmeye dahi izin vermiyorlardı. Bu şartlarda dahi çıktığı mahkemelerde elde ettiği 'anlık' kısa süreli düşünebilme "olanağıyla" savunma yapan Mazlum DOĞAN'ın daha güçlü bir mücadele yürütmek, düşmanı kendi kalesinde susturmak için ne denli araştırıcı, inceleyici, dikkatli, duyarlı, özverili, cesur vb... olduğunu ve meteryal toplayabilmek için nasıl en ufak çatlaklardan faydalandığını gösteren anılardan biri;

Gündüz saat 9-10 sıraları hücrede gardiyanların olmadığı bir an olduğundan herkesin hücreden hücreye konuştuğu, kiminin sohbet ettiği kiminin de bilinçli olarak oluşturulan yoğun konuşma kargaşasında düşmana karşı direnişin sorunlarını konuştuğu (her zaman başvurulan bir yöntemdi) bir anda birden 2. katlı hücrenin "Avre, avre!" sesleri işitilince herşey yerini sessizliğe bıraktı. (Avre; gardiyan var, sayiye; kimse yok anlamında parola) sohbet ede ede gelen gardiyanların ayak sesleri ve konuşmaları giderek yaklaşıyordu. Bundan üst katlara çıktıkları anlaşılıyor. 4. katın giriş kapısının kilidi açılarak hücre çavuşu, iki onbası ile üç gardiyan, önce tüm koguşların önünden gidip gelerek içerdekileri süzdükten sonra bulunduğumuz 4. hücrenin kapısında durarak kapıyı açtılar. Mazlum yoldaşı çıkarıp ikinci kattaki küçük salona götürdüler. Sürekli dayak atmak için adam çıkardıklarından birinin götürülmesi pek umursanmazdı. Buna rağmen, dayak atılmaya götürülen Mazlum olunca, herkeste ses-soluk kesilir, kulak kabartılırdı. Çok sevildiğinden hemen her direnişçi onun yerine dayak yemeye, acı çekmeye razı idi. Ancak bu kez garibimize giden birşey olmuştu; başka zaman dayak atıldığında pek sesi çıkmayan Mazlum, bu kez oldukça bağırıyordu. Bu bizi hayrete düşürmüş, şaşırmıştık. Ancak biraz sonra kalın bir zincirle arkadan sırtına vura vura getirmelerine rağmen, sesi yine eskisi gibi çıkmıyordu. Yalnız bir külot katınaydı. Kucağında yırtarak çıkardıkları elbiseleriyle beraber baştan aşağı sidik ve üre içindeydi. Anlaşılan O'nu dayaktan sonra 37. Koğuştaki 1. kat 9. ve 10. hücrelere götürüp pisliğin içine atmışlardı. Mazlum'u içeri attıktan sonra, gardiyanlar gittiler. Her tarafı morartı ve çürükler içinde olan arkadaşla tüm hücre ilgilenmeye başlamış, kendisi için birşeyler yapmaya çalışıyorduk. Ancak O, kendisine yönelik böylesi bir özel ilgiye müsaade etmediği gibi, bize dışardan haberler aktarmaya başladı. Haberlerin aktarılması bittikten sonra onları yorumlayarak bizleri dışarısı hakkında aydınlatmaya çalışıyordu. Hepimiz bir taraftan dinlerken, diğer taraftan şaşkınlığımızı gizleyemiyorduk. Çünkü gazete, dergi, radyo, televizyon gibi okuma ve dinleme, izleme olanağımız olmadığı gibi, dışardan bilgi alabilmekte o şartlarda mümkün değildi. Konuşmasını (yorumları) bitirdikten sonra kafamızdakileri anlamış olacak ki, haberleri nasıl elde ettiğini açıkladı; 2. kata indirdiklerinde salondaki masanın üzerinde günlük gazeteler olduğunu görmüş ve "*ne yapıp yapıp onları okumalıyım*" diyerek hemen karar vermiş; "dayak esnasında beni yere yıkmalarına engel olabilirsem ve bağırıp çağırarak dikkatlerini dağıtabilirsem, başlıklara göz gezdirebilirim" ve dayak esnasında karşı koyup düşmemek için direnerek masaya yapışmış, bağırıp, çağırıp, feryatlar kopararak, gardiyanların da hırslarından kendilerini kaybettikleri bir ortamda başlıkları gözden geçirmeyi başarmıştı. Bu bir saat kadar daha fazla dayak yemek pahasına da olsa, her tarafı morartı ve çürükler içinde de kalsa amaçladığını başarmıştı.

Cezaevinde tüm kitlenin can güvenliğinden kendini sorumlu tutan tüm çabalarıyla kitleyi yönlendirerek korumaya çalışan, hiç bir yardımını esirgemeyen, en zor şartlarda bile düşmanın en ağır dağıtma yönelimlerine rağmen komün (genel) yaşamını sürdürmeyi başaran, tüm partili kadro, kadro adayı, sempatizan ve taraftarların savunmalarında düzenleyicilik rolünü üstlenen, direnişi kişiliğinde somutlaştırıp sürekli yükselten, her türlü özel caydırma yönelimlerine karşı tavırlarında hiç bir şey değişmeyen, inadına fedakarlığını doruklara vardıran Mazlum DOĞAN yoldaş, direnişe ve yoldaşlarına hergün geçtikçe daha bir sıkı sarılıyor, onları kanatları altında kenetlendiriyordu. O, her yönüyle güçlü bir örnekti. Yine günlerce yemek, ekmek, su verilmemişti. Bu tür doğal faaliyetleri adeta unutmuştuk. Geceleyin ip sarkıtarak "kurallara uyan" fakat harekete bağlılığını sürdüren arkadaşlardan bir miktar şeker almıştık. Her öğün birer şeker yiyerek enerji sağlamaya ve ayakta kalmaya çalışıyorduk. Böyle sürüp giderken bir akşam yemeğinde gardiyanlar ellerinde karavanalar çıkıp geldiler. Normal şartlarda kişi başına düşebilecek yemeğin iki-üç katı kadar yemek getirmişlerdi. İki hücreye bir karavana verip gittiler. Verdikleri yemek çok mu çok tuzluydu. Neden böyle yaptıklarını anlamıştık. Uzun süre bize su vermeyeceklerdi. Yemeği yesek susuzluktan kıvranacaktık. Yemesekte hepimiz uzun süreden beri yemeksiz olduğumuzdan iyice halden düşmüştük. Ki, zaten yemesekte gene susuzduk ve su verilmiyordu. Sonuçta yemeği yemeye karar verildi. Yumartalı-sulu ıspanak yemeğiydi getirilen. Aşırı derecede yağlıydı, yendikten bir süre sonra arkadaşların çoğunun barsakları bozuldu. Kısa süre de su kaybından kalkamaz hale geldiler. Aradan günler geçmiş su vermemişlerdi. Sadece bir miktar kuru ekmek veriyorlardı. Hergün gardiyanlar gelip üzerimize sidik ve görüşçülerimizin getirdikleri parayla aldıkları tuz ve deterjanı suya katıp üzerimize döküyor, her dayak atmaya çıkardıklarının üzerine bidonla su döküp öyle dövüyorlardı. Gardiyanlar tutukluların karşısına geçip imrendirmeye çalışarak çay, su içiyorlar, faşist marşlar, şiirler okuyorlar, yeni küfürler icat etmeye çalışıyorlardı. Kısacası, her zamanki düzenli maddi ve psikolojik işkencelerini, her tespit ettikleri yeni yöntem ve her türde ve düzeydeki keyfilikleri de katarak uyguluyorlardı. Zaten haftada onbeş günden en geç ayda bir taktik değiştiriyorlardı. Ama başından beri uyguladıkları ve hiç değişmeyen bir taktikleri vardı: Baskıları kısmi tarzda hafifletip kalkacak izlenimi vermek, böylece kitlenin gevşemesini sağlamaya çalışıp ardından bastırıp gafil avlamak! Aktarmaya çalışacağım anı da bu taktiğin saldırılarından birinin kapsamı içinde oldu.

Cezaevinde 80 tane tek kişilik hücre vardı ve bu hücrelerin hepsi de C bloktaydı. 40 tanesi 35. koğuş, 40 tanesi de 37. koğuş adını verdikleri yerdeydi. Biri koridorun alt tarafında diğeri üst tarafında olan her kısım 4. kattan, her kat ise, 10 hücreden ibaretti. Her hücrenin önü kalın demir parmaklıklarla örülüydü. Demir parmaklıklardan dışa uzanan bir adım genişliğinde bir balkon, yine demir parmaklılar ve büyük geniş bir boşluk, boşluğun sonu B blokun duvarıydı. Boşluğun tam üstündeki çatı katı camdı. Camları kırıldığından içeriye soğuk rüzgar ve yağmur alıyordu. İşte verilen tuzlu yemekten herkesin susuzluktan kıvrandığı bir anda bir gök gürültüsü, şimşek çakması ve gökten boşanırcasına yağmur yağmaya başlamış ve çatıdaki camları kırık yerden içeriye de atmıştı. Hücelerin önündeki balkona bir tek damla düşmüyordu. Yağmurun bize hiçbir faydası olmadan suları aşağıya doğru akıyordu. Hepimiz yağmuru seyrediyoruz. Hemen herkes geçmiş devrimci faaliyetleri döneminden bir anı hatırlıyor. Hepsi de yağmurlu günlere ait. Kimimiz sohbet ediyor, kimisi dalıp gitmiş kimbilir ülkenin neresinde şimdi. Yağmur bir hareketlilik yaratmıştı. Ama kimse su içememişti, en çokta barsak bozukluğuna tutulan ve hasta olan arkadaşlar zorlanmıştı. Suyu elde etmenin yöntemleri üzerinde konuşuluyordu. Kimse uygun bir yöntem bulamamıştı. Mazlum yoldaş, hücrenin tuvalet kısmında (ki güvenlik, gözetleme deliklerinden görünmeyen ve en rahat çalışılabilinmesi açısından en uygun yer) mahkeme, savunma vb. konularda çalışıyordu. Alt katlarda kalıp kurallara uyan bağlı insanlar vasıtasıyla kağıt kalem ve mum temin edilmişti. (Çok sınırlı yapılabilen çalışma sonucu elde edilen yazılardan ancak bir dilekçe mahkemeye ulaşabilmişti. S... Ç... adındaki bir arkadaş vasıtasıyla.) Kimsenin yöntem bulamaması üzerine Mazlum arkadaş, tavanı biraz inceledikten sonra arkadaşlardan çivi bulup bulunmadığını sordu. Herkesin, sağı solu iyi bir araması sonucu küçük bir çivi bulundu. O, bu çiviyi söktüğü kalorifer somunuyla tespit ettiği bir noktaya çaktı. Biraz sonra yağan yağmurdan çatıya birikmiş olduğu anlaşılan su aşağıya damla damla akmaya başladı. Her biri 8 kaşık su alan iki adet konserve kutumuzu damlaların önünde bizzat eliyle uzun süre tutan Mazlum arkadaş, kendisi de rahatsız olmasına rağmen tüm ısrarlara karşın bir tek damla dahi içmemiş, suyu hasta arkadaşlara kaşık kaşık dağıtmıştı.

O, zor baskı döneminde yaşamının tümüne tanık olmuştum. Katledilinceye kadarki süre içinde hangi kesiti alınırsa alınsın, yaşamının her anı böylesi seçkin özelliklere sahip olan ve her hatırladıkça gözlerimin önünden bir film şeridi gibi canlanan Mazlum DOĞAN'ın anısında zaferi görüyorum.

MAZLUM YOLDAŞIN ANISI YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR MEŞALEDİR!
KAHROLSUN SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTA
YAŞASIN PKK DİRENİŞÇİLİĞİ!
16 Şubat 1984

O BÜYÜK BİR ÖĞRETMEN GERÇEK BİR DOSTTU

Ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlelerle yeni yeni tanıştığı 1978'in başlarında, Kürdistan'ın büyük şehirlerinden birinin kenar mahallesinde mücadeleyi örgütlemek amacıyla, Mazlum yoldaşın da içinde bulunduğu bir grup profesyonel devrimci yoldaşın komün evi olarak kullandığı eve ziyaret eğitim amacıyla ara-sıra gider gelirdim. Eve gidişlerimde ve orada kaldığım sürede, ev sahibi durumunda olan yoldaşlarla, mücadelemize ilişkin tartışma, sohbet ve sözlü anlatımlarını dinlerdim. Bu durum eğitilmeme ve mücadeleye bağlanmama yardımcı oluyordu.

Ama benim, kendim için gerçek eğitim olarak kabul ettiğim pratik yaşamdı. Yani kişilerin söylediklerine kendilerininin ne kadar uydukları ve anlattıkları düşünceleri pratik yaşamda ne kadar temsil edebildikleriydi. Bundan dolayı da, evde bulunan yoldaşların o günkü yaşamını izler, onların birbirleriyle olan ilişkilerini, karşılıklı anlayış, sevgi, saygı, vb. konularda izlenimlerimi değerlendirir ve iki biçimde sonuç çıkarmaya çalışırdım. (Bana göre Mazlum Yoldaşı bu çerçeveye almak bile yanlıştır. Çünkü O bu çerçevenin çok çok üstündeydi. Ve ben bu nedenle de kendimde O'nu değerlendirme gücü bulamazdım.)

Birincisi; o ortak yaşamın her üyesinin kişiliği ve yeteneklerini,

İkincisi; tüm grubun genel durumunu değerlendirirdim. Değerlendirmemde ağırlıklı olarak olumlu sonuca varırken, bazı tek tek unsurların eksiklikleri de dikkatimi çekiyordu. Ama genel için olumlu sonuca varışımdan ve Mazlum Yoldaş gibi büyük önderlere olan ileri sempatimden dolayı, o eksik davranışları adeta görmek ve hatırlamak istemiyordum.

İşte beni günden güne etkileyip, mücadeleye bağlayan ortak yaşamın olduğu o eve gidişlerimin birinde, kapı kilidinin yanındaki zile bir iki dokunduktan kısa bir süre sonra, kapı ardından yavaş bir sesle gelen "kimsiniz" sorusuna, ismimi açıklayarak verdiğim cevap sonucu, açılan kapının arkasında, gülümseyen Mazlum Yoldaşla, karşılıklı el sıkışarak tokalaşmıştım. Bu karşılaşmadan sonra o gün Mazlum Yoldaşın yalnız olduğu evin ortasındaki çalışma masasında karşılıklı oturarak, hal-hatır sormalarla sohbete başladık. Sohbetimiz giderek mücadelemizin öncü gücü Partinin örgütlendirilmesi, Partinin kitle içi faaliyeti, ve bu öncü gücün örgütlenme çalışmalarına karşı, burjuvazinin ajan örgütleri oluşturma ve bu örgütleri devrimci örgütlere karşı kullanma, devrimci örgütlere ajan sokma (5 P[illegible]lar, "Stêrka So[illegible]"

Devamı 23. Sayfada

Faşist Türk Sömürgeciliğine, Katliamlarına, İşkence ve Baskılarına Karşı Kürdistanlı Emekçilerin

UZUN YÜRÜYÜŞ EYLEMİNDE BİRLEŞELİM!

21 Mart'ta kuruluşunu tamamlayan FEYKA-KURDİSTAN, kuruluş amaçlarından biri olan ulusal kurtuluş mücadelesine destek olmanın, faşist cuntanın katliamlarına karşı çıkmanın ve yüzünü teşhir etmenin bir ifadesi olarak, iki koldan başlayacak olan uzun bir yürüyüş düzenlemektedir.

24 Nisan günü 2 koldan harekete geçecek olan yürüyüşçüler, Bonn'da birleşecek ve burada düzenlenen bir mitingle eylemlerini sona erdireceklerdir. Bir kolu, Hanau'dan harekete geçecek olan yürüyüş, Frankfurt, Russelsheim, Mainz, Koblenz ve Remagen üzeri 11 Mayıs günü Bonn'a varacaktır. Diğer kol ise, Hannover'den yola çıkarak, Bilefeld, Hamm, Dortmund, Bochum, Essen, Duisburg, Düseldorf, Leverkusen ve Köln üzeri, 11 Mayıs günü Bonn'a varacaktır. Bonn'da Münster Platz'da yapılacak bir mitingle eylem sona erdirilecektir.

Ayrıca aynı gün saat 18^{00}'de, uzun yürüyüşçülerle ve genel de Kürdistan halkı cezaevlerindeki devrimci tutuklularla dayanışma amacıyla Köln'de bir gece de düzenlenecektir.

Uzun yürüyüşün amaçlarının 4 ana noktada toplandığı belirtilmektedir. Sömürgeci-faşist cuntanın başta Güney Kürdistan'a olmak üzere, diğer parçalara ve genelde Ortadoğu halklarına yönelik saldırganlığını ve özelde Kuzey Kürdistan halkı üzerindeki baskılarını, katliamlarını ve imha hareketlerini protesto etmek, zindanlardaki devrimci tutuklularla dayanışma içinde olmak, Türk parlamenterlerinin Avrupa Konseyi'ne kabul edilmesine ve ayrıca Alman hükümetinin faşist cuntaya yardımlarına, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücüne karşı takındığı olumsuz ve **ulusların kaderlerini tayin hakkı** ilkesi ile çelişen tutumuna karşı çıkma ve protesto etme amaçlarını içermektedir.

Alman ilerici demokratik kuruluşları, Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütlerin bazılarının ve geniş emekçi yığınların desteğini alan yürüyüşü, gazetemiz Serxwebûn da Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sağlıyacağı önemli katkılardan dolayı, en aktif bir biçimde desteklemekte ve eylemle gerekli dayanışmayı göstermektedir.

Tüm Kürdistanlı yurtseverleri, Türkiyeli ilericileri, Alman demokratlarını, Kürdistan halkı ve mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyor, sesimizin ve birliğimizin daha da güçlü olduğunu gösterelim diyoruz.

SERXWEBÛN

NEWROZ'LAR NASIL KUTLANMALI?

Baştarafı 16. Sayfada

kendimizi ne kadar hazırlayacağız, hata ve eksiklerimizi aşmak için kendimizi nasıl eğiteceğiz. Newroz'u, anlamına uygun gerçek kutlama ve O'nu ete-kemiğe büründürmek ancak böyle mümkün olabilir.

Newroz direniştir, isyandır. Her türlü kişiliksizliğe, uyduluğa ve uşaklığa karşı bağımsızlık ve özgürlüktür. O halde, bu geleneğimizi amacından saptırmak isteyen her türlü bozguncu, uşak, uzlaşmacı ve reformcu çözümleri dayatan emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı isyan edilmeli.

Emperyalizmin dayattığı ve bir avuç hain vasıtasıyla meşrulaştırmaya çalıştığı kültürel kişiliksizleştirmeye, beyinde uşaklığa ve yaşamda her türlü yoz burjuva ahlaksızlığına ve ilişkiler mantığına karşı; bugüne dek her türlü baskı ve zulme rağmen yaşatılan her türlü milli değerimizi, kültürümüzü ve ulusal kurtuluşçu kişiliğimizi, burjuva ahlaksızlığına karşı Kürdistan halkının soylu ve hiçbir yozluğu, inkarcılığı kabul etmeyen boyun eğmez direngen ahlakını, her düzeyde halkımıza dayatılmak istenen sahte düşüncelere karşı düşüncede-beyinde, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin inatçı savunuculuğunda direnişi gerçekleştirmek; Kawa'larla başlayan Mazlum'larla, Hayri'lerle, Kemal'lerle doruğuna kavuşan Newroz geleneğimiz, düşüncede, davranışta ve anlayışta yaşatılmalıdır.

İşte Avrupa'da kutlanan Newroz'lar böylesine ikili bir karakterde ve her sınıfın kendi özelliğine uygun olarak kutlandı. **Biri**, Newroz'u eğlenceye, salt milli duyguları tatmin etmeye ve "bahar bayramı" kutlamalarına dönüştüren, yüzyılların kölelik zincirinin devamına hizmet eden ve Kürt küçük-burjuva reformculuğu tarafından temsil edilen kutlama. **Diğeri**, Kürdistan halkının mücadele, isyan ve direnme tarihi geleneğine uygun ve bu temelde Kürdistanlı emekçileri ulusal kurtuluş sorunlarına karşı duyarlı kılan, Kürdistan proletaryasının ve Ulusal Kurtuluş Hareketinin öncü gücünün doğrudan etkisi altında, gelecek güzel günlerin müjdecisi ve proletarya eğilimi tarafından temsil edilen kutlama.

*** YAŞASIN DİRENME VE İSYAN GELENEĞİMİZ NEWROZ!**
*** YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZ!**

ABD'NİN YENİ BİR PROVAKASYONU

Bilindiği gibi, Nikaragua'ya karşı, daha Somoza diktatörlüğünün yıkılmasından bu yana ABD, saldırılar geliştirmektedir. Bu saldırılarını direkt bir askeri müdahale düzeyine vardıramamasına rağmen, Somoza artıklarını silahlandırıp, bunlar eliyle askeri müdahalelere girişmekteydi.

Fakat tüm bu oyunlara karşı, Nikaragua halkı, bağımsızlığını ve özgürlüğünü koruma kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Tam tersine giderek emperyalizme karşı daha fazla bilendi. Ve ülke topraklarını başta ABD olmak üzere, tüm saldırganlara karşı koruyacağını, bu tutumuyla gösterdi.

Halkın bu kararlılığı karşısında tüm oyunları boşa çıkan ABD, çılgınca hareket etmekte, daha geniş çaplı provakasyonlar geliştirmektedir. Böylelikle Nikaragua halkını baskılar karşısında yıldırıp, sonuca ulaşmak istemektedir. Giriştiği provakasyonları da hep bu amaca yöneliktir.

Bunun en son örneği olarak, geçtiğimiz günlerde, Nikaragua deniz kıyılarının mayınlanması oyununu sergiledi. Bizzat CİA'ye eliyle geliştirilen bu provakasyon, Nikaragua'ya deniz yoluyla gelen her türlü gıda, yardım malzemesi ve araçların girişini engellemeyi hedeflemektedir. Bu şekilde, bu maddelerin deniz yoluyla girişini engellemektedir.

Zafer direnen Nikaragua halkının olacaktır!

Bu yeni provakasyon da, daha öncesinden geliştirilen oyunlardan bir farklılık arzetmemektedir. Oyunu uygulayanlar aynı şahıslar olduğu gibi, yöneldiği hedef de aynıdır.

ABD tüm oyunları gibi, bu son provakasyonun da boşa çıkmasını engelleyebilecek midir? Buna verilecek cevap, Nikaragua halkının kararlılığıdır. Halk, Sandinista Cephesi önderliğinde kazandığı zaferi ve bağımsızlığı, daha da ileriye götürmek azmindedir. Bu tavır, ABD saldırganlığını boşa çıkarmaya yeterlidir.

★ ★ ★

TÜRKİYE'DE SON YAKALANMALAR NEYİN ÜRÜNÜDÜR?

Son beş-altı aydır Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde aralıklı olarak kabarık sayıda toplu yakalanmalar olmaktadır. Bu yakalanmalar devrimcileri yakından ilgilendirdiği gibi, emekçi halk kitlelerini de derinden üzmekte ve onların devrime olan güvenlerini zedelemektedir. Ülke sathında yeniden toparlanıp örgütlenme ve kitlelerle bağ kurma süreci içerisinde olan bazı örgüt ve grupların henüz işin başındayken bu türden kayıplara uğramaları, üzerinde ciddi olarak durulup dersler çıkarılması gereken bir olaydır ve bu nedenle yazımızda bu olaya yolaçan koşullar ile devrimcilerin kendilerinden kaynaklanan hata ve ekisikler üzerinde bazı yönleriyle durmakta yarar vardır.

1970'li yılların sonralarına kadar zaman zaman bazı küçük darbeler alsa da esas olarak siyasal planda gelişimini sürdüren devrimci-demokratik hareket, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle birlikte ağır darbeler aldı. Bu saldırılar karşısında devrimci-demokratik hareket, ağır bir yenilgiye uğramamak, devrimi kurtarmak, derlenip toparlanmak ve eğitimini tamamlamak amacıyla dışarıya açılmak zorunda kaldı. Son dört yıldan beri ülke dışına çıkmış olan devrimci-demokrat hareket bu süreçte belli oranda iç sorunlarını halletme, hazırlıklarını tamamlama ve toparlanma çabası içine girdi. Bazı grup ve örgütler ise yavaş yavaş ülke içine dönerek taraftarlarıyla yeniden bağ kurma ve örgütlenme çalışmalarına başlamışlardır. Ancak böyle bir çalışmanın daha başındayken, atılan ilk adımların hayati önemde olması nedeniyle, bu dönemde olmaması gereken peşpeşe ciddi yakalanmalar meydana geldi. Oysa 1971'lerin ağır baskı koşullarından geçen ve 12 Eylül 1980 faşist darbesinin yarattığı ortamın deneyimlerini yaşayan birçok grup ve örgütün böylesine nazik bir dönemde bu türden kayıplara uğramaması gerekiyordu. 12 Eylül ile beraber çok şeyin değiştiği, yeni koşul ve gelişmelerin ortaya çıkarıldığı yeni bir çığırın açıldığı, Türkiye ve Kürdistan'da en küçük bir devrimci gelişmeye müsamaha etmeyen yeni bir baskı ve karanlıklar dönemine girildiği, faşist cuntanın devlet mekanizmasını, ordu ve polis teşkilatını tepeden tırnağa yeniden örgütleyip geliştirdiği, ajan, muhbir ağını kahveden-sokağa, mahalleden okula, devlet dairesinden fabrikaya kadar yaydığı, yeni yöntem ve taktiklerin benimsendiği, insanların her hareketinin denetlendiği, gizli kovuşturma ve denetimin mükemmel yürütüldüğü ortadadır. Kısaca, 12 Eylül ile beraber eski baskı koşulları, eski yöntem ve taktikler köklü olarak değişmiş, yerine yenileri yerleştirilmiş ve devrimciler için oldukça zorlu ve zahmetli bir dönem açılmıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi mevcut koşullar oldukça amansız. Bu koşulların yakalanmalara belli oranda etkisi olsa da, yakalanmaları haklı kılmayacağı gibi, onun bir nedeni de olamaz. Bu yakalanmalara yol açan nedenleri doğru olarak ortaya koymak gerekirse; o zaman işe 12 Eylül sonrasında bir çok grup ve örgütün başvurduğu mücadele yöntem ve taktiklerinde, araçlarında gerekli ve zorunlu değişiklikleri yapmamasından, eski mücadele yöntem, araç ve taktikleriyle mücadeleyi geliştirmek istemesinden başlamak gerekir. 12 Eylül ile beraber değişen koşullara uygun olarak Türk burjuvazisi bile kendi yöntem ve taktiklerinden değişikliklere gitti. Doğal olarak devrimcilerin de değişen koşullara ve ortaya çıkan gelişmelere bağlı olarak devrimci esnekliğe uygun bir şekilde bu değişikliği örgütsel ve pratik faaliyetlere hakim kılması gerekiyordu. Fakat ne yazık ki, böylesi bir değişikliğin gerekliliği ve zorunluluğu birçok güç tarafından yeterince kavranamamıştır. ODTÜ gibi yerlere gidip pankart asma, okullarda ve evlerde bildiri dağıtma, pullamalarda bulunma, ilişkileri gereğinden fazla açma, faaliyet yürütürken gizlilik ilkesine yeterince uymama, örgüt ve ilişkiler içerisine alınan insanları iyi tesbit edememe ve hepsinden önemlisi de eylem koşulları yaratılmadan veya doğmadan gerekli önlemler alınmadan zamansız eylemlere kalkışma, bu konuda aceleci davranma yakalanmaların önemli nedenleri olmaktadır. Bütün bunlar yukarıda değindiğimiz noktayı doğrulamaktadır. Aynı şekilde yukarıda belirtilen ana nedene bağlı olarak, bu yakalanmalarda çözülmelerin de rolü oldukça büyüktür. Çoğu zaman bir kişinin yakalanması ve çözülmesi sonucunda 15-20 kişi birden yakalanmaktadır. Bu da bizlere, örgütsel ilişkilerde gizliliğin sağlanamadığını, örgüt içerisine alınan kişilerin yeterince sınanıp tanınmadığını göstermektedir.

İkinci nedeni olarak; uzun süreden beri ülkeden ayrı kalındığı için koşullar ayrıntılı olarak bilinememekte, kısmi bir acemilik çekilmekte ve çalışmalara hemen ısınılamamaktadır. Bu durum ise, çalışmalarda kısmi bir başarısızlığa yol açtığı gibi, yakalanmaları da kolaylaştırmaktadır.

Üçüncü neden; dört yıldan beri yurtdışında yapılan hazırlık çalışmalarının ve eğitimin yetersizliği ve yanlış tesbitlerdir.

Dördüncü bir neden ise; çalışmalarda tüm ağırlığın şehirsel alanlara verilmesi, kırsal alandaki çalışmaların avantaj ve öneminin görülmemesi, şehir ile kır çalışmaları arasında uygun bir koordinasyonun sağlanamamasıdır. Türkiyeli çeşiti grup ve örgütler geçmişin acısını tam da bu noktada çekmektedirler.

Yakalanmalara neden olan diğer bir husus ise, geçmişteki düzensiz geri çekilmenin bir sonucu olarak ülkedeki örgüt elemanlarıyla bağ kuramamadır. Kendi başlarına kalan bu insanların kendilerini barındırma olanaklarının daralıp zamanla ortadan kalkması ve bunun bir sonucu olarak zaman zaman içine girilen bireysel çıkışlar bu düzensiz geri çekilmenin bir faturası olsa gerek. Bu yakalanmalara şu veya bu ölçüde etki eden nedenler çoğaltılabilir, ancak buna pek gerek yoktur. Asıl nedenler yukarıda sıralanan eksikler ve hatalardır.

Bütün bu hatalar sonucu ortaya çıkan yakalanmalar kitleler için derin bir üzüntü kaynağı olurken, diğer yandan da onların devrime besledikleri umutları belli oranda karartmakta ve cuntanın işine çokça yaramaktadır. Faşist cunta bir taraftan devrimcileri yakalamakla onlara darbe vurup güçten düşürür ve kitlelerin moralini bozarken, diğer yandan da bu yakalanmaları sıkıyönetimi sürdürmek için bir koz olarak kullanmaktadır. Böylelikle sıkıyönetimin ve sert baskıların sürdürülmesini haklı göstermeye çalışmaktadır.

Diğer taraftan ise, bu yakalanmalar, yurda dönmeye tövbe etmiş, Avrupa'yı kendilerine sığınak yapmış küçük-burjuva reformist ve revizyonistlerinin işine de gelmektedir. Onlar da akıllarınca bu yakalanmalara dayanarak ve bunu kendilerine kalkan yaparak; "*biz demedik mi! ülkeye bu dönem gitmek yanlıştır, ülkede çalışma koşulları yoktur. Giderseniz işte böyle olur!*" diyeceklerdir. O küçük-burjuva devrimcilerine şunu söylemek isteriz ki, eğer dönemin koşullarına uygun hareket edilir, doğru mücadele metod, araç ve taktiklerine başvurulursa ve az hata işlenirse çalışma koşulları birçok yönüyle her zamankinden daha da olumludur ve yürütülen faaliyetlerde başarılı da olunabilir. Örgütleriyle ilişkisi kopan bir çok devrimcinin kendi olanaklarıyla ve uyanıklıkları sayesinde üç yıldan bu yana kendilerini korumaları ve nihayet devrimciler tarafından dönemin özelliklerine uygun araç, yöntem ve taktiklerle yürütülen devrimci çalışmalar, bu çalışmalardan ortaya çıkan başarılar, önemli ve ciddi kayıpların verilmemesi gibi gerçekler iddiamızı doğrulamaktadır.

Yazıya son verirken şunu belirtmekte yarar vardır. Özellikle bu yakalanmalardan sorumlu güçler yakalanmalar üzerine derin düşünmeli ve gerekli tedbirleri almakta fazla gecikmemelidirler. Çünkü, bu dönemde yürütülen çlışmalar herhangi bir dönemdeki çalışmalara benzemediği gibi, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kaderini tayin edici roldedir. Eldeki az sayıdaki kadroyla bu hassas koşullarda yürütülen çalışmalarda eğer başarı sağlanamaz, önemli hata ve eksikler içine düşülerek ciddi kayıplar verilirse, devrimin onlarca yıl geriye itileceği, birçok ülkede olduğu gibi, yıllarca karanlık ve acı dolu yılların yaşanacağı açıktır.

Temennimiz Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin yeni döneme ayak basaraken hala üzerinde taşıdığı hata ve eksiklikleri bir an önce üzerinden atarak yanlışlıklarını düzeltmesi, Türkiye'de doğru temellerde bilinçli, örgütlü ve profesyonelce bir mücadeleyi yükselterek Türkiye ve Kürdistan halklarının güvenine layık olması, böylece tarihin omuzlarına yüklediği görevlerin üstesinden gelmesidir.

6. 2. 1984
Türkiye'den bir PKK taraftarı.

TÜRKİYE'DEN İZLENİMLER:

TÜRKİYE TOPLUMSAL ÇÖKÜNTÜNÜN EŞİĞİNE HER GEÇEN GÜN DAHA ÇOK SÜRÜKLENİYOR

1960'lı yılların sonlarına kadar gelişen Türk kapitalizminin etkisiyle Türkiye'deki toplumsal yapıda görülen kısmi refah, bugün Türk kapitalizminin geçirmekte olduğu ağır bunalımın etkisi ile yerini tam bir gerileme ve çöküntüye bırakmıştır. Faşist cuntanın yoğun baskı ve sömürüsü altında geçen son dört yılda ise, bu toplumsal çöküntü ve gerilik Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinde her geçen gün daha da ağırlaşıp derinleşerek çarpıcı bir hal almıştır.

Bilindiği gibi, toplumsal ilerleme ve gelişme veya toplumsal gerileme ve çöküntü bir ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasal düzenine yakından bağlıdır. Ekonomik ve siyasi olarak bağımsız sosyalist kuralların işlediği ülkelerde sürekli bir toplumsal ilerleme ve refah yaşanırken, ekonomik ve siyasi olarak bağımlı toplumsal yapının burjuva egemen sınıf kurallarının işlediği ülkelerde ise, belli bir gelişme döneminden sonra ekonomik ve siyasi bunalımlar, sosyal çalkantılar kendisini toplumda tüm ağırlığıyla hissettirir. Bu bunalım ve çalkantılar egemen sınıflar düzenindeki bütün çelişkileri keskinleştirerek açığa çıkarır ve o toplumu sert çatışmalar içerisine sürükler.

Burada yaptığımız genelleme Türkiye için de doğrudur. 1950'lerden 1960'lı yıllara kadar yeni sömürgecilik temelinde Türk kapitalizminin gelişmesinin zirvesine vardığı, bu gelişmenin sonucunda Türkiye'de suni bir gelişme ve refah döneminin yaşandığı ve bu gelişmenin Türkiye'deki toplumsal çelişkilerin üstünü örttüğü gözlemlenir. 1960'lı yılların sonlarına gelindiğinde artık gelişebileceği kadar gelişmiş olan Türk kapitalizmi başaşağıya gitmeye başlar. 1970'li yılların başlarında ciddi ekonomik ve siyasi bunalımlara yolaçan bu başaşağı gidiş 12 Mart faşizimini doğurur. 12 Mart sonrasında ekonomik bunalım zaman zaman hafiflemiş görünse de özünde derinleşip ağırlaşarak bugüne dek uzanır. Türkiye'de yaşanan bu ekonomik, siyasal ve sosyal bunalımı gidermek iddiası ile işbaşına gelen faşist cunta bu bunalımların üstüne gaz dökmekten başka bir şey yapmamıştır. Halktan "yardım" adı altında zorla para gaspederek, ağır vergi kanunları çıkararak, tüketim maddelerine zam üstüne zam yaparak, emperyalistlerden giderek daha çok borç para alarak, bölgede doğan bazı avantajlı durumlardan yararlanıp ticareti arttırarak vs. çeşitli yollarla ekonomik yükünü kısa bir süre bir dereceye kadar hafifleten cunta, şimdi bu yollardan da fazla çözüm bulamamakta, ekonomideki çöküş kendisini bütün ağırlığıyla duyurmaktadır. Birbiri ardısıra gelen ve hala arkası kesilmeyen zamlar, küçük ve orta dereceli şirketlerdeki (Etibank, Ortadoğu İktisat Bankası, İstanbul Bankası gibi) iflaslar bunun birer ürünüdür. Aynı şekilde, artan enflasyon, devalüasyon, işsizlik, ücretlerin dondurulması, yatırımlar kapasitesinin neredeyse durma noktasına varması, üretimin azalması, tüketimin kısıtlanması pahasına zorla yapılan ihracat vs. bu bunalımın diğer yan ürünleridir. ekonomik felaket böylesine gözönündeyken cunta şefleri ve onun utanmaz başbakanı hala ekonomiyi iyileştirmekten, enflasyonu aşağıya çekmekten sözetmektedirler. Oysa bunun asla gerçekleşmeyecek bir hayal olduğunu toplumun en sıradan insanı bile bilmektedir. Bu nedenle bu konuda fazla söze gerek yok.

Ekonomik istikrarsızlığın yanısıra gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da yoğun bir siyasal istikrarsızlıkta yaşanmaktadır. Cunta bu istikrarsızlığı tüm gücüyle kitlelerin gözünde saklamaya çalışarak; herkesin barış ve uyum içerisinde yaşantısından, mevcut durumundan memnun olduğu, faşist baskıların olmadığı, normal parlamenter kuralların işlediği bir toplum imajını içerde ve dışarda yaratmak istemektedir. Oysa, bu çabaların hepsi nafile! Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan herkes varolan gerçekleri çok iyi bilmekte, görmektedir.

Onbinlercesi işkencelerden geçirilen, cezaevlerine doldurulan, sokakta, dağda zindanlarda katledilen, her türlü talan ve baskıya maruz kalan insanların anne, baba, kardeş ve yakınları eli kanlı bu canavarlardan ve onların düzeninden memnun olabilir mi?

Gelişi güzel ihbarlar ve gelişi güzel tutuklamalar sonucu sömürgecilerin dayaklarına,l hakaretlerine maruz kalarak birçoğu işkence cenderesinden geçirilen, içerde soyulup soğana çevrilen, malı gaspedilen, okuma hakkı, iş ve memuriyet hakkı elinden alınan onbinlerce insan bu çürümüş ve köhne düzenden memnun olabilir mi?

Yiyecek bir parça ekmek bulamayan, parası olmadığı için çocuğunu okutamayan, gırtlağına kadar borca batmış, kendisine ve çocuğuna giyecek doğru-dürüst bir şeyi alamayan milyonlarca işçi memur ailesi bu soyguncu düzenden memnun olabilir mi?

Çeşitli zorluklarla ürettiği ürünü yok pahasına elinden alınan, ürününün parasını aylarca, hatta yıllarca alamayan, şehirdeki tüketim mallarına neredeyse dokunamayan milonlarca köylü ailesi, milyonlara varan işsizler ordusu, ağır vergiyle kazancına ortak olunan küçük işletmeci, öğrenimini türlü güçlükler içerisinde yürüten ve olanakları olmadığından öğrenim hakkı elinden giden binlerce öğrenci, her an cuntanın kovuşturmasına ve baskısına maruz kalan yüzlerce aydın, daha değişik kategorilere girip bu rejimden çeşitli biçimlerde zarar gören sayısız emekçi, bu düzenden memnun olabilir mi?

Elbette ki hayır!

Kitlelerin içerisine gidildiğinde ve onlarla temas kurulduğunda, bu milyonlarca insanın cuntaya karşı derin bir kin ve öfkeyle dolu olduğu ve fakat ciddi bir devrimci gelişme olmadığı için çekingen ve tereddütlü davranıp suskunluğu tercih ettiği görülecektir. Eğer ülkede devrim ateşi yeniden tutuşturulur ve emekçi yığınlara güven verilirse bu milyonlar, yanan kızgın devrim ateşinin yükselip yayılan halkaları olacaklardır. Kısaca şöyle bir tanımlama yaparsak yanlış olmayacaktır. Türkiye'de egemen sınıflar ile emekçi yığınlar arasındaki uzlaşmaz çelişki tüm berraklığıyla daha çok belirginleşip ileriki çatışmalar için güçlü bir birikim oluşturmaktadır. Diğer bir deyişle, Türkiye'de yönetilenlerle yönetenler arasındaki antagonist çelişki giderek daha çok keskinleşmektedir.

Diğer taraftan, uzun bir süreden beri dışarı açılmış olan, dışarda kendi iç sorunlarını belli oranda halletmiş, hazırlıklarını kısmen tamamlamış bulunan devrim yanlısı grup ve örgütler yavaş yavaş yurt içine taşınıp yeniden mücadeleyi geliştirme yolunda bazı adımlar atmaktadırlar. Kürdistan'a önemli oranda yerleşen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ise, Türk sömürgecileriyle tarihi hesaplaşmasını yapmak için süratle didinmektedir.

Ayrıca, Türk burjuvazisinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkiler de giderek daha da netleşip keskinleşmekte ve zaman zaman sürtüşmelere dönüşmektedir. Türk sömürgecilerinin dışarda tecrit olmuşluğu, AET ile çelişkileri ve bazı komşularıyla olan anlaşmazlıkları giderek daha da büyümekte ve kendisi için ayrı sorunları teşkil etmektedir.

Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal durumu çeşitli yayınlarımızda üzerinde sürekli durulan konular olduğundan burada fazla değinmeyeceğiz. Ancak Türkiye'de günümüzde edindiğimiz bazı pratik izlenimlerimizi kısaca anlatmak, bugün ulaşılmış olan durumu kavramada yararlı olacaktır.

Her şeyden önce; her geçen gün sayısı giderek kabaran ve Türk devletini oldukça korkutan yoğun işsizlik olayına değinmek gerekir. İşsizlik, Türkiye'de en ciddi mesele olup kesin sayısı bilinememektedir. Ancak işsiz sayısının 5 milyonun çok üstünde olduğu tahmin edilmektedir. Bu işsizler kitlesine, birçok iş yerinin kapanması, işten atmalar, yeni genç üretici emeğin ortaya çıkması ve yeni iş sahalarının açılamaması neticesinde sürekli yeni katılımlar olmaktadır. Kahveler işsiz insanlarla dolup taşarken, iş ve işçi bulma kurumlarının salonlarında adım atılacak yer bulunmamaktadır.

İkinci sorun olarak; Türkiye'de peş peşe yağdırılan ve bazı hesaplar nedeni ile önemli oranda yerel seçimler sonrasına bırakılan saklı zam sorununa parmak basmak gerekir. Gerek eski yönetim ve gerekse "**orta direğin kalın enseli babası**" Turgut Özal yönetimi döneminde peşpeşe gelen ve toplumda şok etkisi yaratan zamlar emekçi kitlelerin yaşamında derin yaralar açtı, emekçiler için yaşamı adeta çekilmez hale getirdi. Bütün tüketim mallarına istisnasız birkaç kez zam yapılmasına karşılık işçi-memur ücretlerinin dondurulmuş olması da üzerinde durulması gereken önemli bir sorundur. Bugün Türkiye'de asgari ücret 13 ile 20 bin arasında değişirken bunun dışında kalan ücretler ise, 20 binden 50 bine kadar değişmekte, ortalama ücret ise 25-30 bini geçmemektedir. Bir evin aylık kirasının 10 ile 30 bin arasında değiştiği, bir paket sigaranın 100 Lira, bir otobüs biletinin 40 TL, bir ekmeğin 30 TL, bir kilo kuru fasulyenin 300 TL'nin üzerinde olduğu düşünülecek olursa, bu ücretlerin ne kadar az olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Bu ücretlerle birçok emekçi ailesi borçlu yaşarken, bazıları da çalıştıkları işin yanısıra simit, tatlı, sandviç satıcılığı, boyacılık, su satıcılığı, seyyar satıcılık vb. yedek işlerle uğraşmakta ve bu yedek işten sağladığı yan gelirle zor-bela geçinmeye çalışmaktadır. Son birkaç yılda bu emekçi ailelerin yaşam seviyesinde çok büyük düşüşler oldu. Kahvaltı ve yemeklerde birçok çeşit bulmak bir yana, ancak bir parça peynir veya birkaç zeytin ile, bulunabilirse bir çeşit yemekle karın doyurulmaya çalışılır. Kilosu 800 TL. olan et ise, birçok ailenin mutfağından çoktan çıkmış, tadı bile unutulmuş durumdadır. Hatta bazı ailelerin günde en fazla bir veya iki kez yemek yediğini, ancak bir kez çay içebildiğini, herhangi bir alışverişte ödeme konusunda 5-10 Liranın eksik veya fazla olması halinde dakikalarca bunun tartışılmasının yapıldığını söylersek yalan söylememiş oluruz.

Ürününün karşılığını alamayan, devlete, aracıya, tefeciye yok pahasına kaptıran, şehirdeki tükettim mallarının yanına bile yaklaşamayan, çoğu zaman içilecek bir sigara veya bir bardak çayı, doğru-dürüst bir giyecek yüzü göremeyen bir çok köylü ailesinin durumu içler acısıdır.

Aynı şekilde, burjuvazinin ağır vergileri altında ezilen, zabıta teşkilatının ağır cezalarına sık sık maruz kalan, birçoğu iş yapamaz duruma gelen küçük esnaf ve işletmecinin durumu da öteki emekçilerden pek iyi değildir.

Bir zamanlar Türkiye'nin bir çok yerine kök salmış, şubeler açmış, küçümsenemeyecek sermayeli ve varlıklı bankaların, şirketlerin bile batması, Türkiye'de ne gibi ekonomik gerçeklerin yaşandığını ve bunun dar gelirli emekçilerin yaşantısına ne kadar korkunç etkilerde bulunduğunu açıklamaya yeterlidir.

Yoğun ekonomik bunalımın yol açtığı hırsızlık, gasp, soygun, dilencilik, dolandırıcılık ve fuhuş gibi olayların azımsanamayacak rakamlara ulaştığı; düzenin kitleleri uyuşturmak için el altından teşvik ettiği kumar, esrar, eroin ve alkollü içki gibi alışkanlıklara kapılan insanların sayısının giderek arttığı; bu hastalıkların tüm toplumu tehdit eden bir salgın boyutlarına ulaştığı birçok yerde gençleri bu zararlı maddelere alıştırmak ve kullanılmasını teşvik etmek için gizli örgütlenmiş grupların faaliyet yürüttüğü; birçok yerde var olan kahvehanelerin tıklım tıklım dolduğu; ihtiyaca cevap vermek için sürekli yenilerinin açıldığı; spor kulübü vb. adlar altında birçok kumarhanenin faaliyet yürüttüğü, lokanta vb. halka açık birçok yerin kapanıp yerlerine çokça birahane, bar, diskotek vb. eğlence yerlerinin açıldığı hiç kimse için sır değildir.

Yine, Türkiye'de çok sayıda bono senedın zamanında ödenemediği için protesto edildiğini, bazılarının mallarına icra konduğunu, geçim sıkıntısı içinde olan birçok ailenin değerli eşyalarını satmak suretiyle geçinmeye çalıştığını burjuva basınından ve pratik gözlemlerimizden öğreniyoruz.

Rüşvet sorununu üzerine basarak belirtmek gerekir. Eskiden beri devletin en üst kademelerinden en alt kademelerine kadar, bir yan gelir aracı olarak görülen rüşvet, son yılarda devletin polisinden, askeri yetkilisine, askeri yetkilisinden, memuruna kadar büyük bir yayılma gösterdi. Her ne kadar cunta, rüşvetçiliğe karşı savaş açtığını söylüyorsa da bu, göz boyamaktan öte bir şey değildir. En büyük rüşvetçilği ise, devletin çeşitli kademelerindeki temsilcileri, bu arada özel-

TÜRK DEVLETİNİN NASIL BİR DÜŞMAN OLDUĞUNU DAHA İYİ ÖĞRENDİK!

12 kişilik bir aileye bakmak zorundayım. 40 seneden beri çalışır didinirim, ama yine de ipin iki ucunu bir araya getiremiyorum. Yalnız ben değil, tanıdığım konuk-komşu hepimiz böyleyiz. Hayvan besleriz ama her şeyimizi yok fiatına elimizden alıp götürürler. Tarla ekeriz olmaz, baharla birlikte şehire iş aramaya gideriz, oraya-buraya koşarız, fakat aynı yoksulluk yakamızı bir türlü bırakmaz. Buna rağmen yine de halimize şükrederiz. Zaten bundan başka bir şey de elimizden gelmez.

1975'lerden sonra devrimciler ortaya çıktıklarında, Kürt halkının içinde bulunduğu yoksulluğun, cahilliğin nedenlerini anlatıyorlardı. Güzel şeyler söylüyorlardı. Fakat kaderimizin değiştirilebileceğine inanmiyorduk. "**Gençtirler, kanları kaynıyor, bir zaman sonra onlar da yorulur, yerlerine otururlar**" diyorduk. Sonra radyolar, televizyonlar hep bu işlerden bahsetmeye başladılar. Neredeyse devlet yıkılıyordu. Umutlarımız yeşermeye başlamıştı. Devrimciler çok hata yapmış olacaklar ki, Kenan Evren başa geçtiğinde yenildiler. Kenan Evren yönetime geldiğinde ne ben ve ne de de diğer köylüler geliş nedenini doğru-dürüst bilmiyorduk. Aradan henüz bir ay bile geçmeden operasyonlar yapılmaya başlandı. Önce devrimcilerin ailelerine ve yakın çevrelerine baskı yapıldı. Bir çoğumuz şöyle düşünüyorduk: "*İyi ki, bizim kimsemiz devrimci değil. Onun için bize birşey yapmazlar.*" Devrimcilerin ailelerine acıyorduk. Fakat yine de böyle düşünüyorduk. Çok geçmeden yanıldığımızı anladık. Çevre köylerde olduğu gibi, bizi de köy meydanında toplayıp sıra dayağından geçirdiler, "*herkes silah verecek*" dediler. Önce "*silahımız yok*" dedik ve gerçekten de bir çoğumuzun silahı yoktu. Fakat yine de ağır işkencelere uğramaktan kurtulamadık. Öyle hakaretlere maruz kaldık ki, elde-avuçta ne varsa satıp birer tane silah temin etmek zorunda kaldık. Bu silahları Kenan Evren'e verip yakamızı kurtarmaya çalıştık. Ancak kısa bir süre sonra yakamızı kurtaramayacağımızı anladık. Bir-iki ayda bir defa baskın yapıyor; bir kısmımızı sıra dayağına çekiyor, bir kısmımızı ise Kars'a işkenceye götürüyorlardı. Daha sonra da; "*eğer 100-200'er bin lira verirseniz sizi serbest bırakırız, aksi halde en azından on-onbeş yıl hapis yatar, çürürsünüz*" diyorlardı. Zorunlu kalarak istedikleri parayı veriyorduk. Birçok aile evini-barkını satıp, çoluğunu-çocuğunu aç bırakarak bu parayı temin etmek zorunda kalıyordu.

Bir ara baskılar hafifledi. Biz, artık onların baskı ve işkenceden yorulduğu ve halkın elinden alınacak hiçbir şey kalmadığı için durumun böyle olduğunu düşünüyorduk. Bir süre sonra seçim söylentileri çıktı. Yeniden sivil yönetime geçileceği tartışılıyordu. Bizler, için için seviniyor ve şöyle düşünüyorduk: "*Hiç değilse sivil yönetim köylerimizin sık sık basılmasını engeller, askerlerin, özellikle de subayların keyfi işkenceleri ve haraç almaları ortadan kalkar.*" Ancak bu düşüncelerimiz çok çabuk ortadan kalktı. Bulunduğumuz çevreye yine operasyonlar yapılmaya başlandı. Bizleri toplayarak tehdit ediyor ve açıkça askerlerin partisine oy vermemizi istiyorlardı. Fakat biz başka partiye oy verdik.

Nihayet seçimler yapıldı ve sivil biri seçimleri kazanarak başa geçti. Bizim umutlarımız yeniden tazelendi. Mutlaka bir değişiklik bekliyorduk. Oysa seçimlerden sonra öyle bir saldırıya geçtiler ki, önceki günleri arar duruma geldik. Geçen yaz ayları boyunca Kars bölgesinde çok sayıda tatbikat yapıldı. Bu tatbikatlar yüzünden bir çoğumuz arazilerimize çıkamaz olduk. Biçilmesi gereken ekinlerimiz, otlarımız kurudu. Bizler kendi kendimize, "*ne oluyor, savaş mı olacak?*" diye soruyorduk. Şimdi çok iyi anladık ki, bütün bu hazırlıklar bize saldırmak içinmiş. Bizleri canımızdan bezdirdiler, şerefimizi, haysiyetimizi ayaklar altına alarak çiğniyorlar. Eskiden biz köylüler bir araya gelir, yiğitliklerimizi anlatırdık. Kadınlarımıza karşı başımız dik dolaşırdık. Peki ya şimdi? Dünyanın en korkak insanları durumuna geldik. Düşünün bir kere, köylerimizi basıyorlar, hepimizi köy meydanına topluyorlar, kadın ve kızlarımızın gözleri önünde çırıl çıplak soyuyorlar ve coplarla bizi rastgele dövüyorlar. Ellerimizle örtünmemizi dahi engelliyorlar. Belki bütün bunlara inanmak istemeyenler çıkacaktır. Ben onlara, Arpaşen, Demirkapı (Kürt Köyü) üç kilise, Tahtakıran vb. gibi köylerde bizzat şahit olduğum baskıları örnek olarak gösterebilirim.

Bizim bölgemizde operasyonlar yapılmaya başlandımı, hepimiz dağlara, ormanlara veya uzak alanlardaki akrabalarımızın yanına sığınıyoruz. Artık Türk devletinin nasıl bir düşman olduğunu çok iyi öğrendik. Düşmanlarımızın bu baskıları, bize, devrimcilerin esas kurtarıcılarımız olduğunu kavrattı. Geçmişte burada ayrı ayrı devrimci gruplar vardı. Şimdi ise, faaliyet yürütenler yalnızca PKK'liler. PKK'li devrimciler anlattıkları gerçeklerle bizleri umutlandırıyorlar. Onlarla karşılaşınca, Kenan Evren'in neden bu kadar telaşlandığını daha iyi anlıyoruz. Onun ordusu ve polisi bize saldırarak devrimcilerin çalışmalarını engellemeye çalışıyor. Fakat bunu başaramayacaktır.

Evet, şimdiye kadar anlattığım bütün bu baskı ve işkenceleri yapanlar Türk devletinin asker ve polisleridir. Devrimcilerin anlattıklarını şimdi daha iyi kavrıyoruz. Bu devlet bizim devletimiz değildir. Çünkü hiçbir yerde, bir devletin halkına bu kadar baskı yaptığı görülmemiştir. Bizler, düşmanın bu saldırıları karşısında, kendimizi savunmak için dağlara, ormanlara kaçıyor, uzak yerlerde bulunan akrabalarımızın yanına sığınıyoruz. Şimdiye kadar açıklanmayan bu olayları Serxwebûn aracılığıyla tüm halkımıza ve dünya kamuoyuna duyurmak istiyoruz. Selamlar...

Şunu iyi bilsinler ki; "Rüzgar eken fırtına biçecektir."

Bir Serxwebûn Taraftarı
8. 2. 1984

SERXWEBUN GAZETESİNE
Ben kürdistan bölgesinde yaşıyan bir köylü bir köylü kızıyım - size önce kürdistanda sevgiler ve saygılar selamlar. Faşist cuntanın başa gelmesiyle halkımıza ya—
TÜM YOLDAŞLARA SELAM
YOLDAŞINIZ G

Gerekirse Öleceğiz....

Baştarafı 3. Sayfada

yır kapatmam dedi. Kendileri gelip gözlerimi kapattılar, beni götürdüler. Ellerimi bağlayarak çırılçıplak soydular. Ben yerimde durmadım. Polislere karşı savaşmak istedim. Fakat elimden birşey gelemezdi. Yeniden ceryan verdiler. Bağırmam, çağırmamdan nöbetçi askerler dayanamayıp içeri girdiler. Polisler bunlara bir bağırdılar, hepsi dışarı çıktılar. Bana sorulan sorulara hayır diye cevap veriyordum. Dört saat işkencede kaldıktan sonra bir şey alamadan beni tekrar aşağı indirdiler. Bazı askerler alayda boykota geçiyorlar. Kız arkadaşımıza işkence yok diyorlar. Albay bunu kabul etmek zorunda kaldı, ve bana işkence yapamadılar.

Kürdistan'da yapılan baskılar yetmiyor gibi, bu yıl orman yasaklaması kanunu çıkardılar. Halkımız odun sıkıntısından tezek yakıyor. Büyük baş hayvanın pisliğini atmıyorlar. Odun yerine yakıyorlar.

Sömürgeciler operasyonlarda köylerde çadır kurarak haftalarca kalıyorlar. Bizim köyde de bir süre kaldılar. Ama çocuklara bile dediklerini yaptırtamadılar. Çocuklardan su istiyorlar. Çocuklar getirmeyiz diyor. Bir er çocukları kovalayıp, zorla suya gönderiyor. Bu çocuklar ne yapalım diye düşünüyorlar. Güzel bir plan yapıyorlar. Kovanın içine işeyip askerlere öyle götürüyorlar. Yeni nesil sömürgecilere daha çok kinli.

Kürdistan'da yurtsever gençlerimize hiç hak tanımıyorlar. Sömürgecilerin devlet dairelerine alamazlar. Tüm gerilla yoldaşlarımıza ve onları destekleyen kardeşlerimize sesleniyoruz. Kürdistan bağımsızlığı için çok şehit verdik ve esir düşenler hücrelerde inliyor. Biz tüm arkadaşlarımız için, ülkemiz için damarlarımızdan akan son kana kadar savaşacağız. Gerekirse öleceğiz.

Benim gibi taraftarlarınız, kadın, erkek, genç ve çocuklar o günü bekliyoruz.

Benim bu yazım gazetede yayınlanırsa bir yoldaş olarak sevinirim.

*** KAHROLSUN SÖMÜRGECİLER!**
*** YAŞASIN BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!**
*** YAŞASIN KENDİ ÜLKELERİ İÇİN MÜCADELE EDEN GERİLLALAR!**

Yoldaşınız G...

★ ★ ★

likle de komutanları, polisi ve zabıta amirleri yapmaktadır. Rüşvet aldıkları açığa çıktığından dolayı zorunlu olarak yargılanan çok sayıda komutan, polis ve yüksek dereceli memurun durumları da bunu ispatlıyor. Bundan da anlaşılacağı gibi, cuntanın rüşvetçiliğe karşı savaşı, rüşvet alanları, uyarmak ve onlara "bu işi gizli yapın" demekten ileri gitmemektedir.

"Mal ve can güvenliğini sağlamak" için kesilen sayısız trafik cezaları –ki bu cezalar sık sık yoktan bahanelerle kesildiği gibi, miktarı her seferinden 2000 ile 5000 TL. arasında değişmekte ve özellikle bu işi geçim aracı haline getirenler ayda en az bir-iki kez bazen 2-3 gün arayla bu cezalardan çıkar sağlamaktadır.– kanunlaştırılmış soygun ve rüşvetten başka birşey değildir. Aynı şekilde "toplum sağlığına aykırı çalıştırıldığından dolayı" çeşitli iş yerleri için kesilen cezalar yukarıdakinden pek farklı bir şey değildir.

Tapu ve ruhsat almak için halkın zorunlu olarak ödediği, yüklü paralar, vatandaşın devlet dairesindeki en küçük bir işinin sürüncemede kalmaması için, ağzı açık yiyici müdüre ve memura götürdüğü değerli hediyeler cebine sıkıştırdığı rakı ve yemek parası rüşvetin alasıdır.

Devletin askeri yetkilisinin, polisinin, ağasının, Mit'inin, ajanının gelişi-güzel olarak halktan insanları tutuklayıp veya tutuklatıp işkence ve hapis ile tehdit ederek para sızdırmaları, değerli eşyalarını gaspetmeleri alışılan bir yöntem haline geldiği gibi, halkın da çok yakından tanık olduğu bir olaydır. Adam kayırma ise başlı başına bir sorun olup halkı çileden çıkarmaktadır.

Türkiye'deki toplumsal çalkantıyı anlatırken, Türkiye'de suç oranının yeniden artmasına özellikle birçok adi suçtan dolayı yapılan yaygın tutuklamalara, kısmen siyasi tutuklamalara ve cezaevlerinin durumuna değinmeden geçemeyeceğiz. Ekonomik bunalımın yol açtığı toplumsal bunalım ve gelişen devrimci mücadeleden dolayı, Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevleri tıklım tıklım insanlarla dolup taşmakta, her koğuşa gerçek kapasitesinin 2-3 misli tutuklu yerleştirilmesine rağmen var olan ve yeni açılan cezaevleri, ihtiyaca cevap vermemekte ve yeni yeni cezaevlerinin temelleri atılmaktadır. Bu haliyle Türkiye ve Kürdistan tam bir hapishaneler ülkesi haline getirilmişlerdir.

Bir konuya daha değinmekte yarar var. Türkiye halkları üzerindeki ekonomik ve siyasi baskılar hafifletilmiş gibi gösterilmesine karşılık özünde artarak devam etmektedir.

Konunun burasında önemli bir noktaya daha işaret etmek gerekir: Türkiye ve Kürdistan'da yugulanan baskıların dozajı ve yöntemi belli oranda farklılıklar arzetmektedir. Türkiye'de faşist Türk cuntası açık zor uygulamalarına mecbur kalmadıkça başvurmamakta, baskılarını alabildiğine kitlelerin gözünden saklamaya çalışmakta, kovuşturma, denetim ve baskılarını gizli sürdürmektedir. Onu buna zorlayan şey, Türkiye halkının daha sosyalleşmiş, daha duyarlı, daha aydın ve politik olması ve hem de açık baskıların Türkiye dışına yansıması olanaklarının daha da geniş olmasıdır. Kürdistan'da ise gizlemeye gerek görülmeksizin halk, sindirilmekte ve soyulup soğana çevrilmektedir. Kürdistan halkının geriliği, savunmasızlığı, cahilliği ve apolitik hali de sömürgecilerin bu dizginlenmemiş saldırılarını kolaylaştırmaktadır.

Bu dönemde cuntanın komutanı, polisi, bekçisi vs. kendisini devletin başı olarak görmek ve kraldan daha kralcı kesilerek kitleleri kendi emirlerindeki kullar olarak değerlendirmekte, onlara hiç ağız açtırmamaktadırlar.

Türkiye'de yaşanan bu ekonomik, siyasi ve askeri baskı koşullarında kitlelerin bir kısmı olumsuz etkilenerek, düzenin yaratmış olduğu bataklığa diz boyu batıp toplumsal gerçeklere ve politikaya yabancılaşırken, önemli bir kesim de tüm bu gelişmelerden, içerisinde bulunulan maddi yaşam koşullarının öğreticiliğinden ders alarak topluma ve olaylara daha gerçekçi bir bakış açısı kazanmaktadır. Emekçi kitlelerin ağırlıklı bir kesimi, kendilerinin içerisinde bulunduğu fakirliğin ve geriliğin tek sorumlusunun mevcut düzen olduğunu anlamakta, varolan düzene karşı kin ve öfke beslemekte ve bu nedenle de devrimci mücadeleye açık bulunmaktadır. Diğer yandan yine önemli bir kesim düzene hoşnutsuzluk duyduğu halde, yaşanan karanlık dönemin etkisiyle ve ciddi devrimci çıkışların olmaması nedeniyle suskunluğu tercih etmektedir. Toplumdaki bazı insanlar da, varolan ekonomik, askeri ve siyasi baskıların yarattığı derin etkiler nedeniyle bireysel tepkilere yönelmekte, düzene duyduğu hoşnutsuzluğu ve kızgınlığı kahvede, sokakta, pazarda, kısacası nerede olursa olsun, açıkça dile getirmekte ve hatta bazıları bu tepkilerinin kendilerine zarar getirebileceğini bile bile sürdürmektedirler. Bütün bunlar ise, faşist devlete duyulan hoşnutsuzluğun ne ölçülere vardığının açık göstergeleridir.

Yukarıda ortaya koyduğumuz bütün bu gerçekleriyle Türkiye adeta 1917'ler öncesi Rusya'yı, devrimlerini zafere götürmüş ülkelerin devrim öncesi toplumsal çatışma ve iç savaşları dönemlerini hatırlatıyor. Bu benzetme kendilerine yurtdışını mesken edinmiş bazı baylara abartma gibi gelebilir, ancak kendilerine şunu söyleyelim; buyrun, gelin, görün, inceleyin...

Evet! Türkiye'de burjuva düzen yavaş yavaş çatırdıyor, toplumsal çöküntü hızlanıyor, devrimin koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Çatışmalar için elverişli koşullar doğuyor. Türkiyeli devrimcilere düşen görev; Türkiye'deki gelişmelere müdahale etmek, kitlelerin acı ve dertlerine deva olmak, ülke sathında profesyonel, bilinçli ve doğru temellerde bir mücadeleyi yükseltip geliştirmektir. Ancak bu yapılırsa, Türkiye halkı, bu baskıların, acıların, yoklukların pençesinden kurtarılıp aydınlık ve mutlu bir geleceğe kavuşturulabilir, aksi halde, Türkiye halkı her geçen gün daha da olumsuz bir yapıya girerek kendi kimliğine, devrime yabancılaşacaktır. Bütün bu gerçekler Kürdistan ve Kürdistanlı devrimciler için de doğrudur.

Ankara'dan Bir PKK taraftarı

★ ★ ★

SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTANIN . . .

Baştarafı 4. Sayfada

bir Raiber'i olmuş ve hatta ondan da bir hayli ileri idi.

38'inci koğuşa gelenlerde iki belirgin çizgi vardı. Biri; zulüm ve işkencelerle ihanete zorlanıp, kabul etmeyenlerdi. Bunların mücadele ve halka olan saygıları her hallerinden belli oluyordu. Her an dönüş yapıp, sömürgecilerin yüzüne kinlerini haykıracakları açıktı. İkincisi; cunta ile bütünleşerek, kendilerince rahata kavuşmanın sevincini yaşayan, efendilerine sunacakları hizmetlerin yarışı içinde olanlar idi. Bunların çoğunluğu Marksizmi biliyordu. Öğrenmişlerdi, ama hiç bir zaman inanmamışlardı. Bu iğrenç ve sefil duruma düşmemek için, Marksizmi bilmek de şart değildi. Halka, ilerici insanlığa saygılı, hatta onur ve karakter sahibi olmak yeterliydi. Bunlardan bazıları da bir zamanlar direniyorlardı. Ölümü göze alarak, adeta vücudumu siper ettiğim savaşanların içindeydiler. Onlar bana, ben onlara düşman olmuştum. Öyle ki, serumla yaşatılmaya çalışılacak kadar bitkin bir halde hasta yatağımda yatarken, bana koğuşta eğitim yaptırmaya kalkışacak kadar çığırından çıkmış, sömürgecilerden daha azgın kesilmişlerdi.

Bugün Diyarbakır zindanında Kürdistan savaşçıları yakılırken, işkencelerde katledilirken; bu adi uşak çetesi, haftanın Çarşamba günleri gönül rahatlığı içinde yakınları ile görüşüyorlar. Burada hemen şunu da belirteyim ki, bir kısım aileler, zindandaki yakınlarının teslimiyetçi tavırlarına tahammül edemiyorlardı. "*Direnerek ölsün. O zaman hiç değilse başım dik gezerim*" diyorlardı. Bu iftihar edilecek, gurur verici soylu bir düşünce.

Sömürgeciler, bu ihanet çetesi ile hedefledikleri amaca ulaşabildiler mi acaba? Kesinlikle hayır. Hergün mahkeme salonlarında "*ben bu hain çetenin yanına oturamam, ben halkımın mücadelesine bütün inancımla bağlıyım*" deyip, ihanetçilerin yanından kalkıp direnişçilerin içine oturanların sayısı az değildi. Bugün de görüldüğü gibi, ölüme meydan okuyan direnişler gün geçtikçe onurlu bir yükseliş gösterdi. Bir avuç kalan hainler, bu yüce direnişler karşısında adeta silindiler. Hain Mehmet Girgin'in başına geldiği gibi, efendilerinin gölgesinde bile yiğit Kürdistan savaşçılarından meydan dayağı yediler.

Tüm başarısızlığına rağmen Türk sömürgecileri, bu boş çabalarını halen de sürdürmektedirler. İhanetin geçmiş dönemlerde Kürdistan toplumunda açtığı yaralar, günümüzde sömürgeci faşist cuntanın bu yolda varmak istediği hedef dikkate alınarak, ihanetin görüldüğü yerde boğulması Kürdistanlı her yurtseverin beklenen görevidir.

ORDU, POLİTİKA, İDEOLOJİ ve ÖZAL HÜKÛMETİ

Giriş:

Tarih boyunca ezilen halklar ve sınıflar üzerinde baskı ve sömürünün sürdürülmesinde ideolojik egemenlik de en az zorun rolü kadar öneme sahiptir. Zor olgusu, egemen güce karşı fiziki direnmeyi ortadan kaldırabilir; ama, bu başarının akabinde eğer ideolojik aygıt devreye girmezse karşıt gücün kendisini yeniden toparlayarak hasmına karşı örgütlenip, şiddet temelinde direnmesini sürdürmesi zor olmayacaktır. Egemen gücün sadece zor'a dayanarak ezilen sınıf ve halklar gerçeği karşısında varlığını sürdürmesi olanak dışıdır.

Tarihte karşımıza çıkan örneklerde herhangi bir alandaki fatihe karşı yenilgi almış olmasına rağmen kendi zor'unu yenileyen gücün direnmesini çeşitli biçimlerde sürdürerek ya karşı tarafı ezdiği, ya denge konumunu yarattığı veya en azından egemen güçlerin zor'unu kabul edilebilir ölçüler içerisinde sınırlandırarak yaşamını sürdürdüğü görülür. Egemenler ve egemenlik altına alınmak istenenler tarih boyunca kıyasıya mücadele içinde olmuşlardır. Egemen güçler karşısında ezilen halklar ve sınıflar biçimindeki bölünme, daha köleliğin ilk gelişim çağlarından günümüze kadar derinleşerek süregelmiştir.

Tarihin daha derinden bir incelenmesi, çıplak zor olgusunun halkların ve sınıfların egemenlik altına alınmasında oynadığı büyük role rağmen, bu egemenliğin uzun vadeli kılınmasında çıplak zor'la yetinilemeyeceğini ve mutlaka ideolojik egemenliğin çeşitli araçlarla devreye sokulduğunu göstermektedir. Zor'la gerçekleştirilen egemenlikler hemen daima bu araçla tamamlanmıştır. Egemenlik bu biçimde tamamlandığı orandadır ki, hükmünü daha rahatlıkla icra edebilmiştir. Köleliğin doğuşundan itibaren ilkel dinlerin de ortaya çıkışı bir tesadüf değildir. Bu dönem incelendiğinde, ilkel dinlerin kaynağının acımasız şiddet ortamının yarattığı işkence ve acıyı dindirmek, ister egemenler ve isterse egemenlik altında tutulanlar için daha katlanılır bir yaşam sağlama düşüncesi olduğu görülür. Her önemli din olgusunun ortaya çıkışının yanı başında zor'la sömürü altına alma olayı vardır. Egemen sınıflar dine, baskı ve sömürüyü maskeleyip-kurumlaştırmak için ihtiyaç duyarlar. Din, şiddetin yarattığı acı ve işkenceyi dindirmek için, ezilene manevi rahatlama aracı olarak sunulur. Bu ideolojik-duygusal öğelerledir ki, zor altında inleyen insanın durdurulduğu ve böylece hem egemen güçler ve hem de ezilenler için düzenin daha katlanılır bir biçimde sürdürülmesinin sağlandığı bilinmektedir.

Sınıfsal gelişmenin diğer bir doruk noktası olan feodalizm çağında bu olgu çok daha rahatlıkla görülebilir. Hıristiyanlığın ve müslümanlığın, köleliğin yarattığı acı ve sömürü ortamına bir tepki olarak ortaya çıkıp, bu temelde geliştiğini iyi bilmekteyiz. Roma'nın sınır tanımaz baskı ve sömürüsü, hıristiyanlığın şekillendiği tarihsel ortamda oluşmuştur. Biliniyor ki İsa, Roma'nın valilerine karşı çıkıp, çok büyük acılar içindeki insana seslenmiştir. Nitekim daha sonraki mücadele süreçlerinde, ister büyük başkaldırıların ortaya çıkmasında ve isterse bunların ezilmesinde din çok önemli bir siyasal rol oynamıştır. Bir yandan kurulu düzene karşı kölelerin başkaldırısına yol açmış, ama gelişiminin daha sonraki sürecinde ise bizzat bu kölelerin feodal sömürü ve baskı altına alınmasında egemen sınıfın elinde en güçlü araç olmuştur. İnsanlık üzerinde büyük bir etkisi olan bu ideolojik kurumun, feodal baskı ve sömürünün en büyük manevi silahı olarak çok uzun bir süre ve geniş bir egemenlik alanı içinde inkar edilemez bir rol oynadığı görülmektedir.

Bu durum islamiyet ve diğer dinler için de geçerlidir. Nasıl ki tarihte dönemin sosyo-ekonomik ve siyasal düzeyine uygun olarak şiddet yöntemlerinde değişiklik meydana geliyorsa, bu karşılığını aynı zamanda ideolojik aygıtların hem öz ve hem de biçim itibariyle gelişiminde de bulur. Her ortaya çıkan yeni güç, kendi gelişim düzeyine uygun olarak şiddet yöntemlerini geliştirirken, bunları sürekli kılacak, tamamlayacak, pekiştirecek ideolojik varlığını da öz ve biçim itibariyle geliştirmek durumundadır. Görüleceği üzere, zor olgusu ile ideolojik olgu arasında doğrudan bir bağ vardır. Çelişkilerin çözümünde bu iki öğe sürekli birliktedirler.

İnsan toplumunun özellikle kölecilik ve feodal toplum aşamalarında ideoloji dinsel nitelikte iken, kapitalist toplumun gelişmesiyle birlikte siyasal düşünce ve felsefe gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmaya başlamıştır. Daha da ötesi, insan toplumunun gelişmesinin kanunu olan üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin dolaysız bir ifadesi olarak ekonomik-politik düşüncenin bilimsel biçimlerine varılmış, sınıflı toplumların bu son aşamasında proletaryanın ortaya çıkışı ve bu sınıfın ekonomik-politik çıkarlarının formüle edilmesiyle tarihte çok çeşitli yabancılaşma biçimleri altında kendisini kamufle eden egemen sınıfsal çıkarlar her türlü sahte görüntülerinden sıyrılmak zorunda bırakılmıştır. Yani, toplum bilimi olan bilimsel sosyalizm ortaya çıkıp geliştikçe ,toplumun dinsel, felsefi görünümlü izahları yetersiz kalmıştır. Bizzat dinin ve felsefenin izahı sorunu ortaya çıkmış; bu noktada dine ve felsefeye yöneltilen bilimsel sosyalist eleştiri bu örgüler altında kaba sınıf çıkarlarının yattığını, onunla ne kadar ilgisiz görünürse görünsün ortaya çıkan her dinsel, felsefi ve siyasi düşüncenin maddi ortama bağlı olduğunu ortaya koymuştur. Açık ki, egemen güçler ezilen sınıf ve halkları sömürüleri altında tutmak için, çıplak zorun üstünü çeşitli ideolojik örgütlerle kapatarak bu maddi gerçeği gizlemeye çalışmış; çıplak zorun egemenliklerini sürdürmek açısından tek başına yetmeyeceğini bildiklerinden manevi (sanat, din, felsefe ve tüm kültürel varlığı) araçları yoğun bir biçimde işlemişlerdir. Uzun süren egemenliklerin ideolojik etkilemesi çok güçlü olan kurumların himaye edilmesi temelinde ortaya çıktığı bilinmektedir. Müslümanlık, Hıristiyanlık, Budizm vb. gibi dinlerin yüzyıllarca süren feodal baskı ve sömürü toplumlarının yanı başında ortaya çıkıp gelişmesi tesadüf değildir. Yine bu ideolojik örgütlerin bu toplumlarda geliştirilmesi için nasıl büyük çaba harcandığı, ne kadar savaş verildiği, çağlar boyunca bunun hangi acımasız biçimler altında sürdürüldüğü, çeşitli mezheplere bürünerek ezilen sınıf ve halkların bilinçlerinin çarpıtılarak öz çıkarlarından soyutlandıkları tarihte rahatlıkla görülebilmektedir. Adına dinsel-mezhepsel savaşlar denilen olgunun özünde, sömürü altındakilerin kendi öz çıkarlarına sahip çıkmamaları için sürekli yanılgılara sürüklenmeleri olduğu, bunların dinsel saptırmalar altında savaşların basit birer piyonu durumuna düşürüldüğü, dinlerin birbirini lanetlemesi oranında bu savaşımın dünya çapında körüklendiği, zorun saptırılmış bu biçiminin halkların öz bilincini tanınmaz bir hale getirdiği ve katmerli bir yabancılaşmanın hem kaynağı, hem de sonucu olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Son egemen ve sömürücü sınıf olan burjuvazi de, tarihte bundan daha değişik bir rol oynamamıştır. Burjuvazinin feodal egemen sınıfa karşı kendi sınıf çıkarlarını daha bilimsel bir temelle de formüle ettikçe, feodal sınıfın kör şiddetini ve bu şiddetini mazur göstermek için sarıldığı papaz edebiyatını nasıl yerden yere vurduğunu, kilisenin başlı başına nasıl bir sömürü aracı olduğunu ortaya koyduğunu ve bunu yeni doğan bir sınıf olarak yapmak zorunda olduğunu sıkça belirtmekteyiz. Burjuvazinin, insanlık tarihinde baskı ve sömürüyü çağdışı biçimlerinden kurtardığı oranda ve daha sonraki gelişiminde de proletarya ve halkları bir yandan çıplak zor aygıtları ile baskı altına aldığı, diğer yandan da kafa ve ruh üzerinde ideolojik egemenlik araçlarını geliştirip, bilimsel düşünce, felsefe ve sanatta sağladığı gelişme oranında sınıfsal egemenliğini garantilediği görülmektedir. Burjuvazinin eski ideolojik egemenlik biçimleriyle yetinmemesi anlaşılır bir şeydir. Çünkü bunlar, dinin eleştirisinde en çok kendisinin yerden yere vurduğu biçimlerdir. Ama aynı zamanda, burjuvazi, bu ideolojik araçların yüzyıllardan beri kitleler üzerinde oynadığı role de sahip çıkmıştır. Bunların uyuşturucu afyon rolünü sürdürmesi için, dine yönelttiği eleştirinin kısa bir dönem sonra dinin yetkinleştirilmesine dönüştüğü de bilinmektedir. Bu, sınıf çıkarlarıyla yakından ilgili bir olaydır. Egemen sınıfların çıplak zoru ortadan kaldırmak bir yana, onu sistemli olarak geliştirdiği, kendi öz sınıfsal gelişmesini engelleyen zora ve ideolojik egemenliğe karşıt çıkmasının sonuna kadar olmayıp, tersine çıkarına elverdiği yerde ve zamanda bunlara kendisinden de birşeyler katarak devletin cebir araçlarını daha da yetkinleştirdiği, manevi egemenlik araçlarını da hem öz, hem de biçim itibariyle daha da zenginleştirerek sürdürdüğü en çok burjuvazinin şahsında görülür. İşte bu noktada, proletaryanın şahsında tüm ezilen sınıf ve halkların kurtuluş sürecine girdiğimizde neden en bilimsel ideolojiyle ortaya çıkılmak zorunda kalındığı da görülecektir. Madem ki proletarya kendisiyle birlikte insanlığı tüm baskı ve sömürü biçimlerinden kurtarmakla mükellef bir sınıftır, o halde burjuvaziyle birlikte ve tüm sınıflar tarihi boyunca geliştirilen zor ve ideolojik egemenlik araçlarına kendi sınıf çıkarları ölçüsünde karşılık verecektir. Proletaryanın, burjuvazinin sınıfsal, ekonomik, politik çıkarlarıyla, bu çıkarların gereği olan zor ve ideolojik egemenlik aygıtlarını tümüyle eleştiriden geçirip, aralarındaki bağıntıyı net bir biçimde ortaya koyması anlaşılır bir şeydir. Proletarya sınıf olarak bunu yapmak zorundaydı. O tarihi rolüne uygun olarak en bilimsel ideolojiye sahip çıkmak, bunu yaratmak ve örgütlemek göreviyle yükümlüydü. Bilimsel sosyalizmde ifadesini bulan da budur.

Bilimsel sosyalizmin seçkin temsilcileri olarak Marx ve Engels'in, tarihte ekonomiyle politika ve zor arasında, zor'la ideolojik aygıtlar arasında ve bir bütün olarak toplumun altyapısıyla üst yapısı arasındaki ilişkiyi en iyi açıklayan, bilimsel ifadesini bulan dehalar olması tesadüfi değildir. Temsil etmek istedikleri sınıfın çıkarlarıyla yakından ilintilidir. Bu nedenle onların herhangi yeni bir din yaratmaya yönelmeksizin toplumların gelişiminin bilimi olarak diyalektik materyalizmi geliştirmeleri, ekonomi-politikayı bilimsel ifadesine kavuşturmaları, daha öncesinde allanıp-pullanarak tanınmaz hale getirilen toplum, sınıf, birey gerçekliğini olduğu gibi ortaya çıkarmaları ve onlara gerçek adlarını vermeleri yine anlaşılır bir durumdur. Baskı ve sömürünün temsilcisi olan sınıflar, yalana, demogojiye ve yabancılaştırmaya muhtaçtırlar. Proletarya ise, açıklığa, gerçekliğe, eşitliğe muhtaçtır. İşte bu bilimsel sosyalizmin maddi zeminidir. Topluma ilişkin her olgunun aralarındaki ilişki ve çelişkilerin ortaya konulması, proletaryanın topluma karşı yerine getirmek zorunda olduğu görevlerinin bir gereğidir. Bu nedenle, bilimsel sosyalizm proletaryanın eylem kılavuzudur. Proletaryanın, sömürüsüz, sınıfsız toplumun yaratılmasında ancak bu bilimle savaşabileceği ve bu savaşımın bilimsel temellerde yürütülmek zorunda olduğu açıktır.

Bu çok bilinen gerçekleri belirtmemize, okuyucu belki şaşırabilecektir. Ama, tarihte en baskıcı ve sömürücü rollerden birisini oynayan Türk egemen sınıflarının tarihini ve özellikle de TC'nin kuruluşundan günümüze kadarki tarihini yakından ve her türlü saptırma, yanılgı, yalan ve demogojilerden arındırılmış olarak izah etmek açısından buna yine de ihtiyaç vardır. Dünya halkları için son derece açık olan bu gerçeklerin, Türkiye toplumu için hiçbir saptırmaya yer verilmeyecek biçimde ortaya konulması büyük önem taşımaktadır.

A - Türkiye'de Politika ve Ordu Arasındaki İlişki

Genelde olduğu gibi Türk egemen sınıflarının tarihlerinin her önemli anında ister bunalım ve isterse gelişme açısından zor olgusu ile ideolojik egemenlik olgusu arasındaki ilişkinin çok iyi izah edilmesi gerekmektedir. Bu sınıf, bu iki aygıtı son derece sistemli ve ustaca birleştirmesinden ötürüdür ki, halklar üzerinde gücünün çok ötesinde bir baskı ve sömürüyü gerçekleştirmiş ve bunu imhaya kadar vardırmıştır. Elinde daima kılıç olan bir sınıf olarak kendisini sürekli bir zor-ordu örgütü biçiminde örgütlendiren bu sınıf, diğer yandan da bizzat kendi kılıcıyla atbaşı giden bir biçimde çağın en elverişli ideolojilerini hemen özümseyip bunu kılıçla tamamlamıştır. Türk hakim sınıfları, Orta Asya'dan Ortadoğu'ya akın ettiğinde eli kılıçlı bir sınıftır. Ortadoğu'da ise büyük bir manevi-uyuşturucu yanı olan islamiyet, halkları kılıçtan geçirerek alabildiğine bir gelişme durumunu yaşamaktadır. Türk hakim sınıfları bu durumla karşılaştıklarında, islamiyetin kendi yayılmacı amaçları için ne kadar uygun bir ideolojik zemin oluşturduğunu görmekte gecikmemişlerdir. Ve, bu dini hemen benimseyerek bu kez de islamiyetin kılıcı olmuşlar, Kafkaslardan Avrupa'nın ortalarına kadar islamiyetin yayıcısı olarak boy göstermeye başlamışlardır. Elbette ki bu, onun maddi çıkarlarına yakından bağlı olan bir olaydır. Orta Asya'da iken barbarlığın üst aşamasında yaşayan bu Türk boyları, büyük de olsa manevi bir gıdayla yaşayamayacak kadar maddidirler. O acımasız Orta Asya steplerinde maddi gerçekliği çok yoğun biçimde yaşadıkları için, maddi çıkarların manevi çıkarlarla bağını da çok iyi kavrama yeteneğine sahiptirler. İslamiyete bütün güçleriyle sarılmaları bu nedenledir. Bu açıdan islamiyetin kılıçla egemenlik altına alınanı sürekli hakimiyet altında tutmak için paha biçilmez bir aygıt olduğunu görerek, islamiyetin yayıcısı sıfatını yüzlerce yıl elden bırakmak istememişlerdir.

Türk hakim sınıfları bu rolü feodal dönemde çok iyi oynadıkları gibi; kapitalist-emperyalist çağda da her türlü ileri gelişmeye karşı, kendisini çıplak bir zor'la bütünleyen en azgın ideolojilerle yaşatma çabası vardır. Bilinir ki, TC daha kuruluşunda korkunç bir halk düşmanlığı ve anti-komünizme dayanır. Türk burjuvazisi, azgın bir anti-komünist, bastırıcı ve tasfiyeci bir sınıf olarak ortaya çıkmıştır. Günümüzde ise en saldırgan güç olan ABD emperyalizminin dünya çapında komünizmi önlemede oynadığı rolün en yakın müttefiki durumundadır. İkinci emperyalist savaştan sonra ABD emperyalizmi, sosyalist sisteme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı emperyalizmin jandarmalığına doğru tırmanırken en yakın müttefik olarak Türk egemen sınıflarını bulması ve o dönemden günümüze değin Türk burjuvazisinin bu rolü en ustaca yapan bir sınıf olarak ortaya çıkması bu nedenledir. Feodal istila döneminde bunu ustaca başaran bu sınıf, günümüzde emperyalist istila, baskı ve imha süreci içinde de kılıf değiştirerek sürdürmekte, komünizmi, demokrasiyi ve bağımsızlığı en ustaca tasfiye edecek önder düzeyde bir güç olduğunu ortaya koymaya çalışmaktadır. Ve hele Ortadoğu'da bu konuda önderliği kimseye bırakmayacak kadar tarihsel bir geçmişe ve günümüzde de usta bir politikaya sahip olduğunu sık sık söylemektedir.

İşte, genel hatlarıyla böyle bir egemen sınıfın boyunduruğu altında yaşayan halkların gerçek kimliklerini ortaya çıkarmaları, öz çıkarlarını formüle edip kendileriyle bu sınıf arasındaki çıkar çelişkisini ekonomiden politikaya, ahlaktan kültüre kadar her alanda netleştirmeleri zannedildiğinden de daha fazla önem taşıyan bir konudur. Ama bununla da yetinilmemek, bunları kurumlaştırarak eylemliliğe kavuşturmak gerekmektedir.

Tarihte Türk hakim sınıfları kadar, kendi sınıf tarihini tüm bir ulusun tarihi olarak gösterip, kabul ettiren bir sınıf göstermek zordur. Bu sınıf kılıç ve ideolojiyle sınıf çıkarlarını baskı altında tuttuğu halk kitlelerine öylesine dayatmış, üzerlerinde her iki alanda da öylesine egemenlik kurmuştur ki, halkların yaşıyoruz dedikleri şey gerçekte bir yanılgı, bir yabancılaşmadan ibaret olmaktadır. Halklara ve ezilen sınıflara dayatılan ideoloji ve politika, aslında egemen sınıfın ideoloji ve politikasıdır. Egemenlik altındaki halklar, son derece maskelenmiş bir biçimde kendilerine kasteden, kişiliksizleştiren, her bakımdan yoksunluklarının sebebi olan egemen sınıfın maddi çıkarlarının üretimi için yaşamaktadırlar. Bu durum, benzer örnekleriyle kıyaslanmayacak bir biçimde kendisini böyle ortaya çıkaran ve sürdüren bir gerçekliktir. Bu nedenle de, geçmiş ve cumhuriyet tarihi boyunca Türk hakim sınıfları ile, egemenliği altındaki sınıf ve halkların her alandaki öz çıkarlarını ifade eden varlıkları arasında kesin bir sınır çizgisi çizmek büyük öneme sahiptir. Ve hele, daha cumhuriyetin kuruluşunun ilk aşamasında bir komünist partisi gibi ezilen sınıf ve halkların öncü savunucusunun Kemalizm karşısındaki yanılgıları dolayısıyla acı bir imha ile karşılaşması ve günümüze kadar bu gerçekliğin Türk egemen sınıflarının baskısı ve sömürüsü altındaki halkların bilincinin daha da çarpıklaştırılmasına, aralarındaki sınır çizgisinin tanınmaz hale gelmesine yol açması bunun önemini daha da artırmaktadır. TKP'nin ezilerek, tasfiye edilmesi ve giderek kuyrukçuluğa dönüştürülmesi halkların bilincini zannedildiğinden de fazla tanınmaz hale getirmiş, egemen sınıfın tarihinin, ekonomik ve toplumsal çıkarlarının soldan bir uzantısı durumuna dönüştürmüştür. İşte bu kabul edilemez durum, mutlaka ve ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılmak zorundadır. Bu günümüzde önemini yitirmediği gibi, tersine kendisini daha çok dayatmaktadır.

Çok zayıf temellere sahip olan Türk burjuvazisi, kendi egemenliğini ancak şiddetle sürdürmek zorunda olan bir sınıftır. Türk burjuvazisi ordu saflarında doğduğu gibi, siyasal hareketini de ordu eliyle geliştirmiştir. Kısaca Türkiye'de siyaset ordunun fideliğinde yapılmıştır. Açık ki, bir yerde ordu politikaya egemense, orada burjuvazi politik yöntemlerle yürüyemiyor demektir. Nitekim Türk bujuvazisi çöküş döneminde de iktidarını yine ordu terörüyle yürütmeye çalışmaktadır. Bu onun değişmez karakteristik özelliğidir. Yani ilan edilen sıkıyönetimler ve en son olarak da askeri faşist bir iktidarın başa geçmesi salt bunalım döneminin ortaya çıkardığı gelişmeler olarak görülemez. Türk burjuvazisinin tüm tarihinin adeta bir aynası olan 12 Eylül rejimi altında da, bilindiği üzere parlamento ve partiler ordunun doğrudan etkisi altında geliştirilmiştir. Bunlar burjuva demokrasisi anlamında bile etkili olabilecek araçlar değildirler. O halde, kitlelerin mücadelesi açısından bu "siyasal partiler" veya "demokratik kitle kuruluşlarıyla" sonuç almaya çalışmak mümkün değildir. Bu özellik, Özal hükümetinde daha da doğrulanmaktadır. Özalcılık olgusu, aynı zamanda TC'yi en iyi ele veren bir olgu durumundadır. Özal, ancak orduya dayalı bir yönetim sürdürebileceğini açıktan ifade etmekte, çok yalın ve somut bir biçimde siyaseti orduya devretmektedir. Görülmektedir ki, o, rejime Ecevit ve Demirel'lerden daha uygun bir hükümet modeli sunuyor. Demirel ve Ecevit'ler döneminde iktidar baskı dışı araçlarla da sürdürülebilmekteydi. Fakat bugün Özal hükümeti eliyle sürdürülen ekonomi-politikanın açık bir şiddet dışında devamına olanak yoktur. Kitleler üzerinde gerçekleştirilen aşırı bir sömürü vardır ve bu da sert sınıf savaşımını dayatmaktadır. İktidarın adeta her köye, her eve asker dikmesinin, ordunun gölgesine sığınmasının yürürlükte olan ekonomi-politikasıyla doğrudan ilişkisi vardır. Bu, kitlelerin soyulmasına, aşırı kâra dayanan ekonomi-politikanın kaçınılmaz bir sonucudur.

B - 12 Eylül Rejimi ve Özal Politikacılığı

1980 sonrası Türkiye'sinde tümüyle ordu denetimine alınmış, çöküşün eşiğinde ve kendisini ancak faşizmle yaşatabilen bir kapitalizm söz konusudur. Türkiye ve Kürdistan emperyalist sömürüye sonuna kadar açılmış, uluslararası emperyalist tekellerle tam bir bağımlılık içine girilmiştir. Bölgede emperyalizmin karşı-devrim faaliyetlerinin başta gelen aracı olan TC'nin, varlığını içte ve dışta amansız bir baskı ve sömürü dışında sürdür-

mesi mümkün değildir. İşsizlik, pahalılık, borçlanma, ödemeler dengesizliği ve daha birçok hastalıklar içinde olan Türkiye kapitalizminin ancak ordunun her alandaki denetimi altında nefes alabileceği Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde son derece açıktır. Emperyalist ve Türkiye'deki gerici basını bile izlemek bu gerçeği görmek için yeterlidir.

Savaş tarihi bilginlerince ve en başta da bilimsel sosyalizmin kuramcıları ve uygulayıcıları tarafından doğrulanmıştır ki, siyaset ekonominin yoğunlaşmış bir biçimidir. Aynı zamanda savaş, politikanın silahla ve şiddet aracılığıyla yürütülmesidir. Bu genel belirlemeler ışığında TC'ye bakıldığında görülmektedir ki, egemen sınıfların ekonomik çıkarları ve bunun yoğunlaşmış ifadesi olarak politikaları silahla sürdürülmektedir. Bilinir ki, daha doğuşundan itibaren TC'de ordu tüm politikayı kendi hakimiyeti altına almıştır. Türkiye'de, batılı kapitalist ülkelerde görüldüğü gibi egemen sınıf ekonomik çıkarlarını şiddete dayanmayan politik yöntemlerle sürdürememektedir. Türkiye ortamında sınıf olarak zayıflığı onu, ekonomik çıkarlarını işkence, dehşet ve zor araçlarıyla sürdürme zorunda bırakmaktadır. Bunun için Türk halkına en ufak bir demokratik hak tanımamış, Kürdistan dünyada eşine rastlanmayan (fiziki imha ve asimilasyon politikası ile) bir katliam sürecine alınmıştır. Türk burjuvazisi doğuşunda olduğu gibi bugün de, iktidarını şiddet ögesi ağır basan bir yöntemle sürdürmek zorundadır. Nitekim toplum üzerindeki uygulamalardan da görülmektedir ki, o ideoloji ve politikalardaki zayıflığını şiddet temelinde kapatmak istemektedir. Halklara karşı ideolojik ve politik savaşımında yetersiz kaldığı noktada şiddetin dozajını artırmaktadır. Eğer Osmanlı tarihi boyunca ve en son da cumhuriyet tarihinde ekonomik-politik çıkarlar ordu ile etle tırnak gibi iç içe bir biçimde sürdürülmüşse, bu, Türk egemen sınıfının sömürünün en kaba ve barbar biçimine sarılmak zorunda olduğunu gösterir. 12 Eylül'den itibaren yeniden ve tüm açıklığıyla ortaya çıkan gerçeklik budur. O halde, Özal ve partisinin bu gerçeklik içinde yeri nedir?

Özal, bugün de yürürlükte olan ekonomi-politikanın daha 12 Eylül öncesi planlanışının ve uygulamaya geçirilişinin temsilcilerindendir. 24 Ocak kararları adı altında Demirel hükümeti döneminde mevcut ekonomi-politikanın ortaya çıkarılmasında bir uzman olarak rol oynamıştır. 12 Eylül'de başbakan yardımcısı, devlet bakanı ve ekonomik işler sorumlusudur. Günümüzde ise, hem bir parti başkanı ve hem de bir başbakan olarak bu politikayı en üst düzeyde yürütmektedir. Örnekleri Şili, Güney Kore, Arjantin, Brezilya vb. de görülen bu politikanın ancak ordu gücüyle yürütüleceği, daha 24 Ocak kararları uygulamaya başlandığında görülmüş ve bu düzenin temsilcileri tarafından açıkça ifade edilmiştir. O halde Özal politikacılığı, ancak askeri faşist yönetimlerle sürdürülebilecek bir ekonomi politikadır. En şoven, en eli kanlı ve işbirlikçi karakterdeki tekelci kapitalizmin temsilcilerinin, bu politikalarını başka türlü yürütmelerinin olanağı yoktur. O halde ordu, böyle bir politikanın zorunlu bir gereği olarak işbaşındadır. Bu politika yürürlükte olduğu müddetçe de, ordunun politika üzerindeki kuşatması sürekli olcaktır. Özal'ı bu gerçeklik içinde ele almak gerekmektedir. Rejim bu politikanın bir gereği olarak geliştiği gibi, bu politikanın sürdürülmesi de ancak ordunun yakın himayesi altında mümkündür. Bunlar, birbirlerini son derece gerekli kılan ögelerdir. Özal ekonomi politikacılığı ile ordunun cebir politikası tümüyle iç içe geçmiştir.

Durum bu iken, görüntüde yaratılmaya çalışılan cunta-Özal çelişkisi nasıl izah edilecek, buna bir asker-sivil çekişmesi denilebilecek midir? Böyle denilemeyeceği çok açıktır. Böyle bir çelişki SODEP ve DYP olayında ortaya çıkabilir; ama Özal düpedüz askeri kliğin politikalarının ekonomik düzeyde tam yetki ile donatılmış temsilcisi ve yürütücüsüdür. Mevcut hükümete bir ekonomi-politika hükümetidir denilmesi de bu nedenledir. Görüldüğü gibi bu ekonomi-politika 12 Eylül rejiminin politkasıdır. Rejim böyle bir politkayı gerekli kıldığı gibi, bu politika da 12 Eylül rejiminin varlığını kurumlaştırarak sürekliliğini korumasını zorunlu kılar. ANAP ve Özal olayını ekonomik alanda böyle değerlendirmek gerçeğe en yakın olmak demektir.

Bu ekonomi politikanın başlıca özellikleri bilinmektedir. Dış ödemeler dengesizliği, enflasyon, ağır dış borç yükü ve işsizlik içerisinde ekonominin derin bir bunalıma sürüklendiği, düzenin yıkılışın eşiğine geldiği 1980'de, 24 Ocak kararları temelinde ihracata yönelik bir sanayileşme, halkın adeta yaşamını olanaksızlaştıran, her türlü sendikal ve kitle örgütlenmelerini ortadan kaldırmayı zorunlu kılan, ülke kaynaklarını emperyalist tekellerin çıkarlarına sonuna kadar açan, tüm yatırımları dondurup turizm, tarım ve hayvancılık gibi alanlarda buna fırsat tanıyan ve kalan sanayii de bu temelde değişikliğe uğratan serbest piyasa ekonomisi denilen program uygulamaya sunulmuştur. Bu ekonominin tekelciliğin sağlanması için bir "serbest piyasa ekonomisi" olduğu, orta sınıfı yıktığı, işsizliğin bu nedenle arttığı, dış ihracatın beklenen seviyeye çıkarılamadığı, tersine sürekli gerileme içinde olduğu, enflasyonun durdurulamadığı, tıkanıklığın aşılamadığı ve bu nedenle de ülke kaynaklarının daha çok dış emperyalist tekellere açılmasında çare arandığı bugün daha net bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır. İşte ANAP ve Özal'ın üzerine oturduğu politika budur ve bu politikanın bunalım gideren değil, bunalımı artıran ve dolayısıyla askeri faşist yönetimin varlığına daha da gereksinme duyan, özellikle ideolojik-politik aygıtlarla ordunun güçlendirilmesine ihtiyaç gösteren bir politika olduğu açıktır. ANAP'ın oluşturduğu hükümetin, 12 Eylül rejiminin onaycısı, yürütücüsü, onun ruh ve felsefesine uygun bir hükümet olduğu, kuruluşunun daha ilk aşamasında da olsa Özal'ın niteliğinden ve politikalarından bellidir.

Bunalımın her düzeyde daha da yoğunlaşarak süreceği önümüzdeki dönemde 12 Eylül rejimi, kendisini Özal'la tamamlamış ve dolayısıyla belli bir kitle desteğini de arkasına almış olarak her alandaki uygulamalarını rahatlamış bir biçimde götürme gibi bir avantaja sahiptir. O halde Özal hükümeti, 12 Eylül rejiminin eksikliğini gideren, onun ruh ve felsefesini belki de MDP ve HP'den de iyi kurumlaştıran, ona gerek duyduğu ideolojik-politik aygıtları ve kadroları sunan bir role sahiptir. Bu nedenledir ki, "dört görüşün sentezi olduk", "sağ-sol ayırımına imkan vermiyoruz" demektedir. Açık ki bu, 12 Eylül rejiminin ruh ve felsefesinin ifade edilişidir. Tek düşünce-tek politika içinde çeşitli egemen sınıf ideolojik-politik yaklaşımları ve aygıtlarının eritilmesidir. Dolayısıyla faşist bir ideoloji, kültür ve politikanın kurumlaştırılmasıdır. Ordunun ağır etkisi altında veya ordu-millet kaynaşması da diyebileceğimiz bir biçimde, yani faşist bir temelde kurumlaşmanın yaratılmasıdır. Bugün özelliklerini kısmen gürdüğümüz bu gerçeklik, yarın çok daha büyük bir açıklıkla ortaya çıkacaktır.

Özal hükümetinin, dış politikayı cumhurbaşkanlığı konseyi denilen askeri faşist kliğin generallerine bıraktığı çok iyi bilinmektedir. Dış politikada olduğu gibi, iç politikada da gem almaz şiddetin sürdürülmesinde cezaevleri örneğinde görüldüğü gibi faşist generaller yetkilidir. Bu hükümete ise, bazı bürokratik ve ekonomik politikaları sürdürmek gibi bir görev verilmiştir. Günümüzde iyice ortaya çıkan bu durumun, bundan sonra farklı bir sonuç vermesi mümkün değildir. 12 Eylül rejiminin bir dayatması, onun anayasasının, ruh ve felsefesinin kurumlaşması olarak ANAP ve Özalcılığın rolü bu olacaktır. Söylendiği gibi demokrasiye geçiş ve liberalleşme doğrultusunda bir rol oynayamayacaktır. Ne ekonomik temel olarak ve ne de politik yapı olarak böyle bir konumu söz konusudur. O halde, bu tip tahlillerin fazla detaya inmeden rahatlıkla mahkum edilebileceği de ortadadır.

Rejim, adeta gerek ideolojik-politik ve gerekse kitlelere doğru giden tüm örgütlenmesini böyle bir hükümet eliyle tamamlama çabasındadır. Rejimin gerektirdiği ekonomi-politika bu hükümet eliyle sürdürülürken, 12 Eylül felsefesi veya başka bir deyişle faşist ideoloji de yine bu hükümet eliyle beslenip tabana doğru yayılmak istenmektedir. Özal'ın sıkça bahsettiği dört görüşün senteziyiz biçimindeki tezin kaynağı da buraya dayanmaktadır. Halk kitlelerini korkunç bir zulüm cenderesi içine almış olan ve bu nedenle de açık bir tepkiyle karşı karşıya bulunan ordu, bu felsefeyi salt şiddet yoluyla kitlelere benimsetememekte, tersine böyle bir yöntemi rejim açısından büyük tehlikeler taşımaktadır. Ama, MHP örneğinde de görülmüştür ki bu, salt sivil faşist gelişmeyle de sağlanabilecek bir olay değildir. Şimdi, adeta bu iki olgu el ele vermiştir ve geçmişte başarılamayan şeyi gerçekleştirmek için iş bölümü temelinde yoğun bir çaba yürütmektedirler. MHP eliyle tutturulamayan, askeri faşist klik eliyle oluşturulamayan faşist model, ANAP eliyle tamamlanmak istenmektedir. ANAP, askeri rejimin bu alandaki tıkanıklığını aşmak için iktidar edilmiş bir partidir. Bu, onun her eyleminde açıkça görülebilmektedir. Adeta, askeri rejimin çıplak sömürü ve baskısı altında yaşadıklarına bin pişman ettirilen kitlelerin artan tahammülsüzlükleri, böyle bir örtüyle dindirilmeye çalışılmaktadır. Düzenin tüm sözcüleri el birliği etmişcesine Özal'ı şu veya bu özelliğiyle sempatik göstermeye, acıları az da olsa dindirebilecek bir umut olarak göstermeye gayret etmektedirler. Bu, faşizmin tipik bir taktiğidir. Askeri şiddetle terörize edilmiş olan kitleler, yaratılan Özal tipi etrafında düzen çerçevesinde tutulmak ve böylece faşizmin sosyal temele doğru genişlemesi sağlanmak istenmektedir. Görüleceği üzere tam bir işbirliği ve plan dahilinde bir çalışma vardır. ANAP'ın içinde MHP etkinliğinin giderek ağır bastığı yolunda haber ve yorumlar burjuva gazetelerine yansıdığı biçimiyle, işte tam da bu görüşü doğrulamaktadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, aslında dört görüşün sentezi olayı değil, çeşitli burjuva görüşlerin katıksız faşist ideoloji içinde eritilmesi olayı vardır. Özal olgusunda yeni olarak gösterilmek istenen görüşler açık ki böylesine eskidir.

Türkiye'de rejim ancak şiddet yoluyla sürdürülebilecek bir noktadadır. Bu ideolojik plana yansımasını ise iki biçimde bulmaktadır. Birincisi koyu şoven bir milliyetçiliktir. Aynı zamanda zor durumda kalan rejimi kurtarmak için islamiyetin en gerici yanlarına da sarılmaktadır. İslam-Türk sentezi diye ortaya sürülen görüşlerinde, faşist ideolojinin bir biçimi olduğu açıktır. Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil bölge çapında en gerici rolü oynayan rejim ve hükümeti, başta Suudi Arabistan olmak üzere Arap gericiliğiyle tam bir ittifak içinde karşı-devrimin örgütlendirilmesi ve saldırılarda aktivitesini korumayı varlığı açısından zorunlu görmektedir. Dört görüşün sentezi denilen şey, içte faşizmin ideolojisi dışındaki hiçbir düşünceye yaşam hakkı tanımayarak halk kitlelerinin korkunç bir sömürü ve baskı altında tutulmaları, dışta ise çapulcu ve işgalci amaçlarıyla, bölge çapında azgın karşı-devrimciliğin örgütlendirilmesini sağlamaktır. Ama rejim, bir yandan kendisini böylesine örgütlendirirken, öte yandan gerekli emniyet sübaplarını oluşturmayı da ihmal etmemiştir. "Demokrasiye geçiş" oyunlarıyla kitleler aldatılmaya, düzen sol'dan güvenlik altına alınmak için icazetli sosyalizm türetilmeye çalışılmıştır. HP ve SODEP birer muhalefet gücüymüş gibi ortaya çıkarılmıştır. Bu, TC'nin tüm tarihinde uyguladığı bir yöntemdir. Daha cumhuriyetin kuruluş yıllarında M. Kemal tarafından sahte bir komünist partisinin oluşturulduğu, daha sonraki yıllarda da 1945-60 örneklerinde olduğu gibi sahte demokratik bir muhalefetin yaratıldığı bilinmektedir.

Türk hakim sınıfları ve TC'nin tarihinde şiddet ögesi güçlü ve süreklidir. Onların tarihi adeta şiddetle örülüdür. Fakat Türk hakim sınıfları bu şiddet politikalarını, tarihte örnekleriyle görüldüğü gibi aydınlara onaylattırmayı da başarmış ve hatta onlara bunun propagandasını yaptırmıştır. Bunun da ötesinde kendi politikasını besleyen ideolojiyi ürettirmiştir. Bunu CHP'den TKP'ye kadar çeşitli güçlere yaptırmış, ve halen de yaptırmaktadır.

Rejim kendisini alt ve üst yapısıyla ancak şiddet temelinde sürdürürken, sözde muhalif olarak ortaya çıkarılan DYP ve SODEP'in alternatif üretememeleri garip bir durum değildir. ANAP ve Özal, rejime denk gelen bir program ve örgütlenmeyi sunduğu ve onu tamamladığı için iktidardadır. DYP, SODEP eğer sivil bir klik anlamında bile bir alternatif oluşturmak istiyorlarsa, çok sınırlı da olsa parlamenter demokrasinin programını, örgütlenmesini ve eylemini ortaya çıkarmak zorundadırlar. Fakat bunları 12 Eylül rejimi mahkum ettiğine, eski partileri bile hukuken ve fiilen yasakladığına göre, 12 Eylül öncesi bir parlamenter demokrasi boyutuna bile yaklaşamayan bu akımların burjuva demokrasisi anlamında ne yapabilecekleri kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. 12 Eylül rejiminin sınırlı bir eleştirisini bile yapamadıklarına, onun anayasasını, partiler ve seçim yasalarını karşılarına alamadıklarına, bilakis onun meşruiyetini kabul etme temelinde işbirliği içinde ortaya çıktıklarına göre alternatif üretemez. Onlar ancak işbirliği ettikleri aygıtın eksikliklerini ve boşluklarını doldurabilirler. Dolayısıyla bunların alternatif sunmaları da ancak şikeli olabilir ve gerçek bir burjuva demokrasisinin gelişimi önünde bizzat engel oluştururlar. Rejim kendisini kitlelere dayatmış ve zor temelinde görünüşte de olsa onaylatmıştır. Durum bu iken, kitleler bu partilere neden oy vermediler diye sorulamaz. Çünkü bu partiler bizzat kendileri rejimin sınırlarını zorlamak, bir alternatif olmak istemiyorlar. Tersine 12 Eylül rejiminin tam bir işbirlikçiliğini yapıyorlar. Kaldı ki bu partiler, geçmişlerinden beri devletin ve ordunun korunup-geliştirilmesinde tarihi rolleri olan partilerdir. Dolayısıyla bugün isimleri CHP-AP yerine SODEP-DYP vb. de olsa 12 Eylül rejiminin oluşumunda rolleri vardır. Onların rejimle olan çelişkileri derin sınıfsal ayrılıklardan değil, daha çok bu kadar hizmetlerine karşılık kadro olarak en arsızca bir biçimde ortaya atılmalarından, kendilerine saygı gösterilmemesinden dolayıdır. Onlar, rejimin kendilerinin büyük deney ve tecrübelerinden yararlanmamasına öfke duymakta, bunu taktik bir hata olarak değerlendirmektedirler.

Açık ki onlar burjuva anlamda bile muhalif bir güç olsalardı, en azından rejimi eleştirir, sahip oldukları büyük kitle desteğini harekete geçirebilirlerdi. Oysa Ecevit bir Butto kadar bile çıkış yapamamış, Demirel Şili'de örneği görülen Hıristiyan Demokratların muhalefeti kadar bile sesini yükseltememiştir. O halde onların, rejimin kötü bir işbirlikçisi olduklarını belirtmeye gerek duyulmayacak kadar açıktır. Eğer, gerçek bir sınıf politikasını temsil ediyorlar ve rejimle köklü ideolojik-politik farklılıkları olsaydı ona karşı direnebilirlerdi. Ecevit'in sıkıyönetimlere 12 Eylül'e nasıl bir ortam hazırladığı, Demirel'in iktidarı generallere nasıl teslim ettiği ve onların devamı niteliğindeki partilerin rejime toz kondurmadıkları ortada iken, bunların parlamenter demokrasiye doğru yol açabileceklerini, alternatif ortaya çıkarmalarını beklemek mümkün değildir. 12 Eylül rejiminin sivil klik anlamında bile alternatife müsade etmeyeceği, buna gereksinme duymadığı ve şimdilik işleri işbirlikçi partileriyle götürmek istediği kesindir. Bu anlamda, burjuva muhalefet de çok silik kalma durumundadır. Geçmişin sahte umudu "karaoğlan" olarak lanse edilen Ecevit'in, tabana dayalı bir parti kurma çabası içinde olduğu bilinmektedir. Ama açık ki, büyük örgüt imkanlarına rağmen hiçbir şey yapmayan, halklar üzerinde acımasız baskı ve sömürü döneminde tek bir söz bile etmeyen, tam tersine Avrupa'da konferanslar düzenleyerek çabalarını cuntanın fazla zorlanmaması gerektiği düşüncesini yaygınlaştırmada yoğunlaştıran 12 Eylül rejiminin bu iflah olmaz uşağı, yeni bir sahterkarlık sergilemektedir. Yeni bir "umut" yaratarak kitleleri oyalamak istemektedir. Onun, burjuva demokratik anlamda bile bir partiyi kurmayacağı gerek geçmişi ve gerekse 12 Eylül dönemi içindeki tutumuyla sabittir. Dört yıldır süren azgın baskı ortamında tek bir eleştiri bile yöneltmemişken, şimdi yeni bir partiye soyunması ve hem de bunu 12 Eylül'e karşıtmış gibi göstermesi, ancak Türkiye'de ortaya çıkabilen bir utanmazlık örneğidir.

Eski ve bunların devamları durumundaki partilerin durumu bu iken, geçmişin küçük-burjuva reformizminin durumu nedir, bunlar kendilerine nasıl bir rol tanımaktadırlar? 27 Mayıs anayasasının sınırlı demokratik ortamı diye tabir edilen ortamda arz-ı endam eden bu garip demokratlık türü, 12 Eylül rejiminin giderek yetkinleşmesi ortamında neye soyunacaktır? Rejimin hiçbir biçimde demokratlaşması mümkün olmadığına göre bunların rolü ne olacaktır?

C - 12 Eylül Rejimi ve Hükümetin Sağ Yorumu Kuyrukçuluğa Götürür

Özellikle 1980 sonrası TC'nin yeniden şekillenmesinde, halklar üzerinde işkence, sömürü ve baskının görülmemiş boyutlara vardırıldığı günümüzde, artık hiçbir yanılgıya, demogojiye ve yakıştırmaya yer bırakmaksızın halkların öz çıkarlarını her alanda ortaya çıkarmak, formüle etmek, kurumlaştırmak, cepheleşmesinin tüm ideolojik, politik ve örgütsel temellerini ortaya koymak büyük önem taşımaktadır. Bu sadece, bugün işbirlikçi-tekelci devlet kapitalizmine ulaşmış olan Türk tekelci burjuvazisinin şiddet ve ideolojik yöntemlerini ortaya çıkarmakla yetineceğimiz bir görev değildir. Bunun ötesinde, çıkarlarının birlikte formüle edilmesine imkan olmayan halklar olgusu ile tekelci burjuva olgusu arasındaki sınırı silen ve ulusal çıkarlar adına kültürden ekonomiye, ahlâktan kişiliğe kadar bir çok alanda demogoji ve yabancılaşmayı bizzat körükleyen küçük-burjuva ideolojisi ve politikasının üzerine yürümek gerekmektedir. O ideoloji ve politikadır ki, ateşle su kadar bir arada duramayacak olan ezilenlerle ezenleri TC altında yürütmeye çalışmaktadır. Hem de bunu ilericilik adına vaaz ederek geçmişin ilmiye sınıfını bile geride bırakan bu aydın taslakları ve sosyalist geçinen bu küçük-burjuva ideologlarının yüzlerinin tümüyle açığa çıkarılması gerekmektedir. Daha 1923'lerde TC şekillenirken Kemalizmin ilericiliğini göklere çıkarıp, onun başarısı için elinden gelen her şeyi yapan ve bunu sosyalist ideoloji ve politikanın tasfiyesine kadar vardırarak kuyrukçu bir politika karar kılan ve böylece TC'nin ömrünün uzatılmasında en olumsuz rollerden birini oynayan küçük-burjuva ideolojisini, bütün özellikleriyle ortaya çıkarmak kaçınılmaz bir görev durumundadır.

Çağımızda halkları kurtuluşa götürecek tek ideolojinin sosyalizm olduğu açıkken, onun adına yapılacak en ufak bir tahrifat halklar ve proletarya adına işlenen affedilmez bir suçtur. Oysa Türkiye'de, kısa tarihinde bile halkları kırımdan geçiren, Türk halkına demokrasinin kırıntısını bile göstermeyen, ulusal uyanışına fırsat tanımadan Kürt halkının imhasını sürdüren barbar Türk hakim sınıfları, çeşitli saptırmalar altında kamufle edilmeye çalışılmıştır. Tarihin o döneminde ilk doğan sosyalist devlet olarak Sovyetler Birliği ile TC arasında kısa süreli de olsa bir taktik ittifak anlaşılabilir. Ama, bundan yola çıkarak Kemalizme ebediyete kadar ömür biçmek anlaşılmaz ve tehlikeli bir tutumdur. Çünkü halkların elinde bu tarihten sonra bilimsel sosyalizmden başka bir silah yoktur. İslamiyet bu rolü göremeyeceği gibi, milliyetçilik de Kemalizmin elinde en şoven bir biçimde kullanılan bir silahtır. Aşiretçilik, hiçbir biçimde ilerici rol oynayamayacak kadar demode olmuş bir anlayıştır. O halde, halkların yaşamsal çıkarları için böylesine ihtiyaç duyulan sosyalist ideoloji üzerinde yapılacak saptırmalara karşı tahammülsüz olmanın ve sonuna kadar ilkeli davranmanın büyük önemi ortaya çıkmaktadır.

Bu alandaki tehlike, Türk burjuvazisinin emperyalizmle ilişkilerini geliştirerek, ortaçağdan kalma ideolojilerle sınıf çıkarlarını karıştırıp manevi etkinliğini pekiştirdiği 1950'lerden sonra daha da derinleşmiştir. Türk burjuvazisinin gerici nitelikte bir çok ideolojik örgüyü politik baskısının sürdürülmesinde kullandığı bilenen bir durumdur. Ama, dünya halklarının demokrasi mücadelelerini zaferle sonuçlandırdıkları bu yıllarda, demokrasinin geliştiricisi olması gereken güçlerin Kemalizmin kuyrukçuluğunu yapmaları, ortaya çıkan bu çok çeşitli akımların egemen sınıflar bloku ile ezilen halklar bloku çelişkisini nasıl formüle ettikleri ve bu çıkar çelişkilerini nasıl örgütlendirip eylem biçimine kavuşturdukları ve bunda öncü rolü ne kadar oynadıkları önemle üzerinde durulması gereken konulardır. Türkiye ve Kürdistan halkının gündemine tüm güncelliğiyle giren demokrasi ve ulusal kurtuluş sorunlarına nasıl yaklaşılmıştır? Tekelci aşamaya ulaşan Türk kapitalizmi içte ve dışta işbirliğini geliştirirken, halkların sözcüleri olarak onların çıkarlarının savunucu, örgütleyicisi ve savaş-

çısı olması gereken halk öncüleri ne yapabilmişlerdir? İşte tam bu noktada görmekteyiz ki, yine sınırlar birbirine karıştırılmış, burjuvazinin tanıdığı son derece sınırlı bazı demokratik tartışma platformlarına demokrasinin gerçeğe dönüşme alanları olarak esas bir rol atfedilmiş, halkın çıkarlarıyla egemen sınıfların çıkarları arasında ekonomiden ideolojiye, kültürden felsefeye kadar sınırlar belirsizleştirilerek bir küçük-burjuva ideolojisi, politikası, örgüt ve eylem tarzı ortalığı sarmıştır. Bu ortamda gerçeğe sınırlı da olsa yaklaşımlar ortaya çıktığında, bunlar da burjuvazinin en küçük bir yönelişinde başlarını çıkaramaz olmuşlardır.

1960-80 arası dönem, küçük-burjuva hayallerinin sosyalizm maskesi altında en çok yaygara kopardığı bir dönemdir. Bu dönemde soylu devrimci çıkışlar da olmuştur, ama egemen sınıfların birçok tehlikeli saplantıları da örtbas edilmiştir. Ve hele 12 Mart ve 12 Eylül'de burjuvazi gerçek çehresiyle boy gösterdiğinde, sözde ortamın demokrat sözcüleri olan, düşünce, örgüt ve eylem üreten kişi ve oluşumlar ortadan silinmiş, bunların gerçekliği ifade etmekten uzak olduğu görülmüştür. Ve küçük-burjuva saplantısı tam da bu anlarda daha da arsızlaşarak kurtuluşu egemen sınıfın kucağında arar hale gelmiştir. Tarihteki ilmiye sınıfının rolünü küçük-burjuva ideologluğu ve politikacılığı devralmıştır.

Bu kör düğüm mutlaka çözülmelidir. Türkiye'de ve Türk egemenliği altındaki Kürdistan'da halkların bu yabancılaştırılmış ortamı mutlaka acımasız bir eleştiriden geçirmeleri ve onun da ötesinde kendi ideolojik-politik kimlikleriyle ortaya çıkıp bu temelde ayağa kalkmaları gerekmektedir. Cumhuriyetin kuruluş dönemlerindeki yanılgılar tüm sonuçlarıyla ortadayken ve 1960 sonrası yanılgılar sonuçlarını 12 Mart ve 12 Eylül'de bu biçimde ortaya sergilemiş iken, bu yanılgı ve saplantılara günümüzde bir kez daha hayat hakkı tanımak halklara karşı cinayet olur. Özellikle de 12 Eylül sonrasında görülmemiş baskı, işkence ve sömürü ortamında halkların iliklerine kadar duyduğu gerçeği tekrar ve görülmemiş bir utanmazlıkla sağ yorumdan geçirip, halkların çıkarlarını tüm yalın gerçekliğiyle ortaya çıkarmamak her zamankinden daha da tehlikelidir. Hiçbir kişi ve akım, hiçbir geçmiş ve güncel duruma sığınarak, zorlukları veya engelleri bahane ederek böyle bir role soyunamaz. Açık ki bu, kendilerine ister halkın sözcüleri ve isterse egemen sınıfların sözcüleri tarafından en acımasız biçimde ödettirilir. Türkiye ve Kürdistan'ın bu kızgın ortamında hiç kimsenin mide özsuyu üretir gibi ideoloji-politika türetmesine imkan tanınamaz. Halklar acımasız baskı ve sömürüyü iliklerine kadar duyarken, hiç kimse, hem de sosyalizm-demokrasi adına düzeni katlanır gibi sunmaya kalkışmamalıdır. Açık ki, bu tutumun sahipleri eğer rejimin ve onun arkasındaki emperyalizmin bir ajanı değilseler, birer iflah olmaz aydın taslaklarıdırlar. Fakat, bu aydın taslakları tarihe karşı işledikleri suçları ve bu temelde çektirdikleri acıları hiç olmazsa bundan sonra hem kendilerine ve hem de halka karşı sürdürmemelidirler. Ortamı hiçbir çarpıtmaya yer vermeden olduğu gibi göstermek zorunludur. Ortamın sağ bir yorumuna artık katlanılamayacak bir durum yaşanmaktadır. Öyleyse, 80'lerden itibaren tarihinin çöküş sürecine giren TC'yi olduğu gibi formüle etmek kadar, onunla tam bir çıkar çelişkisi içinde olan halk yığınlarına kendi yalın sınıf çıkarlarını göstermekte büyük bir önem taşımaktadır. O halde esas alınması gereken temel konu nedir?

12 Eylül askeri faşist kliği çeşitli yazılarımızda tüm tarihsel iç ve dış bağlantılarıyla konulduğundan, bu konulara yeniden değinme gereğini duymuyoruz. Bu gerçek biraz dürüst olan tüm demokrat, yurtsever ve ilerici kesimler tarafından teslim edilmektedir. Askeri-faşist cuntanın halklarımız ve sosyalizm açısından ve yine emperyalizm için ne demek olduğu bilinmektedir. Ama sol, dikkatlerini bu nokta üzerine değil de, rejimin bir partisi ve hükümeti olan Özal olgusu üzerine toplamaktadır. Birçok saplantılar ve yakıştırmalar da bu noktada sökün etmektedir. TC sanki çöküş dönemini değil de olgunluk aşamasını yaşıyormuş gibi tezler geliştirilmekte, Türk burjuvazisinin bir liberalleşme aşamasına girdiği ve dolayısıyla ANAP'ın da liberal burjuvazinin temsilcisi olarak anlaşılması gerektiği belirtilmektedir. Üstelik bu, düzenin temsilcileri tarafından değil, sol'un en kalabalık örgütüne mensup olduğunu iddia edenler tarafından ileri sürülmektedir. Bunun da ötesinde, Özal iktidarının tırnak içinde de olsa parlamenter demokrasiye –burjuva demokrasisine– geçişte bir ara dönem olduğu ve kitlelerin büyük oy "desteği"ni de almış olduğundan halkçı yanının da ön plana çıktığı söylenmektedir. Cuntacılar veya şimdiki adlarıyla sivilleşmiş Milli Güvenlik Konseyi her köye bir karakol oturtmaktan tutup, kültür kurumları da dahil ekonomiden politikaya kadar her alanı kendi etkileri altında tutarken, toplum baştan başa bir muhbir ağıyla en tepeye bağlanmışken, kitleler bunu iliklerine kadar duyarken; hala liberalleşme - demokrasiye geçiş vb. üzerine teori üretip bu temelde örgütlenme ve eylemlilik bir saplantı, yanlış bazı anlayışlardan da öteye işlerin en utanmaz biçimde ters-yüz edilmesidir. Ve tüm bunlar, düzenin şaşalı partisi ANAP ve lideri Özal konu edilerek işlenmektedir. Sanki Özal gökten vahiyle inmiş kurnaz bir demokrasi havarisiymiş gibi ekonomide bir liberalleşmeyi sağlayacağı, dolayısıyla kendisine fırsat tanınması gerektiği, üstelik %40'dan fazla oy almış olan bu hükümete şans vermeden suçlamamak gerektiği, hele hele ciddi bir alternatif ortada yok iken kesinlikle ters eleştirilerle yıpratılmaması gerektiği bir yandan cuntanın sicilli ideologları tarafından her gün her saat vurgulanırken, bu görüşlere diğer yandan sosyalist geçinen çevrelerde ve özdeş iddialarla karşılığı veriliyor. Bu çevreler, halkın öz çıkarlarını dayatmak yerine, en sağ yorumlamaları "yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" olarak sunup, 80'lerde tam bir çöküş sürecine giren TC'ye sol'dan yama vurarak, niyet ne olursa olsun sol'dan gelebilecek tehlikelere karşı reçeteler öneriyorlar. İster bilinçli, isterse bilinçsiz olsun, çöküş dönemindeki Türk tekelci kapitalizmine en sağlam güvencelerden birisi sol, adına sağlanmak isteniyor. Bunun da temeline düzenin en sağ ve uzlaşmacı bir yorumu oturtuluyor.

Bir yandan devrimci gelişmenin, diğer yandan karşı-devrimci gelişmenin acımasız çarkları altında doğduğuna bin pişman olan bir takım iflah olmaz küçük-burjuva sapkınları, kişisel, ailesel çıkarlarının törpülenmesinden o kadar öfkelidirler ki, eğer cezaevlerinde iseler idam ve ağır cezalardan kurtulmak, dışarda iseler ve özellikle de Avrupa'da devrimin kendilerinden götürdüklerini katbekat devrimden çıkarmak için her türlü uzlaşmacı teoriye sarılmakta, ve bunlar kendilerini rahatlattığı oranda sanki tüm toplumu da rahatlatacakmış gibi teori bile denilemeyecek türetmelerle ortalığı bulandırmaya çalışmaktadırlar. Onlara göre, askeri faşist klik giderek kışlasına çekilmektedir; Marksizm iflas etmiştir, devrimcilik yargılanmalıdır. Durum böyle olunca geriye "sivil" bir toplum ve bunun için düşünce, programı ve örgütlenme yaratma sorunu kalıyor. DYP, SODEP, Ecevit gibi parti ve kişiler özellikle bunu geliştirirken; sol'dan da Marksizm adına yeni bir "sosyalist demokrasi" anlayışı türetilerek, bunlarla ittifak ve tam bir kuyrukçuluk savunuluyor. Bu anlayışa göre, mademki Turgut Özal hükümeti kışlaya doğru çekilen ordu ile demokrasi arasında bir geçiştir, o halde bu beş yıl ona ihsan edilmeli, alternatif devrimci bir program değil, sınırları birbirine karışmış bir program ve bu temelde örgütlenme önerilmeli, bu geçiş süreci sağlandıktan sonra sağ'lı, sol'lu müttefikleriyle demokrasiye geçilmelidir. Bu ise, 20 yıldır halklara kan kusturan Ecevit ve Demirel'lerin birer karikatürü bile olamayan AP-CHP devamı partilere, sol'da da 1960-80 arası küçük-burjuva reformizminin kalıntısı bile denilemeyecek, onların sadece bir inkarcısı olan örgütlere dayandırılıyor. Bunun dış desteğinin ise Avrupa olduğunu belirtmeye gerek kalmamaktadır. Öyle ki, 12 Eylül rejimi altında devrimcilikten ötürü başına bin bela gelmiş olanlar, baskı dönemini fırsat bilerek yöntem olarak bunları ileri sürebilmektedirler. Peki, gerçek bu mudur? Şüphesiz ki hayır!

Günümüz Türkiye Cumhuriyeti'nde cunta ile Özal arasındaki ilişki somuttur. Diğer yandan, halkın çıkarlarıyla bunlar arasındaki çelişki kemiğe dayanmış bıçak gibi keskindir. Böyle bir ortamda, böylesine tanınmaz düşüncelerle soruna yaklaşmak, eğer bilinçli bir ajanlık değilse, bir örneği daha gösterilemeyecek bir sapkınlıktır. 80'lerden sonra TC'nin kendisini nasıl ürettiği, ordu ile politika arasındaki ilişkinin ne olduğu bilinmektedir. Faşist yönetim, ruh ve felsefe itibariyle ekonomiden kültüre kadar her alan üzerinde jandarma ve muhbirlerini dikerek, tüm işbirlikçileri dahil parlamento, burjuva partileri ve sendikaları yerle bir ederek, yüzde yüz kendisine bağlı kurumlaşmalar dışında hiçbir toplumsal kuruluşa imkan tanımayarak, öncelikle engel gördüğü tüm kurumları silip süpürdü. Cuntanın tüm bunları anayasasında formüle ettiği ve bu anayasayı dipçik zoru ile halka onaylattığı, bu temelde çıkardığı partiler ve seçim yasasıyla hükümeti şekillendirdiği çok açık değil midir? Üç aylık bir kuruluş süreci sonucunda oyların yarıdan çoğunu alarak iktidar olan başka bir parti dünyada gösterilemez. Çok açıktır ki bu parti 12 Eylül'ün, onun anayasası, partiler ve seçim yasasının kurumlaşmasıdır. Ekonomi politikasının bir hükümet düzeyinde çözümlenmesidir.

ANAP ve Özal hükümeti, sanki genelde TC, özelde ise 12 Eylül'le fazla bir ilintisi yokmuş gibi ve hatta çelişkisi varmış gibi ele alınmakta, öyle gösterilmeye çalışılmaktadır. Sanki, şiddeti uygulayan generallerle, "pamuk eldivenli" Özal arasında fark varmış gibi davranılmaktadır. Burada egemen sınıfların basit bir mantık taktiği görülmektedir. Siviller politikanın, askerler ise şiddetin uygulayıcısı olarak gösterilir ve aralarında bağ kurulmazsa halkın aldatılabileceği düşünülmektedir. Ama böyle bir senaryo dünyada birçok ülkede de uygulanmaktadır. Yüzleri açığa çıkmış olan bu sahtekarlıklara umut bağlamak, fazla bir sonuç yaratamaz.

Türkiye ve Kürdistan halklarının kendi öz ekonomik, politik ve ideolojik kimlikleriyle en direnişçi biçimde döneme girmekten başka çarelerinin kalmadığı günümüzde, küçük-burjuva reformizminin ideoloji ve politika türeterek demogojik bir ortamı yeniden yaratmasına, sağ düzenin sol'dan bir kuyrukçusu olmasına imkan kalmamıştır. Orta ve küçük-burjuva sınıflar tekelci kapitalizmin acımasızlığı altında ekonomik-politik çıkarlarından alıkonulduklarına, her türlü sendika ve kitle örgütlenmeleri dağıtıldığına ve bütün bunlar anayasa, seçim ve partiler yasalarıyla yasallaştırılıp legal de oynama imkanı böylece tüketildiğine göre, bunların fazla bir rolü kalmamıştır. TC'nin kuruluşundan itibaren sergilenen o sol'dan kuyrukçu politikanın imkanları son derece daraltılmıştır. Avrupa'da gazete, dergi gibi bazı yayın organlarında buna uygun perspektif açılmak istense de, bu konuda üretilen her şey daha doğduğu anda en gerici bir ütopya olmaktan öteye gitmemektedir.

Ne tarihsel ne de güncel şartlar açısından benzemediği için, bir İspanya, Yunanistan ve hatta Arjantin'de sağlanan gelişmeler Türkiye'de gelişemeyecektir. Demokratik ve ulusal sorun reformist yöntemlerle çözülemeyecek kadar ağır olduğundan, objektif şartlar devrimci-demokratik gelişmeyi son derece dayatıcı kıldığı için, reformcu çözümler Türkiye'de daha başlangıçtan itibaren ölüdür. Ne TC'nin faşist asker ve sivil kadroları buna uygun zemin ve imkan tanımakta, ne de halkların yakıcı güncel ve uzun vadeli çıkarları buna imkan vermemektedir. Türk burjuvazisinin iktidara yükseldiği ve sınıflar savaşımının şiddetli olmadığı 50, 60 ve hatta 70'li yıllarda bu tip reformcu hayaller gelişebilirdi. Fakat 1975'lerden sonra ve özellikle de 80'ler sonrasında sınıflar mücadelesinin tüm acımasızlığıyla yaşanması bu tip ütopyaların bir daha yer bulmasına imkan tanımamaktadır. O halde hangi kılık altında olursa olsun bunda ısrar edilmemelidir. Rejimden kesin kopuşu göze almadıkça ve bunu yalnız teorik-programsal düzeyde değil, örgütsel ve eylemsel düzeyde de geliştirmedikçe 12 Eylül rejiminin sol'dan bir yaması olmaktan öteye bir anlam ifade edilemeyecek, 12 Eylül'ün ruh ve felsefesine sığınmaktan kurtulunamayacaktır. Bu konuda bir bardak suda fırtına koparmak, sert baskı yıllarının getirdiği tükeniş, yılgınlık ortamına seslenmek bu tür akımların sahiplerine fazla bir yarar getirmeyecektir. Belki kişisel çıkarlarını ve çevrelerini kurtarabilirler, ama küçük-burjuva reformizmini küçük-burjuva devrimciliğine kadar bile götüremezler. 1960-80 arasındaki küçük-burjuva devrimciliğini bile oynayamazlar.

Bu nedenledir ki, gelişmelerin sıradan bir izleyicisi bile bu tip akımların özellikle Avrupa zemininde nasıl bir anti-marksist ve hemen tasfiyeci kesildiğini, düzenin sol'dan bir izdüşümü haline geldiğini gördüğünde, bunun neden böyle olduğunu tesbit etmekte fazla zorluk çekmiyor. O halde, ister devrimci, ister reformcu biçimde olsun bir küçük-burjuva muhalefeti halka doğru kesin bir kopuşu göze almazsa, bu dönemde kesinlikle gerici olacaktır. Bu gericilik 12 Eylül faşist rejimiyle işbirlikçiliğe yöneldiği oranda da faşizmin basit bir işbirlikçisi olmaktan kurtulamayacaktır. Öyleyse, halkların TC'nin bu çağında öz kimlikleriyle ideolojik, politik, kültürel alanlarda ortaya çıkmaları, TC ile kopuşmayı göze almalarında kati bir zorunluluk vardır. Objektif gelişme bunu adeta vazgeçilmez bir noktaya getirmiştir.

Türkiye'de işçi sınıfı ve halkların TC ile tüm bağlarını koparmaları, en sıradan bir gelişmenin sağlanması açısından bile kesin bir zorunluluktur. Bu açıdan tarihsel ve güncel olarak egemen sınıflara ilişkin tüm çarpıtmalar, yaratılmak istenen hayaller açığa çıkarılmalı, tarihe egemen sınıfların perspektifinden bakış mahkum edilmelidir. Türk solu, egemen sınıflarla halkın tarihi arasında kesin bir ayrım koymadığı, günümüzde de hala bu konudaki çarpıklığını sürdürdüğü için halklarımıza karşı sorumludur, suçludur. Bunlar ne geçmişte ve ne de günümüzde işçi sınıfı ve halk kitlelerine doğru tarihsel bir anlayış ve bu temelde bir çıkış sunmuşlardır. Tersine, bütün açıklığıyla bugün de görüldüğü gibi adeta Türk hakim sınıflarının dünyaca bilinen karakterleri bile örtülmeye, tarihinin her döneminde azgın bir halk düşmanı ve anti-demokratik karakterdeki bu sınıf eliyle demokrasi sunulacağı umutları kitlelere aşılanmaya çalışılmıştır. Bu olumsuzluk giderilmek zorundadır.

Özellikle bugün rejim kendisini bütün şiddetiyle duyurur, içte ve dışta azgın bir demokrasi ve komünizm düşmanlığını sürdürürken, onun programının bir gereği olarak sahnelenen anayasa, seçimler ve partiler komedisinde sol'un tutumu ve kitlelere sunmak istediği şeyler ilginçtir. Bugün katıksız bir faşizmin temsilcileri olan Türk hakim sınıflarıyla, halk kitlelerinin çıkarları arasında var olan korkunç uçuruma rağmen sınır çizgilerini belirsizleştirmeye çalışmaları, rejimin anayasası ve parlamentosu içinde şekillenen partileri destekleme çağrıları, adına ne denirse densin işbirlikçiliğin işbirlikçiliğini savunmak, buna soyunmak demektir. Ama, bunun da ne halklarımıza ve ne de kendilerine kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Halkın sözcülerinin, devrimci ve demokratların tutumu bu olamaz.

Halkların artık bu düzenden alacakları hiçbir şey yoktur. Düzen onlara sadece ve sadece baskı, sömürü, işkence ve işsizlik vermektedir. Artık iyice deşifre olmuş bu düzen altında kitleler ideolojik-politik aygıtlarla kontrol edilememekte, düzenin temsilcileri bu nedenle daha çok zora sarılmaktadır. Bundan çıkarılacak sonuç: egemen sınıflar blokunun halkı kontrol edememekte her zamankinden daha fazla zayıf ve aciz; halkın ise bu bloka her zamankinden daha fazla kopuşmaya yaklaşmış, ideolojik, politik, örgütsel ve eylem alanında tarihsel bir hesaplaşmanın en elverişli koşullarına ulaşmış olduğudur.

Böylesine bir objektif konumun yaşandığı bir aşamada halkın sözcülerine, devrimci, demokrat ve sosyalistlere düşen görev, açık ki düzenin en gerçekçi bir tahlilini yaparak, halk kitlelerine doğru devrimci çıkış göstermektir. Türk hakim sınıflarının tarihte ve günümüzdeki özellikleri, bugün neye dayanarak yaşamaya çalıştıkları tüm açıklığıyla gösterilmek, halkla olan çıkar çelişkisi ortaya konulmak, tarihsel ve güncel bütün suçları, işkenceleri, katliam ve soygunları sergilenmek ve bu sınıf yargılanmak zorundadır. Devrimcilerin yargılamak durumunda oldukları şey, Marksizm ve geçmiş devrimcilik değil, egemen sınıflar ve onların dolaylı veya dolaysız halk üzerindeki yönelimleridir. Devrimcilerin birinci görevi budur. Ve tabii ki devrimciler, halkın çıkarlarının her düzeyde ne olduğunu, TC egemenliği altındaki Türk ve Kürt halklarının çıkarlarının demokrasi ve sosyalizmde nasıl bir bütün olduğunu ve bu çıkarların emrettiği ideolojik-politik çıkışların teorisini, programını, strateji ve taktiğini ortaya koymak, çizmek zorundadırlar. Tarihin her döneminden daha fazla bu dönemde çıkarlar çelişkisi net bir biçimde gösterilmek, halkla egemen sınıflar arasındaki kopuşmanın artık kesin olduğu, halkın mutlaka bağımsızlık ve demokrasiye kavuşmasının gerektiği vurgulanmak, tüm güç büyük bir azim ve inançla buna hasredilmek durumundadır. Günlük yaşam ve tüm çalışma tarzı bunu karşılayan nitelikte olmak zorundadır. Egemen sınıf blokunun emperyalizmle birlikte ordusunu halkın başına diktiği böyle bir dönemde, tüm ezilen sınıf ve tabakalarıyla halkları devrimci direnişçi bir temelde ve görülmemiş eylem zenginliğiyle bir araya getirip ayağa kaldırmaktan başka hiçbir şey devrimciliğin gereklerini karşılayamayacaktır. Ve bu görevler başarılmadıkça, hiç bir demogojik laf kalabalığı devrimcilerin görevini yerine getirdiği iddiasına gerçeklik kazandırmayacaktır. Bu görevler temel görevlerdir. Bunlar gerçekleştirilmeksizin tek bir adım bile ilerlemek mümkün değildir.

O halde, halklarımızın önüne halk demokrasisi programını, bu programı hayata geçirecek örgüt, strateji ve taktik koymaktan hiç bir gerekçeyle uzak durulamaz. Örgütlerin zayıflığı, parçalanmışlığı, sınıfların örgütlülük düzeyi, sıcak savaş ortamına girilip girilmediği üzerine tartışmalarla zaman geçirilemez. Gerek öz örgütlenmenin ve gerekse cephenin gelişimi tamamen iç içe ve en basit eylem birliklerinden geçerek gerçekleştirilecek ve hiç bir biçimde ertelenmemesi gereken bir görevdir.

D - PKK Dönemin Devrimci Görevlerini Ortaya Çıkarmada ve Yerine Getirmede Kararlıdır!

PKK, sömürgeci Türk kapitalizminin Kürdistan'da sergilediği yıkıma, acıya, baskıya ve sömürüye karşı, halkın öz çıkarlarını proletarya önderliğinde formüle eden ve bunun için ayağa kalkan bir harekettir. PKK, doğuşundan günümüze kadar bu özelliğine bağlı kalarak, tarihsel ve güncel dış ve iç dayanaklarıyla TC'yi yargılamış, TC'nin ideolojik, politik, askeri tüm özelliklerini gücü oranında ortaya koymuş, Kürdistan halkı üzerindeki acımasız imha edici politikalarını sergilemiştir. Bu politikanın insanlıkla bağdaşır bir yönü olmadığını, Türkiye'de demokrasinin boğazlayıcısı olduğunu, Ortadoğu'da en gerici rolün, emperyalizm ve bölge gericiliğiyle en yakın ilişkinin bu politikaya yakından bağlı olduğunu ortaya koymuş, ve buna karşın başta Kürdistan halkının engin devrimci potansiyeli olmak üzere Türkiye halkıyla kardeşçe, eşit, bağımsız ve özgür temeller üzerinde bir ittifakı esas almıştır. Yine, bölgede ve dünyada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin denenmiş stratejik müttefikleriyle ittifakı esas alan bir anlayış içerisinde gelişimini sürdürmüştür. Kürdistan gerçekliğini tümüyle ortadan kaldırmayı önüne baş görev olarak koyan 12 Eylül rejimine karşı Kürdistan'ı, Kürdistan halkının bilinçliliğini ve örgütlülüğünü savunmuş, görülmemiş bir direniş temelinde özverili bir hazırlıkla gelişimini önemli bir noktaya kadar getirmiştir.

PKK, günümüzde de halklarımızın tarihinin tüm direniş mirasını esas alarak, çöküş sürecine girmiş TC'ye karşı halklarımızın birikmiş acılarını, kin ve öfkesini, derin demokratik özlem ve çıkarlarını bir cephe programı biçiminde formüle ederek, bunun için üstüne düşeni ne pahasına olursa olsun yerine getirmek için bir an bile geri durmayarak tutarlı demokrat ve devrimci olmanın ölçütünü ortaya koymuştur. PKK, TC'nin her türlü dayatmalarına, baskı ve sömürüye karşı halkların bağımsızlığını ve demokratik bir düzene kavuşmasını isteyen, bunun sözcüsü olmak iddiasında olan tüm ilerici-devrimci güçlere seslenerek, halka bu temelde sahip çıkarak birliğini esas almalarını, bunun devrimci-demokrat olmanın vazgeçilmez kriteri olduğunu söylemekte, herkesi bu temelde birlik ve direnişe davet etmektedir. Hiç bir burjuva alternatifin seyrini değiştiremeyeceği, 12 Eylül rejimine karşı halk güçleri açısından tek çıkış olan doğru demokrasi ve eylem anlayışıyla hareket etmenin hayati zorunluluğunu önemle vurgulamaktadır. Bugün bu rejimin görünüşte yürütücüsü ANAP ve Özal olgusu konusunda en ufak bir hayale kapılmadan, buna sol'dan yama

DİYARBAKIR ZİNDANLARINDAKİ DİRENİŞ BÜTÜN KÜRDİSTAN'I SARIYOR!

1980-84. Dört senedir, ne Saygon ne de Petersburg zindanları şahit oldu Diyarbakır zindanlarında, "olanlara".

Kürdistan halkı da ilk defa böylesine şahit oluyordu, başta tedirginleşti, ürktü, ama arkasından, düşmana kinlendikçe kinlendi, direniş abidelerine de bağlandıkça bağlandı.

Faşizmin, bütün şiddetini kustuğu son dört yıldır; çok alan 'fethedildi!', belki "fabrikalar, köyler, bazı zindanlar" geçici olarak fethedilebildi, ama Diyarbakır zindanları "asla fethedilemedi".

Direnişler ve direniş abidelerinin şehit olmaları bir birini izledi. Ali EREK (Mart 1981)'le başladı. Direniş, tek tek abideler yaratmaya, proleter Kawa Mazlum DOĞAN'ın (Mart 1982) soylu direnişiyle devam etti. Cemal KILIÇ (Mart 1982), Ferhat KURTAY, Mahmut ZENGİN, Necmi ÖNER, Eşref ANYAK (Mayıs 1982)'tan Eylül direniş kahramanları M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ (Eylül 1982)'a kavuştu ve daha adı ortaya çıkmayan şehitlerle devam ederek, Ocak 1984 direnmesine vardı.

Faşizm, sadece direnişin önderi PKK'yle yetinmedi. O kendisinden olmayan herkese düşmandı. Kararsızlığın yerinin düşman safları olduğu ve reformistlerin kararsızlığın sağında yer aldıkları bu keskin sınıf kavgasında, kararsızlığın solunda yer alan yurtseverler de, PKK direnişçileriyle beraber, Ocak 1984 katliamında, faşizmin hedefi oldular.

Direnişler durmadı, görüşmelerde sloganlar atıldı, görüşmeci kitlelerle olmadık yolla bağ kuruldu, anneler, babalar ve kardeşlerin yüreği güm güm attı, hareketsizdiler, ama aynı acıları hissediyor, ve düşünceleri, kalpleriyle direnişin içindeydiler.

Onlar, mahkemelerde haykıran direnişe, sedye ile götürülürken kolundaki seromu çıkarıp şehit olan direnişçiye, iki ay yemek yemeyip ağzına zorla dökülen sütü dışarı döken kahramana ve güllelerin altında haykıran slogana alışmışlardı.

Nitekim kalpteki beraberlik eylem beraberliğine dönüştü. Artık direnen sadece zindanlarda değildi. Olan olmuştu. Kürdistan'ın her tarafından gelen anneler, babalar, kardeşler, gruplaşıyor, bağırıyor, işkencecilere saldırıyor ve kolorduya yürüyorlardı. Yaşlı bir baba, direnişlerini şöyle açıklıyor:

"Açlık grevi yeni bitmişti, grevcilerin çoğu koma haline hastahaneye kaldırılmıştı. Kimin öldüğünü bilmiyorduk. Biz, görüşmeci baba, anne ve kardeşlerden oluşan 1000'in üstünde kalabalık, üç gün cezaevinin önünde kalarak, olanları (olayları) protesto ettik. Sonunda görüşme süresinin uzatılması, para ve elbise vermenin serbest olması vb. bazı isteklerimizi kabul ettiler. Ama daha ikinci görüşmede bu hakkı elimizden aldılar 'devlet çok zalimdir, gençlere özellikle yönelir', bunu biliyorduk. Bu yüzden gençleri bizimle yürümekten alıkoymak istiyorduk. Ancak, onları ikna edemiyorduk. 'Yakalarlarsa yakalasınlar, ölümden başka ne varki' deyip, her defasında bizimle yürüyüşe katılıyorlardı.

Askerler yürüyüşümüzü engellemek için olmadık eziyetler yapıyorlardı. Dövüyorlar, hakaret ediyorlar, ama bu, bizi daha kalabalık yapıyordu. Sık sık aramızdan gözüne kestirdiklerini, tutuklamaya kalkıştılar, ama tepkimiz o kadar büyük oldu ki bunu bir daha yapmaya cesaret edemediler. Ama çoğu kez, kalabalık evlerine döndüğünde ya evlerinde ya da yolda tutuklandılar. Fakat başka bölgelerden de olsak, birbirimizi tanıyoruz artık ve çoğumuz grup oluşturmuştuk. Daha cezaevi önüne gelmeden hemen grubumuz oluşuyor. Ve gelişmeleri bir birimize aktarıyoruz. Gruptan biri eksik olunca, tutuklandığını farkediyoruz ve bu durumlar protestolarımızı arttırıyor.

Son zamanlarda kolorduya yürüyoruz. Ve askerler, kalabalığı durduramayınca, artık kolordu komutanı geliyor ve sözde iknayla ama aslında tehditle, bizi caydırmaya çalışıyor.

Bir defasında, bir yüzbaşı, kalabalığa hakaret edip, "bu işi yapan bir kaç köpektir", deyince, yaşlı bir ana "Se wunin, û seyê mezin tûyî" dedi. Hepimiz buna katılınca, yüzbaşı birşey yapamadı.

...Kalabalığımız bütün Diyarbakır'da yankı yapıyor. Halk engelleri aştıkça bizi izlemeye geliyor ve bazıları da kalabalığımıza katılıyor. Askerler, çevredeki bakkal, lokanta vb. yerleri kapatıp, etrafımızda çember oluşturarak, bu durumu önlemeye çalışıyorlar.

Son dönemlerde devrimciler bizimle ilişkiye geçti. Olanları daha iyi anladık. Gelişmeleri bir birimize aktarıyoruz. Kalabalık aynı anda herşeyi öğreniyor. Fırsat bulursak bir sözle, ona fırsat bulamazsak, gözlerimizle, cezaevindeki çocuklarımıza anlatıyoruz ve onlar, söylemek istediklerimizi hep anlıyorlar.

Evlerimize döndüğümüzde, evde konu komşu, işyerinde, kahvede, camide, herkes olanları soruyor ve biz de anlatıyoruz."

Sömürgeci faşist baskı, bu seli durdurabilir mi. Direnme kırılabilir mi. Halkın yürüyüşü durdurulabilir mi. Elbette ki hayır. PKK savaşçıları, katledilerek tükenmezler. Her gün zindanlara taze kan yollanıyor ve yollanacak. Diyarbakır'ın göbeğinde işkenceciyi cezalandıran devrimcinin silahının sesi, direnişçilerin kulağında çınlandı. Batman'dan, Çukurca'dan, Uludere'den eylem selamı yollandı ve yerine ulaştı.

Ve hergün PKK partizanlarının gelişme mesajları, zindan direnişçilerine ulaşmaktadır.

Soylu zindan direnişimiz, halkımızın sabırlı ve inatçı direnişi ve partizanların soylu öncülüğü; sömürgeci faşist vahşeti, adım adım gerileterek, inine kadar kovalayacaktır.

Diyarbakır, Zindan Direnişçilerine Bin Selam !

Diyarbakır'dan bir PKK sempatizanı

DEVRİMCİ EYLEMLER VE ÖĞRETTİKLERİ

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde, sonderece önemli ve tarihi bir dönemi yaşıyoruz. Gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan devrimciliği keskin yol ayırımındadır. Burjuva ve küçük-burjuva zemin üstünde olanlar, bu zemininin koşullandırdığı politik ve eylem hattını izleyenler, hızla reformizme kayıyorlar, emekçi kitleler yerine, "Türk burjuva liberalizminin" ve "Avrupa sosyal-demokrasisinin" kuyruğuna takılmaktadırlar. Emekçi sınıfın menfaatlerinden bu hızlı kopuş, politik alanda ülkeden kopuşu, mülteciliği ve giderek ihaneti doğurmaktadır.

Devrimciliğin asıl kaynağı "emekçi halk yığınlarıdır". Reformizmin tersine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimciliği, kaynağına yönelmiştir. Çünkü, "devrimi yapacak Kürdistan emekçi halk yığınlarının bilinç ve eylemleridir. 1975-80 devrimci atılımı ve bizzat 1980-84'ün acı deneyleri, şehit emekçisinden, yurtsever aydınına ve dağdaki yoksul köylülüğe kadar geniş halk yığınları, çok önemli politik bilinç aşamasına vardırmıştır.

Tarihi görev, bu potansiyelin hakkını vermek, onlarla acılarını paylaşmak, onları ulusal kurtuluş yolunda bilinçlendirmek, eylem güçlerini harekete geçirmektir. Güçlü, bir devrimci önderlikle, acı deneyler ve sayısız kurbanlarla, sabırlı ve inatlı, uzun bir mücadeleyle, halkın bilinç ve eylemi örgütlendirilebilir.

Bu mümkün müdür? Eğer, güçlü bir devrimci önderlik varsa, eğer işçiler ve köylüler temel alınıyorsa, eğer propaganda, örgütlenme ve eylemler, bütün yurtsever halk kesimlerine hitap ediyorsa, öncü, inanç, fedakarlık ve becerisiyle kitlelerle kaynaşıyorsa, bu, sadece mümkün olmakla kalmaz, olağan birşey olur. Ve bu Sovyet, Vietnam, Çin ve daha bir sürü halk devrimlerinin öğrettiği evrensel bir derstir.

PKK, bu tarihsel gerçekle, her türlü saldırılara göğüs gererek, kurbanlar vererek, ama daha da güçlenerek halkımızın geleceğinin siyasal, örgütsel atılımını yapmıştır. TC faşist sömürgeciliğine ve reformizme, oportünizme, bozgunculuğa en büyük darbe bu olmuştur. **Ve eylemlerin büyüklüğünden bahsedilecekse, bu, düşman saldırıları, reformist bozgunculuk ve oportünist ihanetlere rağmen, yapılan HAZIRLIK, MANEVRA, ÜSLENME ve ÖRGÜTSEL ATILIM EYLEMİMİZDİR.**

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde, devrimci şiddet, halkımızın istek ve arzusunun, maddi yaşamının ürünü olup, temel mücadele aracıdır. Halkımızın devrimci şiddeti, halk savaşının siyasi-askeri şiddetinde somutlaşır; siyasal görevlere, siyasal temele dayanır, onu geliştirir, onunla birleşir; milisten, gerilladan başlayarak halkımızın siyasi ve askeri ordusunda somutlaşır. Halk savaşı, halk için, halkın, halk olanaklarıyla verdiği savaştır. Ve hepsinden öteye halk savaşı, örgütsüz bir halkın topyekün örgütlenme savaşıdır.

Devrimci çalışmanın ve faşizmin baskılarının kitlelerde yarattığı politik sınıf ve ulus bilinci, bugün halkımızın, sömürgeciliğe ve ajanlarına karşı, devrimci şiddeti geliştirme istemiyle çakışmaktadır. İşkenceciler ve ajanlardan o kadar yılmıştır ki halkımız, bu durumlarını insanlık onuruyla çelişiyor, kabul ediyorlar. Ve patlayacak volkan gibi, sömürgecilere ve uşaklarına, kinleri alevlenmektedir.

Devrimci savaşımızın tarihsel örgütlenme faaliyetine ilk adımlarımızı attık. Ve bu adımlar halkımızca büyük bir politik sevinçle ve hızlı bir toparlanmayla karşılandı. Halkımızın bu potansiyelinin çelişme de olsa örgütsel alana yansıyamaması, parti öncülüğünün örgütlenmesinin ne kadar tarihi bir görev olduğunu koyar, ortaya. **Örgütsel hamlemizin halkta yarattığı coşku, düşman ve ajanlarında yarattığı panik, eylemimizin ikinci önemli yanıdır.**

Düşmanın şiddeti, kitlelerin tedirginliği, ulusal kurtuluş mücadelemizin temel fiziksel gücü köylülüğün kırsal alanda oluşu ve kitlelerin siyasal durum ve talepleri; devrimci örgütsel faaliyetimizin kırı temel alan, silahlı politik birimlerle yürütülmesini zorunlu kılar. Silah, devrimci faaliyetin bu dönemde ikincil bir aracıdır. Örgütlenme, kitleleri ikna etme, yani politik öğe birincil yandır. Devrimci öncü gruplar, hareket tarzları, propagandaları, kitlelerle bağ kurmada ve onları eğitme ve örgütlemedeki ustalıklarıyla, dönemin görevlerini yerine getirirler.

Silahları ise, onları ve halkı korumak, örgütsel zemini pekiştirmek ve daha da geliştirmek için gerektiğinde başvurulan aktif bir araçtır. Ve silahlı eylemden önce yeterli politik-örgütsel zeminin oluşması, yani kitlelerin bilinç, destek ve isteklerinin belirgin ve yön göstermiş olması zorunludur. Yani eylemin belli bir politik-örgütsel zemine dayanması ve politik-örgütsel amaca hizmet etmesi ve halkın istemlerini yansıtması zorunludur.

İşte, Uludere ve Batman eylemleri; kitleleri kazanmanın, onlarla bütünleşmenin ve taleplerini örgütlemenin kendisi olup, devrimci çalışmamızda ileri bir hamleyi ifade eden, öçün bir noktadır.

Eylemlerimizin en önemli özelliği, ileri bir örgütsel zemine dayandığı ve halkın sonderece acil taleplerini karşıladığıdır. **Ve önemli olan diğer bir nokta, halkın bunca baskı altında, bilinç, keşif ve bizzat güçleriyle eylemlerde yer almalarıdır.** Düşman yalan ve baskıyla kitleleri bizden uzaklaştırma çabasına karşın ulusal kurtuluş çağrımızın kitlelerde yarattığı etkinin bu boyutlara varması ve düşmanın kitlelerden soyutlanmasının hızlanması önemli hususlardandır. Çünkü, hiçbir düşman, halkın bilinç ve eylemini yenemez.

Eylemlerimiz, reformizme ve oportünizme, iç kararsızlığa en büyük darbe olmuştur. Çünkü onlar geleceklerini, öncünün darbe yemesine bağlamışlardır. Ama Kürdistan emekçi kitleleriyle kaynaşma, bilinç ve eylemlerini örgütleme, reformizmi halktan soyutlamakla kalmamış, inlerinde de darbe yemelerine zemin yaratmıştır.

Eylemimiz, siyasi zemin yaratılımı, halkın gücü değerlendirilimi, PKK savaşçılarının ustalığının ve devrimci silahlı şiddetinin gücünün neye kadir olduğunu göstermektedir.

Ve hepsinden de önemlisi, devrimci atılımımız ve eylemlerimiz devrimci taktiğimizin doğruluğunu sınayarak onaylamış, ve halkımızın devrimci öncüsüne, PKK'ye inancını pekiştirmiştir.

Savaşçıların siyasal çizgiyi, devrimci atılımımızın ve eylemimizin bu anlamını daha özümseyerek, pratiğe daha yaratıcı bir tarzda aktarmaları gerekir. Ve kadrolar bütün güçlerini, kitleler içinde parti örgütlenmesine sarfetmeleri gerekir. Kitleler, eğitilerek politik bilince kavuşturulmalı, dar olanakları seferber edilmeli, örgütsel ve askeri yetenekleri değerlendirilmelidir.

Yaratılan ve yaratılacak bu siyasi zemin, ulusal kurtuluş şiddetinin biçimlenip gelişeceği zemin olacaktır. Ve kadro, bütün inanç ve hünerini, bu zeminin oluşturulmasına sefer etmelidir.

Ajanlara ve işkencecilere vb. halk düşmanlarına yapılacak eylemlere gelince belirtilen siyasi zemin oluşunca, zorunlu olacaktır. Ve eylemler kesinlikle, dönemin görevlerine uygun düşüp, halkın şiddetli isteklerini yansıtmalıdır. Dar çevreler de olsa, emekçi halk kitleleri devrimci eylemde eğitilmelidirler. Halkın istek, keşif ve eylem yeteneklerine mutlaka dayanılmalıdır. Bu da, kitlelerle kurulan bağların baştan itibaren ne kadar gizli örülmesi gerektiğini gösterir.

Kadrolar, ulusal kurtuluşun örgütsel faaliyetlerini, partilerine ve halka bağlılığın ölçütü olmalıdırlar. Eylemlerin ise bu bağlılığın en keskin anı olduğunu unutmayarak, eylemde uyumlu, fedakar olmalıdır. Ve halk düşmanlarına karşı da acımasız olmalıdır. Bütün gücümüzü, ulusal kurtuluşun öncüsünü örgütlemeye sarfedelim.

*** Halka inan, halkı eğit ve halkı örgütle!**

*** Yaşasın PKK savaşçıları!**

*** Yaşasın ulusal kurtuluş hamlemiz!**

*** Yaşasın Partimiz P K K !**

* * *

SÖMÜRGECİLERDE TELAŞ VE 'MİLİSLEŞTİRME' OYUNUNUN SONU

"Sason'da silahlı otuz milise gerilla eğitimi veriliyor. Dağlarda gezen devrimcilerin arkasına salınacaklar."

"Pervari'de vali, karakol komutanlarıyla beraber, köyleri gezerek, köylüleri tehdit edip, Apocuların kötülüklerini anlatarak, onlara yardım etmeyin dedi. Arkasından etkin tedbir almıyor, diye Pervari Kaymakamını görevden alıp, yerine daha faşist birini getirtti."

"Şırnak'ta Avyan, Xirbikê Bestê köyleri ve dolaylarındaki köyler basılarak, halktan devrimcilere yardım etmemeleri için zorla imza toplatılmaya çalışıldı. Devrimciler köye gelince, ihbar etmemeleri durumunda, imza verenler sorumlu olacak."

"Şırnak ve Pervari alanında, kırsal alanın ileri gelenlerine vaadler vererek, ama daha ziyade tehditle, devrimcilere tavır almaları konusunda zorla imza alınmaya çalışıldı."

Hakkari, Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli'de muhtarlarla zorla toplantılar yapıldı. Muhtarlara, onar silah zorla verilmeye çalışıldı. Muhtarlar karşı çıkınca, yukardan atama yoluyla muhtarlar seçildi, ama yine de muhtarların çoğunluğu silahları kabul etmedi."

"Halkın devrimcilere desteği artınca, sömürgeci şiddet arttırıldı. Ancak bu, devrimcilerin halkla kaynaşmada, daha ileri gitmelerini sağladı. Bunun üzerine, sömürgeciler telaşa düştüler." Şeker-kamçı politikası izlemeye başladılar. Zaten önüne geçemedikleri ticareti, iyice gevşetmek zorunda kaldılar. TC, ayda 6 bin TL karşılığında adeta serbest bırakarak ticareti, kendi ellerinde yoğunlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu yöntem de tutmayınca, bu defa, halkı zorla gruplar halinde toplayarak, samsun ikram ederek vb. sahte taktiklerle devrimcilere karşı kışkırtmak istemektedirler."

Şemdinli'nin Gerdi mıntıkasında, bir sürü rütbelinin de hazır bulunduğu, zorla toplatılan 20-30 kişilik köylü kalabalığına hitaben yapılan konuşmayı aynen aktarmak, düşmanın sahtekarlığını göstermek ve ne kadar sıkıştığını görmek açısından yararlı olacaktır. Ribarok bölük komutanı (aslında genel kurmaylık tarafından özel yollanan MİT görevlisi) şöyle bir konuşma yapmıştır; "İran-Irak savaşının esas kışkırtıcıları Amerika ve Rusya'dır... Rusya, şimdi ülkemize göz koymuştur. Vatanımızı içten bölmek istiyor. APOCULAR'ı örgütleyen, onlara destek veren Rusya'dır. Bu örgütün üyeleri, size gelip konuşuyorlar. Öyle tatlı konuşuyorlar ki ben bile dinlesem kanarım. Türkiye'yi bölüp, bağımsız ve daha iyi bir devlet kuracaklarını söylüyorlar.

Halbuki böyle bir şey yapabilirler mi? Barzani 40 yıl döğüştü, ne oldu. Biz, topraklarımızdan(!) vazgeçmeyiz, o zaman ne olacak, kan gövdeyi götürecek. Siz yine dağlara çıkacaksınız. Apoculara kulak asmayın, ekmek vermeyin, ihbar ediniz.

Halbuki, bizim rejimimiz iyidir. Devlet, sizin aşiret dilinizi(!) bile konuşmanıza izin veriyor.

Benden önce size eziyet ediliyordu, rüşvet alınıyordu. Ben, bunları yapmayacağım, siz siz olun Apocular'a yardım etmeyiniz. Ama, yok, eğer yar-

Devamı 23. Sayfada

NEWROZ GECELERİ, HALKIMIZIN REFORMİZME ve TESLİMİYETE

VERDİĞİ CEVAPTIR!

AVRUPA VE ORTADOĞU'DA NEWROZ GECELERİ

Newroz, büyük çoşkuyla kutlanmaya ve anılmaya devam ediliyor!

Serxwebûn 27. Sayıda bazılarının haberlerini verdiğimiz Newroz geceleri devam etmektedir. Mart'ın son haftaları ile Nisan'ın ilk haftalarında

Libya Newroz Gecesinde çocuk folklor ekibi oyunlarını sunarken.

gerçekleştirilen geceler, sıcaklığından ve çoşkunluğundan hiç bir şey kaybetmeden giderek daha fazla katılım ve çoşkuyla gerçekleştirilmektedir.

Çeşitli yöntem ve araçlarla gerçekleştirilen anti-propaganda ve engelleme çıbalarına rağmen, Newroz geceleri emekçi halkımızın teslimiyete ve reformizme hayır dediği, direnişe, bagımsızlık ve özgürlük mücadelesine en sıkı bir biçimde sarıldığı alanlar haline gelerek, Türk sömürgecilerinin ve her türden uşaklarına verilen cevaplardan biri oldu.

Frankfurt'ta Newroz 24 Mart'ta kutlandı. 1000'ne yakın bir kitle katılımının sağlandığı Frankfurt gecesinin hemen ardından 25 Mart'ta Saabrücken'de gece düzenlendi. Toplam Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin sayısının 2500'ü aşamadığı bu köşe şehirde, yaklaşık 500 Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçi Newroz gecesinde bir araya gelerek, direniş türküleriyle büyük bir çoşku oluşturdular.

B. Berlin Kürdistan İşçi Kültür Merkezi'nin folklor ekibi ile dayanışma gösterdigi Berlin gecesi 31 Mart'ta 800'ü aşkın bir kitle katılımı ile çoşkulu bir bicimde kutlandı.

Berlin gecesinin diger önemli bir yanı da, Filistin'de savasırken, İsrail siyonistlerine esir düşmüş ve 1.5 yıl

Libya Newroz'unda tiyatronun bir sahnesinde köylü ailesi ile devrimciler görülmekte.

HUNERKOM Koro Ekibi direniş türkülerini sunarken.

boyunca esir kamplarında direniş meşalesini yükselten bir PKK savaşçısının geceye katılmasının yanısıra, savaş anılarını Kürdistanlı emekçilere anlatmasıydı. Kitleler tarafından büyük coşku ve dikkatle izlenen konuşma, Filistin halkıyla Kürdistan halkının enternasyonalist dayanışmasının kanla örülen bir köprü ile somutluk kazanmasının ifadesiydi. Filistin ve Kürdistan halklarının haklı davalarını, Filistin halkıyla beraber siyonist saldırganlara karşı savunarak, şehit düşen PKK savaşçılarına karşı en adi saldırıyı yapan iflah olmaz bir küçük-burjuva bayın, çoktan teşhir olan yüzünü bir kez daha emekçi kitlelerin görmesini sağlayan konuşma, enternasyonalizm ve direnişçiligin ne oldugunun kitleler tarafından en açık bir biçimde, bizzat pratik sonuçlarıyla görülmesini sağladı.

Bu da bir kez daha gösterdi ki, iflah olmazlığın yalan ve demogoji düzeyine kadar vardırılması, gerçekleri kapatamayacak ve buna hiç bir şekilde güçleri de yetmeyecektir. Konuşma, kitleler tarafından direnişe bağlılığı ifade eden ve teslimiyeti mahkum eden sloganlarla sık sık kesilerek, büyük bir destekle karşılandı.

Avrupa'da politik merkezlerden biri olarak bilinen Paris'de düzenlenen Newroz gecesi, bu yapıya uygun bir tarzda gerçekleştirildi. Direnişçi ruhla yansıtılan kültür programının yanısıra geceye katılan konuklar kitlerin coşkun enternasyonalist sloganlarıyla karşılandılar. Latin Amerika'dan Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Benjamin Cares Yanez, özetle enternasyonalist dayanışmayı ve Şili halkının Kürdistan halkının mücadelesine duyduğu yakınlığı dile getiren bir konuşma yaptı. 1500'ü aşkın kitlenin katıldığı gece, teknik olanaksızlıklar nedeniyle 5 saat gibi kısa bir sürede sergilenmesine karşın kitlenin büyük beğenisini kazandı. Gecede direniş ve mücadeleyi dile getiren sloganların kitle tarafından hep birlikte haykırışları kısa fakat coşkulu bir gecenin yaşanışının ifadesiydi. Paris gecesinde de siyonist esir kamplarından özgürlüğüne kavuşan savaş esirinin yaptığı konuşması büyük bir ilgi görürken, küçük-burjuva iflah olmazlığı ve teslimiyet bir kez daha mahkum edildi.

Nisan ayı içerisinde yapılan diğer geceler de büyük bir coşku ile geçti. 14 Nisan'da İsviçre'nin Basel şehrinde ve 15 Nisan'da Stuttgart'a Newroz kutlama ve anma geceleri düzenlendi. HUNERKOM'lu sanatçıların başarıyla sundukları kültür programının yanısıra İsviçre'de faaliyet sürdüren bir çocuk korosu ve İsviçre folklor ekibi hazırladıkları programı sundular. 1000'nin üzerinde katılımın sağlandıgı gecede salonun küçük oluşu nedeniyle kitlenin bir kısmı programı izleyemedi.

Yeşiller Milletvekilinin, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Şili Devrimci-Sol (MIR) Hareketi temsilcisinin de katıldıkları Stuttgart Newroz gecesi 1500'ü aşkın bir kitle tarafından ilgi ile izlendi. Ozan Seydo ve çocuklarının hazırladıkları programın yanısıra enternasyonalist dayanışma gösteren kardeş Filistin halkından Ozan Hilmi de Filistin devrim türküleri ile geceye katıldı.

Davul-zurna eşliğinde halk oyunları sergileyen HUNERKOM, Stuttgart halk oyunları topluluğunun meşaleli oyunları büyük bir ilgi ile izlendi. Gece tiyatro ile son buldu.

Avrupa'nın dışında da Kürdistanlı kitleler bulundukları her alanda Newroz'u kutluyor ve anıyor. Ortadoğu'nun sıcak ülkelerinden Libya'da da biri gündüz biri gece olmak üzere iki kez Newroz anma ve kutlama toplantısı düzenlenmesine rağmen, kalabalık bir kitlenin katılımı nedeniyle her iki gecenin de ihtiyaca cevap vermediği bildiriliyor. Tamamen bu alanda çalışan Kürdistanlı proleterler tarafından hazırlanan gece programı başarılı bir biçimde sunulurken böyle bir gecede ilk defa bir araya gelen Kürdistanlı kitleler birlikte ve mücadele ile omuz omuza olmanın verdiği güçlülüğü sloganları ile dile getirdiler. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin Halk Mücadele Cephesi ve Umman Halk Kurtuluş Cephesi temsilcilerinin de konuk olarak katıldıkları gecede özellikle kürtçe hazırlanan tiyatronun, çocuk korosu ve oyun ekibinin büyük sevgi gösterileri ile karşılandığı, direnişçi ve bağımsızlık mücadelesine bağlılığı dile getiren konuşmaların kitlenin coşkulu sloganları ile karşılandığı bildiriliyor.

Avrupa'da düzenlenen Newroz geceleri 21 Nisan'da Den-haag'da, 28 Nisan'da İsveç-Stokholm'da ve 5 Mayıs'ta ise Münich'te düzenlenecek olan gecelerle devam etmektedir.

★ ★ ★

DİRENME VE İSYAN GELENEĞİMİZ NEWROZ'LAR NASIL KUTLANMALI?

Her halkın, ulusun ya da sınıfın mücadele tarihinde önemli anlar ve dönüm noktaları vardır. Öylesine önemli anlardır ki bunlar, tarih boyunca kuşaktan kuşağa yaşatılır, büyük coşkularla kutlanır. Ve toplumun öncü güçlerince de gerek örgütsel ve gerekse bireysel düzeyde bu tür dönemler, kendilerini yenilemenin, hataları temelinde geçmişlerini gözden geçirip geleceğin tohumlarını atmanın zemini olarak değerlendirilir.

Bu tür anlamlı günlere her sınıf tarafından sahip çıkılır, çıkılmak istenir. Yine bilinir ki, egemen sınıflar, proletaryanın ve halkların mücadelesinin direniş geleneğini yansıtıyorsa, bu tür günlerin kutlanmasını engellemek ister, eğer başaramıyorsa özünden boşaltarak, örneğin "bahar bayramı" biçimine dönüştürmek ister. Ya da bizzat kendisi buna sahip çıkarak kof bir mitinge veya bir eğlence aracına dönüştürür.

Soruna egemen sınıfların bakış açısı böyledir ve doğaldır ki tarihsel-toplumsal olguları her sınıf kendi çıkarlarına uygun olarak yorumlar ve ona göre bir biçim verir.

Örneğin 1 MAYIS, burjuvazi için olmaması, ama eğer başaramıyorsa özünden boşaltılarak kutlanması gereken bir gündür. Bu noktada küçükburjuvaziyi de yedeğine alarak kırlarda veya başka alanlarda bir eğlence günü olarak değerlendirilir. Ve ona göre bir biçime kavuşturulur.

Halbu ki proletarya açısından 1 MAYIS'ın anlamı, kendi sınıf önderliğini geliştirmenin ve siyasal iktidar mücadelesinde bir prova olarak değerlendirilerek ona uygun pratik bir faaliyetin örgütlendirilmesidir.

Halkımızın en önemli kutlanması ve yaşanması gereken günü NEWROZ'dur. Newroz, baskıya, zulme ve sömürgeciliğe karşı direnmedir. Newroz, Kürdistan halkının tarih sahnesine çıkışıdır. Günümüzde Newroz kutlanacaksa, bu muhtevasına uygun olarak kutlanmalıdır.

Tıpkı 1 Mayıs olgusunda görüldüğü gibi, Newroz geleneğimiz de çeşitli sınıf ve güçlerce kendi konumlarına uygun olarak kutlanmaktadır.

Kürt küçük-burjuva reformculuğu, isyan geleneğimiz Newroz'u, bir "eğlence" ve "bahar bayramı" olarak görmekte ve ona uygun olarak kutlamaktadır. Kitlelere militan ulusal kurtuluşçu düşünceleri iletme değil, onları laçkalığa ve örgütsüzlüğe teşvik etmekte, sanki yılda bir müzik ve eğlence programı izlemeye gelen "kalabalık" olarak değerlendirmektedir. Newroz'un bu tarz kutlanışını, Kürdistan sorununu, kendi emperyalist çıkarlarını sarsmayan otonomi çerçevesinde çözmek isteyen Avrupa sosyal-demokrasisinden bağımsız düşünmemek gerekir. Kürdistan'da mücadele adına bir dikili ağacı dahi olmayan bazı çevrelerin, sosyal-demokrasinin gölgesine ve tanıdığı olanaklara sığınarak, ruhunu, düşüncesini, kişiliğini peşkeş çekerek Newroz'un içeriğinden boşaltılmasının gönüllü uşaklığını yapmaktadırlar.

Egemen ulus devrimciliği de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş sorunundaki bakış açılarına uygun olarak Newroz gerçekliğine yaklaşmaktadırlar. Kürdistan sorununa yaklaşımdaki faydacı anlayış, aynı şekilde Newroz kutlamalarında da kendisini göstermektedir. Halkımız kendi gerçekliğine yaklaştığı oranda, milli günümüz olan Newroz'a daha yığınsal katılmakta, isyan geleneğini büyük bir heyecan ve coşkuyla yaşamaktadır.

Bugüne dek Kürdistan sorununa olduğu gibi, isyan geleneğimiz Newroz'a karşı da duyarsız kalan egemen ulus devrimciliğinin, halkımızın bu yığınsal coşkusu karşısında iştahı kabarmakta, geçmişteki yanlış yaklaşımlarını gözden geçirmeden, bu günlere nasıl gelindiğinin ciddi bir değerlendirmesini yapmadan bu potansiyeli kendi dar örgüt çıkarı doğrultusunda kullanmak istemektedir. Hatta bazıları Avrupa kamuoyunun Kürdistan sorunu karşısındaki duyarlılığından da yararlanarak kendilerini hem Türk ve hem de Kürt halkının temsilcileri olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmekte ve bu temelde Newroz'a sahip çıkar görünmektedirler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden proletarya hareketinin 1973'lerden itibaren oluşumuyla birlikte Newroz da artık gerçek anlamına kavuşmaya, halkımızın bilincine yeni bir anlam ve içerikle çıkmaya başladı. Ve çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'la birlikte Newroz'un nasıl kutlanması ve hangi yolun izlenmesi gerektiği adeta bilinçlere kazındı.

Newroz, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelemizin önünde duran görevlerin kavranması ve kavrandıkça bunun pratiğe aktarılması, kitlelere mal edilmesi ve onların mücadeleye seferber edilmesinin bir halkası olarak değerlendirilmelidir. Kutlamalara katılanlar kendi halk gerçekliklerini, ulusal kurtuluş sorunlarını yaşamalı ve bunun muhasebesini yaparak ayrılmalı, o alanı bir eğlenme ve dinlenme alanı olarak görmemeli veya böylesi bir muhteva verilmemelidir.

Nasıl ki Kürdistan zenginlik kaynakları talan ediliyor ve halkımızın toplumsal ekonomik gelişimi doğrultusunda kullanılmıyor ve bizim açlık ve sefaletle başbaşa kalmamızla sonuçlanmışsa; aynı şekilde direnme geleneğimiz olan Newroz da bu güçlerce sömürülmek istenmekte ve halkımızın ulusal kurtuluşçu eğilimleri sahte kanallara aktarılmak istenmektedir.

Halkımız, doğru anlayışın kutlamalarına, hem de her türlü (bedava otobüs ve biletlerle kitleyi başka alanlara aktarma çabalarından, gece yerlerini ihbarlarla iptal ettirme girişimlerine kadar) engel'eme çabalarına rağmen gösterdiği ilgi ve katılımla kanıtlamıştır ki, kendi mücadelesinin saptırılmasına, salt milli duyguları tatmine yönelik içi kof kutlamalara, isyankar ve direnmeci eğilimin dumura uğratılmasına müsaade etmeyecektir.

Newroz, yeni güne, bahara, serpilip-gelişmeye açılmanın günüyse, bu, halkımız açısından bağımsızlık ve özgürlüğe açılma, O'na ulaşmanın ideolojik-politik-örgütsel hattını özümleme-özümletme, O'na uygun ölçülere kavuşmak ve O'nun baharını yaşamak olmalıdır.

Eğer Newroz, halk olarak varoluşun tarihe maloluşuysa, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'la doruğuna ulaşan ve yeni bir anlam kazanan günümüz Newroz'unun da sınıfsız topluma geçiş olduğu bilince çıkarılmalıdır. İşte Newroz kutlanırken birey, halk ve örgüt olarak kendimizi ne kadar ulusal kurtuluşçu seviyeye kavuşturmuşuz, bu doğrultuda görev ve sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirmişiz; yeni Newroz'a girerken

Devamı 9. Sayfada

KÜRDİSTAN ÜZERİNDE TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ VE İŞKENCE

Baştarafı 1. Sayfada

Bu durum karşısında insan düşünmeden edemiyor. Acaba bu zulüm, bu vahşet, dökülen bu kan, görülmez bir takım yaratıklar tarafından mı yapılıyor? Nasıl oluyor da, tepeden-tırnağa kana bulanmış bu yönetimin suçlarını böylesine geçiştirme çabalarına göz yumulabiliyor? Yine nasıl oluyor da, dökülen bu kan ve çekilen acıların hesabını sormakla mükellef olan o sözde örgüt, parti ve kuruluşlar, bunun için en küçük bir adım dahi atamıyor?... Avrupa'da bir kaç bildiri dağıtmayı, ya da bir kaç gösteriyi en büyük mücadele aracı olarak kabul edip, yaşamın bir işkence haline getirildiği halklarına karşı sorumluluklara sünger çekebiliyorlar? Dünya ilerici kamuoyu ve demokratik çevreler, yaşanan bu gerçeklere rağmen nasıl olupta hala demokrasinin geri getirilip getirilmediği üzerinde dikkatlerini yoğunlaştırıp, bir kaç işkencecinin sözde yargılanmasını kendileri ve insanlık adına tatminkar bulabiliyorlar?... Bütün bunlar, bu çevreler tarafından cevaplandırılması gereken en başta gelen sorunları oluşturmaktadır.

En kesin biçimde mahkum edilmesi gereken bu tutumlar yerine, doğru devrimci ve hatta insani tutumların geliştirilmesi, Türkiye ve Kürdistan gerçekliğini yakından tanımaya doğrudan bağlıdır. İşkencenin anlamı ancak böyle bir yaklaşımla doğru olarak kavranabilir ve gerekleri yerine getirilebilir.

İŞKENCE VE ZULÜM TC'NİN AYRILMAZ GERÇEĞİDİR!

TC. egemenliği altında tam bir vahşet cenderesine alınmış Kürdistan halkının maruz bırakıldığı acılara, tarihin en barbar evrelerinden bile örnek vermek güçtür. Tarih boyunca egemen güçler kendi hakimiyetlerini sürdürmek için ezilen sınıflar ve halklar üzerinde bir çok işkence uygulamasına başvurmuş, tarihin sayfalarına sayısız cinayet ve katliamlar geçmiştir. Köleci Roma'nın işkenceleri bugün insanlığı dehşete düşürebilmektedir. Yine, insanları diri diri ateşe atan, en sadist işkencelerden geçiren Neron'lar, bu konuda ün sahibidirler. İslamiyette hakimiyet savaşı verilirken insanlar kılıçtan geçirilmiş! Fransa'da burjuva demokratik devrimin gelişmesine karşı eski toplumun egemen sınıfları Giyotin'i kendilerinin ayrılmaz silahları haline getirmiş; Rusya'da Çarlar, devrimcileri Sibirya'ya sürgün ederek kurşuna dizmişlerdir. Tarih boyunca egemen sınıfların uyguladığı vahşet, katliam ve işkenceler konusunda bir çok örnek verilebilir. Ama Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki uygulamaları, bunları da aşan bir anlam ihtiva etmektedir.

TC. tarihte ve günümüzde özgün bir özelliğe sahiptir. Onun temelleri halkların katliamına, varlıklarının talanına, her ileri öğeye saldırıya dayanır. Türk hakim sınıflarının tarihsel özelliklerinin en son biçimlenişidir. Ve bunun sadece ve sadece çağın gelişimine ket vurmak isteyen, her dönemde azgın bir gericiliği ifade ettiğini artık –eğer bir kör değilse– görmeyen olamaz.

Türk hakim sınıfları, tüm tarihleri boyunca görülmemiş saldırılar düzenlemiş, halkları katliamdan geçirmişlerdir. Bu sınıfın ortaya çıkışı ve biçimlenişi, böyle bir temele dayanır. Feodalizm ileri bir sistem olarak doğup bölge çapında geliştiği yıllarda Türk hakim sınıfları, bu sisteme karşı gerici bir sistemi yaşatmak için, halklar üzerinde işgal, istila gasp, talan ve soygun gerçekleştirirken, içte de demokratik en küçük bir gelişmeye dahi izin vermemişlerdir. Düzenledikleri istila seferleriyle halkları katliamdan geçirmiş, varlıklarını soyguna ve talana dayalı olarak sürdürmüşlerdir. Bu kavimlerin içinde bulundukları toplumsal aşamaya göre çok ileri bir evreyi temsil eden feodalizmin gücü altında giderek fedodal beyler ve sultanlar biçimine gelmişler; bu kez de yine bu temelde saldırıya dayanan bir hakimiyet kurmuşlardı. Türk hakim sınıflarının bu karakteri sadece dışa yönelik olmayıp, Türk halkına karşı da uygulanan sürekli bir olgudur. Osmanlı sultanlarının yoksul Türk köylüsüne reva gördüğü zulüm, Türkmen aşiretlerinin kılıçtan geçirilişi, halkın maruz bırakıldığı acılar, insanlık tarihinde bir kara leke gibidir. Bu noktada, Türk hakim sınıflarının egemenlikleri altındaki ve istila seferleri düzenledikleri halklar üzerindeki uygulamalarına değinmeye dahi gerek kalmamaktadır.

Türk hakim sınıflarının en son temsilcisi olan Türk burjuvazisi, tarihten böyle bir miras devralmıştır. O, gelişmiş bir ekonomik ve toplumsal yapının ürünü olarak doğmamış; tersine çağa ters düşen en olumsuz bir biçimlenişle ortaya çıkmıştır. Sömürgeci-Türk burjuvazisi, fideliğinde yetiştiği Osmanlı İmparatorluğunun halklara karşı katliamlarını sistemli olarak geliştirerek, bu konuda uygulayabileceği vahşetin en uç noktasına ulaşmıştır. Türk burjuvajizisinin daha TC'nin kuruluşundan uyguladığı işkence ve vahşet unutulmamıştır. Devraldığı bu iğrenç mirası daha da geliştiren Türk burjuvazisi, kömünistler ve Kürt halkı üzerinde görülmedik katliamlar sergilemiştir. Ermeniler ve Rumlar toptan kırımdan geçirilmiş, mal varlıkları talan edilerek onlara yaşama hakkı dahi tanınmamıştır. Direnmeleri katliamla bastırılan Kürt halkı mecburi iskana tabi tutulmuş, aç-susuz, perişan bir halde yollara sürülen binlerce kadın-çocuk-erkek ve yaşlı insan ölüme terkedilmiş, kırımdan geçirilmiştir. Direnmelere önderlik edenler kurulan "istiklal mahkemelerin"de sorgusuz, sualsiz ya kurşuna dizilmiş, ya da asılmıştır. Türk burjuvazisi, kendi devlet egemenliğini yaşatmak için, bu dönemde ihaneti bile affetmemiş, bu halk adına yapılan ihaneti dahi kendisi açısından korkunç bir tehlike kabul etmiştir. Kürdistan direnmeci güçlerine karşı olduğu gibi, halka karşı da azgın bir yok etme savaşı yürütülmüştür. Dersim'de, Koçgiri'de, Zilan'da binlerce kadın-çocuk-yaşlı kurşuna dizilmiş, cesetleri derelere atılmıştı. Türk sömürgecileri doğmamış çocuklara bile tahammül edemeyerek, hamile kadınların karınlarını süngüyle deşmişlerdir. TC. böyle bir zulmün ürünüdür. Kürdistan'ın inkarına ve bu ülkenin mutlaka yok ediliş amacına dayalı olarak şekillenen bu vahşet makinesi, direnmelerin bastırılması ardından uzun süren suskunluk dönemini de en vahşi katliamlardan daha bitirici ve dayanılmaz işkence süreci haline getirmiştir.

1940'lar sonrasında Kürdistan, direnmeleri kanla bastırılmış ve derin bir suskunluğa itilmiş bir ülke olarak her türlü çağdaş gelişmeye kapatılmıştır. Türk sömürgecileri Kürdistan'ın dört bir tarafına kadar, karakollar kurarak ve ordu güçlerini bu alana yığarak tam bir abluka oluşturmuş. Halkın varını-yoğunu bu askeri güçlerine dayanarak talan edip ekonomik güçlenmelerine katık etmişlerdir. Gerek Kürt halkı ve gerekse Türk halkı bu azgın egemen sınıfın elinde, zoraki vergilendirmeler ve angaryalarla korkunç bir sömürüye tabi tutulmuştur. Biz bu ekonomik sömürüye değinmiyoruz bile.

Ekim devriminin açtığı yolda, dünya halklarının sosyalizme doğru gittiği, kapitalizmin en gerici evresinde kendi iktidar erkini oluşturan Türk burjuvazisinin şahsında, Türk egemen sınıfları bir kez daha çağın gelişimi önünde durmaya çalışmış, kendi gerici varlıklarını bir halkın katledilmesine dayandırmışlardır. Bu katliam, salt insanların toplu imhadan geçirilmesi, kurşuna dizilerek ortadan kaldırılmasını da aşan bir kapsamdadır. Azgın kemalist ideolojiyle donalı olan Türk burjuvazisi, egemenliği altındaki Kürt halkını kendi ulusal bünyesi içinde eriterek, "misak-ı milli" içerisinde tek bir ulus yaratma hedefini vazgeçilmez bir erek olarak görmüş ve buna ulaşmak için en açık katliam yöntemlerinden en ince politikalara kadar her araca sarılmıştır. Özellikle 1960'larda emperyalizmle girilen yeni-sömürgecilik ilişkileri temelinde ekonomik güçlenmesini belli oranda sağlaması ile, Kürdistan üzerinde tam bir yok etme savaşı başlatılmıştır. Bu savaş, gerçekten de direnmelerin bastırılmasına yönelik açık saldırılardan daha acılı ve acımasız olmuştur. Kürdistan'da bu ülke gerçeğine ait olan herşey, sömürgeci kapitalizmin kanlı dişlileri arasında yokedilme sürecine alınmıştır. Ülkenin zenginlik kaynakları en ücra köşelere kadar uzatılan yollarla metrepole taşınmış, köylünün ürettiği ürün devlet işletme ve kurumları tarafından yok pahasına kapatılarak halk açlığa mahkum edilmiş, açılan eğitim kurumlarında genç nesiller kendi ülke ve halk gerçeklerine yabancılaştırılmaya çalışılmış, askerlik kurumu tam bir kişiliksizleştirme aracı olarak sonuna kadar kullanılmış, feodalleri kendilerine sosyal bir dayanak yapan sömürgeciler her türlü gericiliği canlı tutarak Kürdistan'ı dünya gericiliğinin hortlatıldığı, hiç bir ileri gelişmeye olanak tanınmayacak denli çağa kapatılan tanınmaz bir kara parçası haline getirmek istemişlerdir. Zenginlikleri, insan emek gücü ve tüm varlığıyla korkunç bir sömürüye tabi tutulan Kürdistan'da, halk açlığa, hastalıktan ölüme terkedilmiştir. Ordunun özellikle köylülük üzerinde baskısı hiçbir dönem eksilmemiş, halk, sömürgeci ordunun doğrudan baskısı, ilişkisiz, açlık ve hastalıklar ortamında kölece bir suskunluğa itilmiştir.

Sömürgeci kaptilizmin Kürdistan'da gelişmesine bağlı olarak kırsal alanda meydana gelen çözülme neticesinde, yüzbinlerce yoksul Kürt köylüsü ailesinden ve ülkesinden koparak metrepol kentlere işçi olarak akmıştır. Buralarda en tortu işlerde ve en ucuza çalıştırılan Kürdistanlılar, aynı zamanda korkunç bir aşağılanma ve hakarete maruz bırakılmışlardır. Kürdüm ve Kürdistanlıyım demek yasak sınırlarının da ötesinde bir utanç vesilesi olarak kabul edilmiştir. Kürt dili ve kültürü, yani kısacası Kürtlük ve Kürdistanlı olmak devlet nezdinde bir suç olarak telaki edilmiştir. Kürdista'nın hammadde kaynaklarını olduğu gibi insan emek gücünü de kendisi için vazgeçilmez bir sömürü kaynağı olarak gören Türk sömürgecileri, kendi işbirlikçi-tekelci kapitalizmi bu işgücünü ememez duruma geldiğinde, bu kez de bir döviz kaynağı olarak işçi ihracına başlamıştır. Gerek Türkiye'nin metrepol kentlerinde ve gerekse Avrupa ülkelerinde iş bulmak, Kürt insanı için bulunmaz bir nimet kabul edilmiştir. Aşiretçilik, ailecilik, mezhepçilik gibi bin bir çeşit çelişkinin yumak haline getirildiği Kürdistan, çağdışı sömürü ve baskı biçimlerinin yanısıra bir de sömürgeci kapitalizmin yarattığı tahribatlar altında günbegün özünden boşaltılmaya çalışılmıştır.

Türk sömürgecileri, dilini, kültürünü yasaklayıp üzerinde en ağır baskı ve sömürü uygulamalarını gerçekleştirdikleri Kürdistan halkını, yukarıda belirtilen çelişkiler temelinde bir de, kendi içinde tüketme politikasına sarılmışlardır. MİT'in düzenlediği oyunlar ve yaratılan provakasyonlar eliyle aşiretler çatıştırılmış, binlerce insan kan davalarının kurbanı olurken, yine körüklenen mezhep çelişkileri de toplumun bağrındaki diğer bir hançer olmuştur. Ama, Türk sömürgecileri, bu ülke halkına öylesine bir kin ve nefretle doludur ki, sömürgeci politika altında hergün hücrelerine kadar dövdükleri ve kendi ulusal varlıkları içinde eritmeye çalıştıkları Kürt halkına çekilen bu acıları da az görerek, jandarma dipçiğini eksik etmemeyi daimi bir kural haline getirmişlerdir. Köyler basılmış, dağlarda eşkiya avı adına insanlar katledilmiş, halkın mal, can ve namus güvenliği ayaklar altına alınmıştır. Ve zaten, bir bütün olarak sömürgeci çizmeler altında ezilen bir ülke için bu kavramlardan bahsetmek bile garip düşmektedir.

Kendi ülkesi ve halkı adına nefes almanın bile bir katliamla sonuçlandığı bu ülkede, Türk sömürgecilerine uşaklık, devlette bir memurluk elde etmek, kendi ulusal gerçekliğine yabancılaşmak yaşam diye sunulmak istenmiştir. Oysa bilinir ki, bu açık bir tüketme, bir halkı asimilasyon politikasıyla yok etme mantığıdır. Ne varki Kürdistan'da işleyen gerçekte bu olmuştur. Türkçe bilmeyen çocuklar okullarda Türk bayrağı karşısında Türklük andı içirilmeye zorlanmış, hatta tutulan hafiyelerle çocuklar bile takip ettirilmiştir. Dünyanın hiç bir parçasında böyle bir uygulama, bir halka dayatılan böyle bir işkence gösterilemez. Evet, tarih boyunca her sömürgeci güç hakimiyet altındaki halkı kölece angaryalara koşmaktan, zulmün merkezi zindanlara atmaya kadar bir çok yönteme başvurmuştur. Ama Kürdistan'daki gibi, kendisinden başka birşey olduğunu söylemeye zorlanan bir halk, tarihin en kanlı ve karanlık sayfaları içinden bile gösterilemez. Bir elinde sürekli kamçı ve silah bulunduran Türk sömürgecileri, öbür eliyle de Kürdistan'da böyle bir tükeniş sürecini açmışlardır.

Türk sömürgeciliği altında Kürdistan'da yaşam bir işkencedir. Ulusal kişiliği tanınmayan, insan olarak görülmeyen, her türlü hakarete ve hem de her solukta maruz bırakılan bir halkın bireyleri için, böyle bir yaşam vücuda verilen elektrik şokuna vurulan darbeleri bile gerilerde bırakan bir vahşet kasırgasıdır.

Sömürgeci Türk burjuvazisi emperyalizmle ilişkilerini geliştirdikçe uygulamalarında daha da ustalaşmış, kendi deneyimleriyle emperyalizmin vahşet uygulamalarını birleştirerek, Türkiye ve Kürdistan halkı için yaşamı çekilmez bir hale getirmiştir. Emperyalizmin halklara yönelik tüm saldırı uygulamalarının sistemli planlayıcısı kontr-gerilla'nın taktikleri, bilindiği gibi TC'de Özel Harp Dairesi biçiminde vücut bulur. CİA ve kontrgerilla'nın halklar üzerinde uyguladığı işkence metodlarını da almakta gecikmeyen Türk burjuvazisi 1960'lardan sonra devlet terörünü daha sistemli hale getirerek, komünistlere ve halklarımıza karşı sürekli bir saldırı durumunda olmuştur. Her türlü sol eğilimli kişi üzerinde bile bu terör estirilmiştir. İşte bunun en somut örnekleri olarak karşımıza çıkan o 12 Mart olayı, o MHP terörü ve en son olarak da tam bir cinayet ve vahşet makinesi olarak 12 Eylül rejimi.

Açık ki, 12 Eylül rejiminin halklarımıza yönelik saldırılarında pervasızlığı ve vahşetinin önemli bir nedeni de, bu rejimin çöken bir sistemin, tüm çürümüşlüğünü bünyesinde taşıyor olmasıdır. Halkların zafere en yaygın bir biçimde gittikleri bir dönem yaşanmaktadır. Halklar, olanakları ne kadar az ve maddi açıdan ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar, kurtuluşları doğrultusunda mücadele etmekte ve bu mücadeleyi varlıklarının zorunlu bir gereği olarak görmektedirler. Uzun süreli halk kurtuluş mücadelelerinin çığ gibi büyüdüğü ve sistemi temellerinden sarstığı çağımız gerçeğinde, emperyalizm ve uşaklarının da saldırı, katliam, cinayet ve işkencelerini sistemli ve sürekli yürütmeleri durumu vardır. Bu, rastlantısal-geçici bir olgu olmayıp, mücadelelerin geliştiği her alanda görülen bir karşı-devrim taktiğidir.

Emperyalizm işkencesiz yaşayamaz. İnsanlığa verebileceği hiçbir şeyi kalmayan bu sistem, canlı yaşamdan da görüldüğü gibi kendi tükenişinde insanlığın tükenişini de görmektedir. Kendi varlığını korumak için sosyalist sisteme, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine ve bir bütün olarak ilerici insanlığa saldırılar yöneltmekte, nükluer savaş çıkartma tehditleri de dahil birçok şantaja başvurmaktadır. Başını ABD'nin çektiği bu çürümüş sistemin temsilcilerinin gelişen halk kurtuluş mücadelelerini bastırmak için nasıl bir vahşete başvurdukları yakın geçmişin ve günümüzün canlı gerçekleri olarak gözlerimiz önündedir. İşkenceleri ve görkemli direnişleriyle Saygon zindanları tüm dünya halkları tarafından bilinir. ABD emperyalizmi ve kuklaları, Vietnam devrimci ve yurtseverlerini davalarına ihanet ettirmek için Saygon zindanlarını korkunç bir zulüm cenderesi haline getirmişlerdir. Ama bunun da ötesinde, direnen halk, emperyalizmin askeri saldırıları ve günlük işkencelerle ezilmek istenmiştir. Görülen her canlı, hareket halindeki her nesne imha edilmelidir anlayışıyla hareket eden ABD emperyalistleri ve uşakları, gerçekten de bir halkın katliamı düzeyine varan çılgınlıkla saldırmıştır. Vietnam halkına, Fransız sömürgeciliğine karşı mücadele yıllarında, Cezayirli devrimci ve yurtseverlerin maruz bırakıldığı uygulamalarda bundan farklı değildir. Yine günümüzde ABD emperyalistlerinin doğrudan komutası altında Latin Amerika'da yaşanan zulüm ortadadır. Doğmamış çocuklara varıncaya kadar halklara uygulanan bir vahşet yaşanıyor dünyamızda. Dünyanın bir utancı olarak hala Afrika'nın yerli halkı köleci dönemi bile gerilerde bırakan angaryalara, horlanmalara maruz kalıyor, gözleri bağlanarak duvar diplerinde kurşuna diziliyor. Görüleceği üzere işkence ve katliam, emperyalizmin sarılacağı tek araç durumuna gelmiştir. Emperyalizm ve uşakları, zulmün cenderesinde gün gün tüketilen insanların acı çeken bedenlerinde, insanlığa karşı duydukları o kinin zevkine varmaya çalışmaktadırlar. Her saniyeyi ölümden beter bir işkence haline getirmeyi esas olarak, bununla kendi tükenişini ve yok oluşlarını önlemek istemektedirler. Onlar, emperyalist sistemi tehdit eden sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin büyük gücü karşısında en çılgıncasına uygulamalara sığınmakta, bununla bu güçlü akışı durdurabileceklerini zannetmektedirler. Bu durum, emperyalist sistemin yıkılış sürecinin zorunlu bir sonucudur. ABD ve diğer emperyalist güçlerin istihbarat örgütleri ve askeri kuruluşlar eliyle geliştirdikleri bu uygulamalar, kısa süreli olmayıp uzun vadeli amaçlar gütmektedir. Sürdürülen işkence, baskı ve katliamlarla halkların kurtuluşa olan umutları karartılmak istenmektedir. Sosyalizm ve emperyalizm arasında süren bu kıyasıya savaşta halklar ve proletarya, emperyalizme ve işbirlikçi rejimlerine üstün olmaya, insanlığın özgür gelişiminin yolunu açmaya çalışırken; emperyalizm ve işbirlikçileri de tarih boyunca egemen sınıfların tüm vahşet uygulamalarını da varlıklarında somutlaştırarak uyguladıkları işkencelerle insanlığın gelişim yolunu tıkamak istemektedirler. Bu mücadele, dünya çapında verilmekte ve her parçaya amansız yansımaktadır.

Dünya genelinde yaşanan bu durumun, tarihi ve toplumsal koşulları nedeniyle Kürdistan'daki yansıması elbette çok daha acımasız olmak durumundadır. Tarihleri işkence ve zulümle yazılı olan Türk hakim sınıfları, bir kez daha bağlı bulundukları sistem çökerken, ileri bir gelişmeye karşı kendi varlıklarını korumak istemektedirler. Onların savaşı, bu açıdan tüm emperyalist güçlerin de ortak savaşıdır. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler, dünya halklarının mücadelelerini bastırmak için işbirlikçi rejimleri sonuna kadar desteklemekte, askeri araç ve silahlarla donatmakta, istihbarat örgütleri eliyle işkence yöntemlerini bizzat öğretmekte, komplo ve suikastler düzenlemekte, ajan ve işbirlikçi örgütler yaratarak devrimleri tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Bu konudaki ünü dünyaca bilinen CIA'nin nasıl bir cinayet, komplo ve işkence tezgahcısı olduğu açıktır. Yine, en demokratik geçinen Avrupa emperyalist devletlerinin de hiç de ABD'den geri kalmayan komplo ve katliamların ortak tertipçisi olduğunu belirtmeye gerek yoktur. Emperyalizm ve işbirlikçileri dünya çapında insanlığa karşı bir çete konumundadırlar. Dizginsiz bir çılgınlık içerisinde bulunmaktadırlar.

12 Eylül'de generaller cuntası, Türkiye'de bir darbeyle iktidara oturtulurken, bunun sistemin ortak bir planlaması olduğunu bilmediğini kimse iddia edemez. Kaldıki bu durum, bizzat emperyalist güçlerin daha ilk günden yaptıkları itiraflarla açığa çıkmıştır. İşte, tarihi barbarlık kan ve vahşet olan Türk hakim sınıfları şimdi bu kirli geçmişleri temelinde edindikleri deneyimleri emperyalist sistemin en gelişmiş işkence metodlarıyla birleştirmiş olarak karşımıza çıkmaktadır. 1960'lardan itibaren emperyalizmle girilen ilişki temelinde cinayet ve işkencelerinde hayli uzmanlaşmış olan bu sınıf, kan, vahşet ve zulüm demek olan faşizme ulaştığında, hakimiyeti altındaki halkların ve ezilen sınıfların nasıl bir uygulamaya maruz bırakılacağı açık değil midir? Çöken, yok oluşa giden sistemin bütün özelliklerini adeta bir maket gibi yansıtan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan ve Türkiye halklarına ve bu halkların devrimci güçlerine yönelik saldırı, cinayet ve işkenceleri, kendilerini ne kadar da demokrat ve insan haklarının savunucuları olarak gösterirlerse göstersinler, adına batı dünyası denilen emperyalist güçlerin ortak suçu değil midir?

12 Eylül rejimi, Türk burjuvazisinin aldığı yolda zorunlu ve son bir durak olduğu gibi, bu, bir bütün olarak emperyalist sistem açısından da böyledir. 12 Eylül terörüne fetva verenin

önce NATO, daha sonra da tüm Avrupa burjuva çevreleri olduğu artık kimseye bir sır değildir. O Palme ve diğer sosyal-demokratların da bizzat itiraf ettikleri gibi, bu çevreler cuntayla daha baştan uzlaşmış, ona onay vermişlerdir. Daha 12 Eylül sabahında binlerce devrimci, demokrat, aydın ve halktan kişiler dünyanın gözleri önünde zindanlara doldurulmuş, yataklarında dipçik ve süngü darbeleriyle kaldırılan insanlar işkence odalarına sürüklenmiş, onlarca devrimci idam edilmiş, tıka basa doldurulan cezaevleri tam bir insan mezbahanesi haline getirilmiş, basılan köylerde meydana toplanan genç-ihtiyar, kadın-erkek-çocuk tüm Kürdistanlılar istisnasız işkenceden geçirilmiş, evleri talan edilmiş ve fakat demokrasinin savunucusu geçinen bu güçler Türkiye ve Kürdistan'da insanlık böylesine boğazlanırken en utanmaz bir biçimde cuntaya alkış tutmuşlardır. Kendi demokratlıklarını ise, bu işkence ve zulmün ayrılmaz ortağı olan Demirel'ler, Ecevit'ler gibi tescilli uşaklarının serbest bırakılması yolunda kopardıkları anlamsız çığırtkanlıkla kanıtlayacaklarını zannetmişlerdir.

Açık ki, "Batı çıkarları" adı altında, emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için işkenceye onay veren, ekonomik yardım musluklarını açarak onu besleyen, askeri araç ve gereçlerle donatarak halklara saldırıya hazırlayan ve bu rejimin meşru olduğuna karar veren bizzat bu güçlerdir. NATO komutanlarından istihbarat elemanlarına kadar halklara karşı katliam ve işkenceler konusunda tüm uzmanlarını seferber ederek işkencecileri eğitenlerin bunlar olduğu bilinmektedir. En az ABD emperyalistleri kadar Alman emperyalistlerinin de nasıl bir yoğun çaba içerisinde olduğu ortadadır. Alman sınır güvenlik komutanının ve diğer devlet ve ordu görevlilerinin Türkiye'ye yaptığı ziyaretler, her halde turistik bir gezi amacını gütmemektedir. Türkiye ve Alman istihbarat kuruluşlarının ortak çalışmalar yaptığını bugün bilmeyen yoktur. Türk ordusunu modernize etme çabalarıyla Alman devletinin Türkiye'ye verdiği yeni savaş araçları, NATO bünyesinde bu saldırgan uşağın her türlü askeri ve maddi destekle güçlendirilmesi çabalarının anlamı açıktır. Kürdistan boydan boya bir üs haline getirilmiştir. Açılan hava alanları, yerleştirilen "Çevik Kuvvetler" birbirini takip eden tatbikatlar, tüm bir sistemin Türkiye, Kürdistan ve bölge halklarına yönelik amaçlarını ortaya koymaktadır. Sistemin ve generaller çetesinin elinde Türkiye ve Kürdistan'da yaşam daha da katlanılmaz bir işkence olmuştur. Ekonomik tedbirler adı altında halk kitleleri açlığa mahkum edilmiş, işsizlik ve sefalet dışında bir gerçek kalmamıştır. Boyalı basına bile hergün intihar eden, çıldıran insanların öyküleri, geçmektedir. Gerçekten de halk korkunç bir kâbusa itilmiştir. Bir çoğu yaşamak için kendi organlarını satmaktadır. Kadınlar ve hatta erkekler fuhuşa itilmektedir. Çocuklar satlığa çıkarılmakta, cinnet getiren babalar ya da anneler kendi öz çocuklarını boğup-parçalayabilmektedirler. Yazılan bu olaylar yaşanan gerçeğin sadece çok genel bir tablosudur.

Ya Kürdistan! Evet Kürdistan, tarihte birçok katliama, cinayet ve soykırıma tanık olmuştur. Yakın tarihi geçmişinde Türk sömürgeciliğini, bütün vahşetiyle tanımıştır. Bu azgın düşmanın egemenliği altında kendi gerçekliğine bile yabancılaştırılmaya çalışılmış, Kürt halkı dilini konuşamaz, kültürüne sahip çıkamaz bir hale getirilmiştir. Sırtından ordunun süngüsü hiç eksilmemiştir. Lokması daima ağzından alınmıştır. Bütün zenginlikleri talan edilmiştir. Ve bugün yine 12 Eylül faşist rejimi altında cumhuriyet tarihinin en alçakça saldırılarına maruz kalmaktadır.

12 EYLÜL REJİMİ VE DAYATILAN İŞKENCENİN ANLAMI

12 Eylül 1980'de yönetime getirilen generaller gruhu, çağın yalın gerçekleri içinde uyanan bir halkın temsilcileri şahsında katledilmesi göreviyle tayin edilmiş bir çetedir. Türkiye'de dört başı mamur bir faşist diktatörlüğün oturtulmasının anlamı, TC'nin yarım asır boyunca gerçekleştirmeye çalıştığı, ama başaramadığı bir halkı tarihten silme planlarının bu kez daha kanlı bir biçimde uygulamaya geçirilişidir. En sinsi sömürgecilik politikaları ve sivil hükümetler eliyle başarılamayan böylesine alçakça bir amacın, tüm bir emperyalist sistem tarafından donatılarak iş başına getirilen askeri-faşist bir diktatörlük eliyle tamamlanmak istenmesidir.

TC. kendi varlığını Kürdistan'ın inkarı ve imhası üzerine kurmuştur. Bu nedenle Kürdistan'da en ufacık bir canlanma emaresine bile tahammül edememiş, bunu kendi temellerine yönelik bir saldırı olarak kabul etmiştir. Gerçekten Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük sürecine girip bu doğrultuda ilerlemesi TC'nin yok oluşu demektir. İşte TC, 12 Eylül'de "devleti müdafa durumundayız" derken bu gerçeği ifade etmektedir. PKK'nin açtığı yolda uyanan, bilinçlenen ve mücadeleye atılan, kölece yaşama hayır diyen bir halkın sesini boğmak için nasıl bir çılgınlık içerisine girdiğini kanıtlamaktadır.

Kürdistan, bin yıllar süren kölelik ve en son olarakta yarım asır boyunca TC. hakimiyeti altındaki sömürgecilik yıllarında tanık olmadığı bir gelişmeyle 1970'li yılların başlarında tanışmış; adım adım yok oluşa giden bir süreci yaşarken doğan bu gelişmenin güç veren aydınlığı etrafında sömürgeciliğe karşı başkaldırı gücüne ulaşmıştır. 1970'li yılların başlarından itibaren şekillenen bağımsızlıkçı düşünce, daha ilk filizlerinin atıldığı andan başlayarak Kürdistan için yeni bir yaşam anlamına gelir. Bu yıllar hem Kürdistan halkı için ve hem de Türk sömürgecileri için geleceğin çizildiği yıllardır.

Bir grup komünistin büyük yoksunluklar içerisinde atıldıkları bu kavga, nitekim çok geçmeden Kürdistan'da çığ gibi büyüyen bir yeniden doğuş hareketini başlatmıştır. Marksizm-Leninizm silahına sarılarak, çağdan aldıkları güç ve halka inançla işe başlayan bir grup komünist, daha ilk adımlarında, TC'nin imha planlarıyla karşılaşmakta gecikmemişlerdir. TC. Kürdistan adına doğan düşünceye bile tahammül edememiş. Onu henüz ülkeye kök salmadan yok emtek istemiştir. Bu saldırıların ilk hedefi olarak ise, enternasyonalist devrimci Hakki KARER'i seçmiştir. 18 Mayıs 1977'de alçakça bir cinayette Haki KARER katledilirken, çok yönlü hesapların güdüldüğü bugün, daha açık bir şekilde görülebilmektedir. Ama TC. herşeyden önce henüz çok zayıf ve donanımsız bulunan Hareketin öncülerini geriletceğini ve Türk ve Kürt halkları arasında kurulan bu yeni kardeşlik bağlarını güçlenmeden kaldıracağını hesaplamıştır.

Fakat, devrimcilerin TC'nin hesaplarının tam da tersi bir biçimde Haki'nin anısına bağlı kalarak mücadeleyi daha da ilerletmesi durumu ortaya çıkmıştır. Türk sömürgeciliğinin hakimiyeti altında geçen her saniyenin ölümden beter bir yaşantı olduğunu bilen bu insanlar, eğer en basit bir insani hakka bile sahip olmak istiyorlarsa bu güce karşı savaşmanın zorunluluğundan hareketle, olanaklarının ne kadar elverip vermediğine aldırmaksızın cesaretle mücadeleyi yükseltmiş ve böyle haklı bir mücadelenin zafere ulaşacağına olan inançlarını her zaman taze tutmuşlardır.

Bu kararlılık karşısında çılgına dönen Türk sömürgecileri peş peşe yeni katliamlar sergilemiş, bu gelişmenin önünü alabilmek için açık saldırılardan, ajan örgütler yaratmaya kadar birçok plan ve komplo geliştirmişlerdir. Haki KARER'i katleden "Sterka-Sor" adı altındaki ajan örgüt bunun ilk örneğini oluştururken, mücadelenin hızla geliştiği 1978 yılında ise "Tekoşin" örgütlendirilmiş, sosyal-şovenizm alabildiğine körüklenerek soldan darbe vurulmaya çalışılmış, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliği tam bir milis örgütü olarak devrimci harekete karşı saldırıya geçirilmiştir. Sömürgeciler, feodal-komprador güçleri, her türlü olanak sunarak silahlandırıp halka ve devrimcilere karşı saldırılarını yoğunlaştırmaya teşvik etmiş, ordularını harekete geçirerek feodal çetelere kendi silahlı askerlerini katmışlardır. Ancak, sömürgeciliğin ve onun yerli uşaklarının Kürdistan halkına dayattığı acılı ve işkenceli yaşama karşı önü alınmaz bir kin ve bilinçle hayatlarını ortaya koyan devrimciler, düşmanın dayattığı imhaya karşı eşsiz direniş örnekleriyle Kürdistan'da yaşamın yolunu açtıkları gibi, Türk sömürgecileri ve uşaklarını da yaşam haklarının gün gün tükendiği bir sürece sokmuşlardır. Daha ilk adımda Haki'yle başlayan şehitler halkasına Halililer, Salihler, Cumalar, Zekiler ve daha birçok bağımsızlık savaşçısı eklenerek aydınlık geleceğe köprü kurulmuştur. 1979'da PKK'nin kuruluşunun kitlelere açıklanışı büyük bir çoşkuyla karşılanır, halk kitleleri sarsılmaz bir güvenle bu kuruluşu kutlarken, sömürgeciler ve uşaklarının telaşı da yine aynı büyüklükte olmuştur. Mücadelenin çığ gibi büyüdüğü, Hilvan, Siverek, Batman gibi alanlar devlet terörünün en uç noktasına vardığı merkezler haline getirilmiş, panzerlerle halkın üzerine saldıran sömürgeciler paletler altında bir kadını ve çocuğu acımasızca ezmişlerdir. Devrimci mücadele karşısında dayatılan faşist odaklar yeniden toparlanmaya çalışılarak, devlet himayesinde saldırılarını yoğunlaştırmış, basılan köylerde halk sıra dayağından geçirilip, en alçakça hakaretlere maruz bırakılmış, feodal eşkiya çeteleri ve devletin resmi güçlerinin saldırıları sonucu sayıları yüzlere varan devrimci ve yurtsever katledilmiştir. Sömürgeciler, baskılarını salt birkaç şehir veya köyle de sınırlı tutmayıp, bunu sistemli bir biçimde Kürdistan'ın en ücra yörelerine kadar yaygın bir şekilde sürdürmüşlerdir. 1979'un Mayıs ayında ilk toplu tutuklamalara baş vurarak onlarca devrimci ve yurtseveri işkence tezgahlarına yatırmışlardır. Yine sıkıyönetimlerle daha o yıllarda açık savaş ilan etmiş, 1978'in Aralık ayında tertipleyip uygulattırdıkları Maraş katliamı sonrasında kitlelere yönelik terörü alabildiğine yoğunlaştırmışlardır. Daha Ecevit iktidarı döneminde Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde düzenlenen askeri tatbikatlarda Kürt halkının nasıl katledileceğinin provaları yapılmıştır. Kürt köylüsü üzerinde hiç bir zaman eksilmeyen sömürgeci zulüm daha da artırılmış, devrimci kurtuluş hareketiyle bağ kurmasını önlemek için sindirme operasyonları birbirini kovalamıştır.

TC. artık kapattığını sandığı bir davanın PKK'nin direnişçi ideolojik ve politik çizgisi temelinde yeniden gün ışığına çıkarılmasını halkımıza pahalıya ödettirme kararında olduğunu tüm vahşetiyle saldırarak kanıtlamak istemiştir. Herşeyden önce neredeyse tarihten silmenin eşiğine getirmiş olduğu böyle bir halka yaşam yolu gösteren ve halk olarak varolma direnişini başlatan gücün her ne pahasına olursa olsun imhasını zorunlu görmüştür. Kürdistan halkının çağa ve geleceğe kurduğu tek köprüsü olan PKK'yi imha etmenin, aynı zamanda halkın tek ve son umudunun da karartılması olduğunu çok iyi görmüştür. Kürdistan'da bağımsızlıkçı ideolojiye henüz bir filiz halindeyken saldırılışının, ajan örgütlerle komplolar düzenleyişinin, içten çökertme çabalarının ve cezaevlerinde uyguladığı vahşetin nedeni budur. Cezaevlerinde en uç noktasına ulaşan işkence ve zulüm, bin yıllardır halkımız üzerinde uygulanan imha politikası ve dayanılmaz işkencelerin bir avuç inançlı mücadele neferi üzerinde somutlaştırılmasıdır.

12 Eylül'de tam bir savaş hükümeti olarak iktidara oturan generaller güruhu halkımıza ve devrimcilere saldırırken, Kürdistan'ı boydan boya bir işkencehane ve cezaevlerini insanlığın katledildiği merkezler haline getirirken böyle bir ruhla hareket etmektedirler. 12 Eylül öncesi ve sonrasında esir aldıkları PKK'li önder ve militanları neden tarihte bile eşine ender rastlanan bir vahşet cenderesi içine aldıkları bu gerçekler ışığında daha iyi görülebilmektedir. Cezaevlerinde sadece cesaret ve yiğitlik kırılmaya çalışılmamıştır. Açık ki, Kürdistan halkını kölece yaşamdan bağımsızlığa ulaştıracak bir ideoloji teslim alınmak istenmiştir. İnançlarından başka sarılacak hiçbir silaha sahip olmayan PKK'nin önder ve savaşçıları da yine direnişlerinden bir halkın var olma hakkını savunmuşlardır. Onları, en korkunç işkenceler altında bir deri, bir kemik haline gelmiş olmalarına rağmen ayakta tutan, düşman karşısında yenilmez kılan bu gerçektir. Kendi varlıklarını Kürdistan halkının varlığında gören bu yiğit savaşçılar, PKK'nin ideolojik ve politik çizgi temelinde yükselttikleri direnişle düşmanı en güçlü olduğunu zannettiği zindanlarda veya mahkeme salonlarında tarih önünde yargılayıp ölüme mahkum etmişlerdir.

Cezaevinde yaşanan gelişmeler, kamuoyu tarafından vahşeti ve direnişleriyle bilinmektedir. Türk sömürgecilerinin, PKK'nin direnişçi ideolojisini mahkum etmek için nasıl sinsi ve alçakça oyunlara başvurduğu da yine belgelerle ortadadır. Teslim aldığı bir kaç hain ve uşak eliyle PKK direnişçilerine teslimiyet dayatan sömürgeciler, onlara eğer ideolojilerinden vaz geçerlerse "yaşam" yolunu açacağını ama tersi durumda her saniyeyi ölümden bin beter hale getirerek katliamlara başvuracağını söylemiştir. Başını Şahin Dönmez'in çektiği uşak takımı, PKK önderlerini teslimiyete zorlamak için aylarca uğraşmış lanetli dönek Yıldırım Merkit, aylar süren böyle bir alçakça uğraş sonucu teslim alınamayacağını gördüğü PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN hakkındaki ölüm kararını bizzat vermiştir. 1982'nin 21 Mart'ında Mazlum DOĞAN, inançlarından dönmemenin, halka ve davaya bağlılığın şehidi olarak ölümsüzleşmiştir. 22 Mart bu cinayet halkasına bir yenisinin daha eklendiği gün olmuş. Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yakılarak öldürülmüşlerdir. Sömürgeciler, Mazlumların katledilmesi ardından cezaevindeki reformist küçük-burjuvaları da dahil tüm teslimiyetçileri harakete geçirerek yoğun bir ihanet kampanyası açmışlardır. Mahkemelerin başladığı döneme de denk gelen bu uygulamalarla savaş esirlerinin mahkeme salonlarında inançlarını haykırmalarını önleyeceklerini zannetmişlerdi. Radyo ve televizyon programlarında PKK Hareketini bir "çete" olarak lanse etmeye yönelik düzmece programlar yayınlanmış, gazeteler boy boy fotoğraf ve yazılarıyla kampanyanın yürütücülüğünü yapmışlardır.

Cezaevinde ve halk üzerinde uygulanan işkenceden hiç söz etmiyoruz. Öylesine alçakça ve insanlık dışı bir vahşet sergilenmiştir ki, bunu anlatmaya hiç bir sözcüğün gücünün yetmeyeceği ortadadır. Direnişin kırılması için her türlü zulüm uygulanmıştır. İnsanlık onur ve haysiyeti ayaklar altına alınmıştır. Savaş esirleri üzerinde her türlü bedeni tecavüz fikri tecavüze dönüştürülmek istenmiştir. Ve asıl hedeflenen de budur. Sömürgeciler, PKK'li savaş esirlerini Hitler'in işkencehanelerini bile gerilerde bırakan bir vahşet içinde bırakan, alınan her soluğu bir işkence haline getirirken amaçladıkları şey kesinlikle budur. PKK'li savaş esirlerinin, mahkeme salonlarında çekilmiş fotoğrafları bile uygulanan zulmün ölçütünü sınırlı da olsa görebilmek açısından yeterlidir. Ama mahkeme salonlarında dahi zincirlerle bağlanmış olarak ve hareketsiz oturtulan, yakınlarına ve avukatlarına bakmalarından bile korkulan PKK'li savaş esirleri, işkenceden bir deri, bir kemik haline gelmiş bedenlerini "sanık" kürsüsüne ulaştırdıklarında haykıran gür sesleriyle sömürgecileri mahkum etmeyi bilmişlerdir. Zorla ayakta tutulan, yaşayıp-yaşayamadıklarına dair insanı şüpheye düşürecek kadar bedeni tükenmeye uğratılmış bu insanların, sömürgeciliği kendi mahkemelerinde yargılama gücünü kendilerinde nasıl buldukları iyi anlaşılmaktadır. Bu aynı zamanda, PKK'li savaş esirleri üzerinde uygulanan işkencenin anlamını anlamak için de zorunludur.

14 Temmuz 1982'de Mehmet Hayri DURMUŞ, mahkeme salonunda yaptığı tarihi açıklamasında bunu bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır: «*Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, Ölüm Orucuna başlıyorum, bunu burada açıklıyorum...*»diyerek, düşmanın dayattığı teslimiyet ve ihanet çizgisine karşı direniş bayrağını yükselten M.Hayri DURMUŞ, ailesine göderdiği 25.11.1980 tarihli mektubunda da direnişinin anlamını şöyle izah etmektedir: «*Pek çok yoldaşım gibi ben de sömürgeci zindanlarda, mahkemelerde, halkımızın yüce davasına ve PKK'ye, onun ilkelerine bağlı kaldım ve kalmaya devam edeceğim... Yakında başlayacak olan duruşmalarımızda, tüm kararlı ve harekete bağlı arkadaşlarım gibi ben de en kararlı tavırı takınacağım, sömürgecilerin ve uşakları olan hain Kürtlerin yüzlerce yıldır halkımıza yaptıkları kötülükleri anlatacağım. Katledilen, işkenceler altında inletilen devrimcilerin, yurtseverlerin, masum insanların hesabını soracağım. Tüm haksızlığa karşı canını feda ederek kahramanca direnen yoldaşlarımızın mücadelesini anlatacağım. Halkımıza uygulanan sömürüyü, ülkemiz Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarının nasıl talan edildiğini, insanlarımızın nasıl el kapısında perişan olduğunu anlatacağım. Neticede tüm kötülüklerin, cinayetlerin, katliamların, sefaletin sorumlusunun Türk sömürgecileri olduğunu anlatacağım. Ülkemizde ortaya çıkan ihanetlere ve tüm hainlere lanet okuyacağım. Ve benim asla suçlu olmadığımı, kendi görevimi yaptığımı belirttikten sonra suçlunun Türk devleti ve onun uşakları, hainleri odluğunu açıkça belirteceğim. Bunun adına siyasi savunma deniyor. Evet ben de bir siyaset adamı olarak kendimi savunacağım. Ama sömürgeci mahkemelere karşı değil halkıma, tüm ilerici insanlığa karşı kendimi savunacağım. Türk devletini ve mahkemelerini ise suçlayacağım...*», «*Benim için artık yılların, ağır hapislerin, müebbetlerin, hatta idamların önemi yoktur. Halkımın ve ülkemin yüce davasına bağlılığım, Parti ilkelerine olan inanç ve bağlılığım önemlidir. Ve herşeyden önemlisi PKK'nin onur ve prestiji önemlidir...*» diye devam ettiği mektubunda Hayri yoldaş, düşman karşısında koydukları direnişlerin, yükselttikleri sesin tümüyle parti ilkelerine bağlılığın, sömürgeciliğin ve her türden teslimiyetin kabul edilmesinin bir ürünü olduğunu açıkça söylemektedir. Bir gerçektir ki, sömürgeci zindanlarda işkence bu bağlılığa ve sarsılmaz inanca yöneltilmiş; direnişte yine bu temelde yükselmiştir.

PKK'li savaş esirleri dört yıl boyunca en vahşi işkenceler altında hala boyun eğmez bir kararlılığın sembolü olarak insanlığın karşısına onurla çıkıyorlarsa neden, tümüyle parti ilkelerine bağlılığın korunmasıdır. Bir kaşık çorbaya, sıcak suya, işkencenin azaltılmasına, biraz daha rahat bir yaşama ulaşmak için her türlü insani değerden ve onurdan soyunarak kendilerini sömürgeciliğin ayaklarına kapatan teslimiyetçi ve hainlerin düştükleri utanç verici duruma karşı dünya halkları ölüm pahasına yükseltilen bir de böyle bir onur belgesine sahip olmuştur.

PKK'li savaş esirleri: «*Uygulanan yasaklara ve işkencelere karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz...*» diye ifade ettiklerini kendi durumlarında, nasıl bir davanın savunucuları ve hem de tavizsiz savaşçıları olduklarını dünyaya kanıtlamışlardır. Onlar, sömürgecilerin dayattığı her türden uygulamaya karşı çıkmış, **cezaevi yönetiminin uygulamalarına boyun eğmekle işleri laçkalaştırıyoruz** diyen reformist-teslimiyetçi anlayışı mahkum etmiş, bu teslimiyetçi-uşak takımı sömürgeci faşist TC'nin kanlı bayrağı karşısında Türklük andı içerken, PKK'li savaş esirleri kanlarıyla devrimin yüce bayrağını yükseltmişlerdir. Görüleceği üzere direniş, salt bedeni işkencenin son bulması cezaevi koşullarının iyileştirilmesi için değil, devrim gibi kutsal bir amaç uğruna yükseltilmiştir. PKK'nin yiğit önder ve militanları, PKK'nin ulusal kurtuluş bayrağını 4 yıl boyunca sürekli yük-

şeklerde tutarak, halkımızın kutsal amacını ifade etmişlerdir. M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşların başını çektiği 1982 Haziran-Eylül Ölüm Orucu ve ardından gelişen zincirleme direnişler davaya olan bağlılığın ve dönülmezliğin birer kutsal abidesi gibidir.

Oysa düşman neyi dayatıyordu? O korkunç işkenceleri ve vahşetiyle, nereye ulaşmak istiyordu? Bunun tek bir cevabı var; PKK'nin ideolojik-politik çizgisi temelinde bağımsızlık mücadelesine atılan Kürdistan halkını kesin olarak imha etmek. Buna önderlik eden partiyi teslim almak. PKK'nin yarısının çökertilmesi dediği o iğrenç ve kanlı planını gerçekleştirmek. PKK direnişçiliği karşısında bütün suçlarıyla yüzü açığa çıkan sömürgeci-faşist kemalist ideolojinin hakimiyetini gizlemek. Osmanlı İmparatorluğunun fideliğinde boy veren türkçülüğü şahlandırarak, bir halkın iradesini ayaklar altına almak... Evet kısaca, kendi iğrenç ve çürümüş varlığını yaşatmak için, en seçkin temsilcilerinin şahsında Kürdistan halkını yeniden teslim alıp, tarihten silmek.

Cezaevlerindeki işkence ve zulüm bunun için böylesine korkunç, direniş bu nedenle böylesine görkemli olmuştur. Sömürgeciler, işkencelerini bu nedenle salt cezaevleri duvarları içiyle sınırlı tutmayarak, her görüşme gününü bir can pazarına dönüştürmüş köpekler gibi tutuklu yakınlarına saldırmış, onları işkenceden geçirmiş, ama bunun ötesinde aileler üzerinde günlük baskı uygulayarak onları teslimiyetin halkaları haline getirmek istemişlerdir. Bağımsızlıkçı ideolojiye saldırarak, faşizmin ideolojisi haline gelen Kemalizmi şahlandırmaya çalışmışlardır. Dönek ve hain takımını bu işle görevlendirerek onların ağzından direnişe küfrettirmişlerdir. Şahin Yıldırım hainlerinin başını çektiği bu alçakça faaliyetleri dışarıya da taşırıp, ihanet halkasına bir yenisini daha ekleyerek, Semir hainini halkımızın karşısına çıkarmışlardır. Kürdistan'da teslimiyet ve ihanetin sadece davadan dönmekle sınırlı kalamayacağını, ihanetin aynı zamanda insanlık düşmanlığına dönüşeceğini bu hain takımının düştükleri batakta çok açık olarak görmüş durumdayız. PKK'li savaş esirlerinin gözlerini elleriyle oyacak, onlara en sadist işkenceler yapacak denli insanlığa, ülkesine ve halkına düşman edilen bu iğrenç yaratıklar, durumlarıyla şu gerçeği bir kez daha kanıtlamışlardır. Türk sömürgeciliği bir insanlık ve halk düşmanı olarak, uşaklarını da kanlı emellerinde azgın bir maşa haline getirip, onları posaları çıkıncaya kadar kullanmaktadır. Nitekim bu hain takımı eliyle sömürgeciler, tarihteki en alçakça oyunlarından birini sergilemek istemişlerdir. PKK'ye karşı tasfiye hareketinin örgütleyicileri olarak bunları harekete geçirmiş "Genç Kemalistler" adı altında örgüt kurup Kemalizmi ve Türklüğü bu uşakları vasıtasıyla Kürdistan'a hakim kılma gibi boş bir umuda kapılmışlardır. PKK'yi yüreğinden hançerleme ve tüm Kürdistan halkını politikasının gereği olarak dışarıda da Semir halkasının nasıl harekete geçirildiği halkımız tarafından bilinmektedir. Türk sömürgecileri tarihte birçok kez başvurdukları ve TKP örneğinde görüldüğü gibi başarılı oldukları tasfiyeciliği, PKK'ye de dayatarak, işkenceler altında parça parça ettikleri ama teslim alamadıkları PKK'li savaş esirlerini ve bir bütün olarak PKK ideolojisini böylece etkisiz kılacaklarını zannetmişlerdir. Fakat Kemalizmin bayrağını yükseltip türkçülüğü-bozkurtçuluğu şahlandırma politikası, PKK gibi direnişçi bir örgütün duvarlarına çarptığında işlemez hale gelmiştir. Bütün çirkefliği ortaya serilen bu sinsi oyunlar, kutsal bir davanın savunucuları olarak, insanlık ve devrimcilik onurunu yükselten PKK'li savaş esirleri tarafından bozguna uğratılmıştır.

PKK'li savaş esirleri, genelde Türkiye solunda başarıya ulaşmış olan tasfiyeciliği boşa çıkartarak tarihsel bir rol oynamışlardır. M.Hayri DURMUŞ, 3.2.1981 tarihinde dışarıya ulaştırdığı mektubunda bu gerçeği şöyle ifade etmektedir: "... *Hapishanede işkence yapan subay ve gardiyanlar açıkça "ülkücü" olduklarını, MHP'li olduklarını söylüyorlar. Ve amaçlarını açıkça söylüyorlar.* **"Yapılan baskıların sonu gelmez, bizden insaf beklemeyin, söylediğimiz her şeyi yapsanız bile size her fırsatta işkence yapacağız. Türk olduğunuzu kabul edip, Türk devletine ve ülkesine bağlı olduğunuzu belirtene kadar, pişmanlık gösterip devlete sığınana kadar, bu şiddet ve bu işkence devam edecektir"** *biçimindeki sözler hemen hemen her gardiyanın ve subayın ağzındadır. Ağır cezalarla, idam kararları ile kitlemizi yıldıramayacaklarını anladılar. Bu yöntemlerle sonuca gitmeye çalışıyorlar. Baskıları tek tek anlatmakla bitiremeyiz...»* Hayri yoldaş aynı mektubunda saldırıların cezaevi ve dışarda PKK üzerinde yoğunlaştırılacağını, sömürgeci Türk devletinin varlığını korumak ve işgalci yayılmacı amaçlarını gerçekleştirmek için, PKK'yi imha planını her alanda uygulamaya geçireceğini belirtmektedir. Hayri DURMUŞ, bu konuda şöyle yazıyor: «... *Son dönemlerde Dev-Yol, TİKKO, Acil ve diğer örgütlere ciddi darbeler vurdular. Bu örgütlerin çoğu öyle sanıyoruz ki, iş yapamaz duruma getirildi. Türkiye'de bu başarıyı elde eden cunta, kesinlikle tüm ağırlığını Kürdistan'a ve Hareketimize yükleyecektir. Operasyonlar, katliamlar birbirini kovalayacaktır. Bu durumun hassasiyetle değerlendirilmesi, yeni ve sağlam tedbirler alınması gerekir. Aslında bizim yargılamaların uzaması, bir bakıma Hareketin çökertilememiş olmasındandır. Bizim durusmalar açılsa bile, dışarda mücadele devam ettiği müddetçe karar veremez, sonuçlandıramazlar. Bu nedenle cezaevindeki kitleyi yıldırmaya, ajanlaştırmaya çalışırken, dışarda Hareketi bitirmek için tüm çabalarını, imkanlarını harcayacaklardır. Yani cunta, Kürdistan'da savaş hali ilan etmiştir ve bunu sürdürecektir. Bu durum da hassasiyetle değerlendirilmeli, yapılacak çalışmalar buna göre ayarlanmalıdır...»*

Görülüyor ki, Diyarbakır başta olmak üzere, Kürdistan'daki cezaevlerinde uygulanan baskı ve işkenceler, kan demek, zulüm demek, katliam ve vahşet, soykırım demek olan sömürgeci politikanın sistemli bir biçimde sürdürülmesidir. Diyarbakır cezaevinin özgüllüğü de buradan kaynaklanmaktadır. Orada bir halkın varolma hakkı savunulmakta, buna karşı işkence zulüm dayatılmaktadır. Tüm dünya halklarının yüzyıllar öncesinde uğruna mücadele verdikleri bu amaç, halkımızın bu haklı talebi cezaevi duvarları ardında korkunç bir zulümle bozguna uğratılmak istenmektedir. Bu gerçek iyi kavranmak zorundadır.

Biz burada işkencenin nasıl yapıldığı, devrimci tutukluların hangi tür uygulamalara maruz bırakıldığına değinmeye gerek duymuyoruz. Açık ki, zoraki marş okutmaktan, ağ bırakmaya, zorla spor yaptırmaya, kemalist faşist kitaplar okutmaya, uykusuz bırakmaya, yine kaba dayaktan, lağım sularına atmaya, elektrik şokuna kadar bedeni ve ruhi çökertmeye yönelik sayılamayacak kadar uygulamaya başvurulmakta ve bunlar kamuoyu tarafından da bilinmektedir. Bir insanlık suçu olan bu uygulamalara karşı insanlık da bir bütün olarak sesini yükseltmek zorundadır. Bu, bir kez daha belirtmeye gerek duyulamayacak kadar açık ve zorunlu bir görevdir. Ama, Türkiye ve Kürdistan'da işkence olgusuna yaklaşırken, yukarda belirtilen özgül koşullar ve hedeflenen amaçlar da iyi kavranmalı ve Türk sömürgeciliğinin özgürlükler çağında bir halkı kanlı pençelerinde boğma çabalarına göz yumularak bu suça ortak olunmamalıdır.

BİR İNSANLIK SUÇU OLAN İŞKENCEYE KARŞI DOĞRU VE KARARLI TUTUM ALINMALIDIR!

Sicili, dünya halkları ve ilerici çevreleri nezdinde böylesine lekeli olan TC, bu suçlarına hergün bir yenisini daha eklerken, ne tuhaftır ki, demokrasi havarisi geçinen bir çok çevre, parti ve örgüt tarafından da çeşitli biçimlerde destek bulmakta, suçlarının üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Bu gerçekten de savunduğu iddia edilen ilkeler adına utanç verici bir durumdur. Ama öte yandan da, bu çevreler, faşist cuntanın kanlı ellerine sanki ellerini uzatmıyolarmışcasına avaz avaz insan haklarından bahsetmekte, heyetler oluşturmakta, işkenceye karşı tavır aldıklarını söyleyebilmektedirler. Cuntaya gönderilen ekonomik yardımlar, askeri yönden güçlendirme çabaları, cunta hükümetlerini meşrulaştırma yolunda yoğun diplomatik çabalar sürerken, özellikle sosyal-demokrat ve sosyalist olduğunu söyleyen hükümetler de dahil tüm parti ve çevrelerin kendi gerçek yüzlerini sahte demeçlerle gizleyemeyecekleri açıktır.

Gelinen aşamada hemen her kes işkencelere karşı protestoların başını çekme konusunda adeta birbiriyle yarışır olmuştur. Bu durum cuntaya kadar uzanmaktadır. Cunta sözcülerinden Metin Toker'in Avrupa Konseyi toplantılarının ön çalışmaları sırasında BBC'ye verdiği demeç hatırlanırsa görülecektir ki, kendileri bile artık işkencenin olduğunu itiraf etmek, ama aynı zamanda da buna karşı olduklarını belirtmek zorunda kalmaktadır. Bunun ne kadar iğrenç bir demogoji olduğu ortadadır. ABD yetkililerinin açıklamalarında da aynı espiri görmekteyiz. ABD'den Avrupa emperyalist devletlerine ve cuntaya kadar tüm bu çevreleri bir telaş almıştır. Ama özellikle de Avrupa emperyalist devletleri ve sözde "sosyalist", sosyal-demokrat çevreleri, zulmün ulaştığı boyut karşısında şaşkınlıklarını gizleyemez noktaya gelmişlerdir. Görülen odur ki, emperyalizm kendi elleriyle yarattığı canavardan ürker olmuştur. Her türlü gericiliği bünyesinde toplayan bu kuduz köpek, artık efendileri tarafından bile dizginlenemez bu çılgınlık noktasındadır. Adlarına sosyal-demokrat ve ne denirse densin, emperyalist çevreler şimdi bundan rahatsızlık duymaktadırlar. Cuntanın gemlenemez çılgınlıklarıyla kendi planlarını da alt-üst edeceği kaygısını taşımaktadır. Evet onların işkencenin "karşısında" olmalarının bütün anlamı budur. Resmi açıklamalara göre 60 bin insan zindanlarda işkence tezgahlarından geçirilir, Türkiye ve Kürdistan'da insanlık hergün bir kez boğazlanırken en küçük girişimlerde bulunmadıkları gibi cuntaya alkış tutan bu çevrelerin, şimdi artan rahatsızlıkları başka nasıl izah edilebilir. Avrupa Konseyi, gözler önündeki kan deryasına rağmen heyet oluşturup incelemelerde bulunacakmış! Cuntanın demokrasiye geçişteki samimiyeti incelenecekmiş! Elbetteki heyetler oluşturulmalı, incelemeler yapılmalıdır. Fakat bir yandan cunta desteklenir, her türlü uygulamaya onay verilirken, öte yandan inceleme, araştırma heyetlerinin oluşturulması sahte bir gösteri olmuyor mu? Eğer sözde var gösterilen, cuntayı destekleyen ve karşı çıkan kanat ayrışımı bir gerekçe, bir sahte görüntüden ibaret değilse, bunun pratik ifadesini bulması zorunlu değil midir? Oysa batılı dergileri okuyanlar hergün görürler ki, rejimin başarısı için dua edilmektedir. Bir gün bile yaşayamayacak olan bu rejimi yaşatanların, halkı sefalete sürükleyen, ekonomik politikaları ortaya koyanların kimler olduğu bilinmektedir. NATO'su, İMF'si, Avrupa Konseyi ve diğer kurum ve kuruluşlarıyla uygulamalara onay veren bir sistem vardır ve hiç bir sahte göz yaşı bu gerçeğin üzerini kapatamayacaktır. Sergilenen bu iki yüzlülük kendisini gizleyemeyecek, halklarımız buna inanmayacaklardır.

Özellikle 25 Mart seçimleri sonrasında Avrupa'nın cuntayı meşru görme yönündeki bilinen tutumu daha da açıklık kazanmıştır. Tümüyle askeri-faşist bir diktatörlüğün çizdiği çerçeve ve onun tarafından yapılan anayasa içinde sergilenen ve halka zorla onaylatılan bu oyun, şimdi demokrasinin bir göstergesi gibi sunulmak istenmektedir. Ama Avrupa, işkence ve zulmün gizlenemeyecek noktalara ulaştığı günümüzde kamuoyunun insan haklarına olan duyarlılığı karşısında onayını açıktan ilan ederken kendisini de kamuoyu karşısında fazla zoruluklara sokmamaya gayret etmektedir. Avrupalı demokrat çevreler ve kitlelerin artan protestosu onları rahatsız etmekte işkenceye karşı olduklarını açıklamak zorunda kalmaktadırlar. Bu durum özellikle Federal Almanya'da çok barizdir. Faşist Türk cuntasının adeta bir avukatı gibi çalıştığını itiraf eden F. Almanya hükümeti, açık desteği ve akıl hocalığına rağmen tepkilerin kendi kamuoyundan gelen tepkiler karşısında tedirginliğini gizleyememektedir. Açık ki, Avrupa emperyalist devletleri işkencenin de sorumluları olarak, insan haklarını savunamazlar.

Bu açıdan, onların bu yönlü sahte tutumları anında yerle bir edilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da kitlelerin durdurulamaz talebi haline gelen devrim olgusu yaşanmaktadır. Bir yandan halklarımıza yaşamı zindan eden cunta, öte yandan devrim güçleri vardır. Dünya çapında ve Avrupa'da işkenceye karşı tavır, bu noktada belirginleştirilmelidir. Kime destek verilecek, ne savunulacaktır? Bu soru mutlaka sorulmak zorundadır. Eğer en sıradan bir insani hak bile savunulup, demokrasi ve devrim güçleri desteklenecekse, cuntayla her türlü bağ koparılmak durumundadır. Avrupalı demokratik çevreler ve insan hakları savunucuları, hükümetleri bu noktada sıkıştırmalı, onların sahte

yüzlerini açığa çıkarmalıdırlar. İnsan haklarını savunur, görüntüleri altında insanlığı boğmak için cuntaya uzattıkları el işlemez hale getirilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da sadece zindanların değil, halk kitlelerinin işkenceli yaşamına karşı mücadele etmek göreviyle yükümlü olan bu ülkelerin devrimci ve ilerici güçlerinin büyük sorumluluklar altında oldukları belirtilmelidir. Zindanlarda yükselen ses, devrime çağrıdır. Dört yıldır işkencehanelerin zulmüne karşı direnen siyasi tutuklular, bu acılı yıllar boyunca devrime olan inançlarını yaşatmış, onunla yaşamışlardır. Özellikle Diyarbakır zindanlarında PKK'li tutukluların bu konudaki çağrısı kesindir. Onlar, salt bir takım uygulamalara boyun eğmemekle sınırlı tutulacak bir direnişçi değildirler. Devrim ve ulusal kurtuluş bayrağını yükselten birer bağımsızlık ve özgürlük savaşçısıdırlar. Biz, onların bu direnişlerini ulusal kurtuluş mücadelemizi yükseltmede kesin bir emir olarak anlarız. Kürdistan'da zindanların ve halk kitlelerinin acıları, işkence, açlık ve zulüm bu çağrıya karşılık verildiği oranda son bulacaktır. Basit yakınmalar ve ağıdın hiç bir çözüm getiremeyeceği ortadadır.

Yoldaşlarımıza ve halkımıza böylesine bir vahşet uygulayan düşmana karşı ulusal kurtuluşun bayrağı yükseltmeli, örgütlü savaş gücümüz daha da arttırılmalıdır. Türkiye için de aynı durum geçerlidir. Türk halkı bugün bu faşist grühun egemenliği altında en zorlu günlerini yaşamaktadır. Açlık, işsizlik, sefalet halkı patlama noktasına getirmiştir. Aydınlar, demokratlar, öğretmenler, profesörler, öğrenciler, köylüler, işçiler, devrimciler zindanlara doldurulmuş, cunta halkı ve demokrasi güçlerini hapsetmiştir. Hür irade zincire vurulmuş, yazarların kalemleri ellerinden alınmış, sendikalar kapatılıp yöneticileri ağır hapis cezalarına çarptırılmıştır. Cunta demokrasinin izini taşıyan düşünceye dahi düşmandır. O, burjuva anlamda bir demokrasiye dahi tahammül edememektedir. Ama öte yandan bir takım kukla oldukları açıkça biline biline oyuncak parti ve sözde liderleri dünyaya yutturmaya çalışmaktadır. Açıktır ki, Türkiye'de demokrasiyi savunmak devrimi savunmaktır. Bunlar kopmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. Faşist cuntanın demokrasi diye dayattığı bu azgın faşist düzenden, onun çerçevesi içinde çıkış aramak, işkence yapan el olmak, halkı katleden, varını-yoğunu talan eden bu faşist grühun basit birer piyonu olmak demektir. Öyleyse demokrasi ve insan haklarının savunucusu olduğunu iddia eden, bir devrimci örgüt olduğunu söyleyen Türkiyeli tüm güçler, faşist cuntaya karşı devrim bayrağını yükseltmelidirler. Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın başına bir kabus gibi çöken bu rejim yıkılmaksızın acılı ve işkenceli yaşama son vermek, zindan kapılarını kırmak mümkün değildir.

Kime yönelineceği bellidir. Suçlu ortadadır. Ve bu suçlular, ancak halklarımız ve dünya demokrasi güçleri tarafından yargılanabilir.

Suçlu; cunta ve işbirlikçi-sömürgeci faşist Türk burjuvazisidir.

Suçlu; tüm emperyalist sistemdir.

Suçlu; işkence altında direnen insanların sesine kulaklarını tıkayan tüm çevrelerdir.

Suçlu, zindanlardan ulaşan direniş mesajına cevap vermeyen ve bir zamanlar bu devrimcilere yoldaşlık yapmış sözde devrimcilerdir! Bunlar her türlü sahte gerekçelerine rağmen, kulakları yırtarcasına yükselen direnişi duymazlıktan gelerek üzerine kırmızı bir çizgi çekmek istemektedirler. Tüm devrimci görevlere sırt çevirmekte adeta kendilerini cuntaya ve emperyalist güçlere affettirmek istercesine teslimiyetin teorilerini geliştirmektedirler. Halka ve zindanlardaki yoldaşlara karşı değil, devrim şehitlerinin döküleп kanlarına karşı değil, cuntaya ve emperyalizme karşı sorumluluk duymaktadırlar.

Eğer işkencecilerden hesap sorulacaksa, bunlardan hesap sorulmalıdır. Cuntanın suçu birkaç memuruna yıkma çabası teşhir edilmeli, cuntanın ve ona onay veren hükümet ve çevrelerin yakasına yapışılmalıdır. İşkenceye karşı tutum, soyut bir biçimde insan haklarının savunması gibi bir iddia olamaz. İşkencenin, devrimci mücadeleyle son bulacak bir uygulama olduğu bilinmek zorundadır. Timsahın göz yaşlarıyla bunu önlemek bir yana, bunlara bel bağlamak ve pasif yönlemlerde ısrar etmek, zulmün uygulayıcılarına cesaret verir. İşkenceye gerçekten karşı çıkmanın, işkencelere karşı amansız bir mücadeleden geçtiğini biliyoruz. Bunlardan mutlaka hesap sorulacaktır.

Acı ve işkenceyi azaltmak için, partililer ve halkımız devrimci görevlere daha sıkı sarılmalı, direniş bayrağını yükseltmelidirler. İşkenceciler amansızca ezilmeli, onların planlarına alet olunmamalıdır. Daha büyük bir öfke ve örgütlü-eylemlilikle hesap sorulmalıdır. Özellikle sosyal-demokrasinin Ecevit gibi dünün kanlı işkencecilerini ortaya çıkarıp, devrimci görevleri saptırma gibi çabaları işlemez hale getirilmeli, cunta ve onun dış destekçileri tarafından geliştirilen bütün oyunlar tam tersine devrimi geliştirmede bir gerekçe yapılmalıdır. Her saldırı, her oyun öfkemizi ve bilincimizi geliştirmeli, eyleme dönüştürmelidir.

Öyleyse; halklarımızın ilerici-devrimci güçlerini, insan hakları ve demokrasinin savunucusu olduğunu iddia eden tüm çevreleri cuntanın üzerine yürümeye davet ediyoruz. İster dolaylı ve isterse doğrudan cuntayı ve uygulamalarını meşrulaştıranlardan hesap sorulacak, işkenceye karşı kararlı tutum böyle bir pratikle gösterilecektir.

★ ★ ★

Lİ KURDİSTANA-ROJHELAT, ÊRÎŞA FİROKAN PROVAQASYONA ARTÊŞA TİRK A NÛH!

Rojên derbasbûn de, şaxên rojname, weşan û helperkên navnetewan, pêlweş, televîzyon hwd. gora ajansa nûçeyên Frensa-AFP, agahdarî û vejinandin dan ku firokên leşkerîyên Tirk hin herem û dor li Kurdistan-Rojhelat bomberdiman kirine û firokekî Tirkan li erdê hatîye xistin.

Rastî ev nûçe û bûyer me pir şaş nake, dîsa gelek zelal, rewşek derdixe pêş temaşê ku çawa sazûmana Tirk bi destê emperîalîzmê, kîjan erk û wezîfe ji xwe re barkiriye dakû li Rojhelata Navîn pêkbêne. Lewra artêşa Tirk, sala borî jî êrîşî Kurdistana Başûr kiribû.

Peywendî û girêdaneke ji nêzîk dinavbera van herdû êrîşan de heye. Lew Tirkîye ji ber şoreşên li Îran û Afganîstanê û kêmasî û alozîyên li Libnan û Îsraîlê derketin ronahîyê, li ser Rojhelata Navîn rola cendermetîyê serxwe ve dager kirîye û girtîye. Amadekarîya Tirkîye bo rola pêşajotîya welatên misilman, pergela Qibrisê, êrîş û tehdîtên hemberê Sûrî, Îran û Yewnanîstanê, serekemên pêşçavî yên van wezîfên serxwe ve dagirtîye.

Belê ev karûbar, tenê dema sazûmana Tirk bikaribe hêlwestên beramberê xwe yên li hundurî bi temamî bihilweşêne, dikare seranser pêkbêtin. Belê îro serê Tirkîye, bi rewşeke pêwîst, hêj bi pirsgirêka TRNK (Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan) di derd û zorê de ye. Ji ber vê yekê piştî dawîya derba 12ê Êlûnê pêde hemû polîtîka, rêzanî (siyasî) û bikaranînên hatin danîn, bi hisaba pejilandina vê tekoşînê, ger bedela wê çibe bila be, tên meşandin. Lê ev hisap, bi manewrekî jêhatî ji hêla teqtîqî, bi xwe paşve kişandin hat tunekirin û amadekarîyên dema nûh bi şanazî pêkhatin. Dîsa, bona ser erdê welat tekoşîn bê ajotin û li hemberê gavên hatin avêtin, tewra sazûmana Tirk ku bikartên û rola wê çêtir derdikeve ronahîyê.

Ger bi van êrîşan jêhatinî û şanazî bidest bênin, bona êrîş û têkilîyên pêşketinên li hereme sazîbûye "hêzên lezîn" re, wê serbestîya manewran, bihesilênin. Ev daxwaz şexsem ji hêla cunta, bi rewşa li hemberê pêşveçûnên li Îraqê mirov nikare seyrkar bimîne, hat daxûyanîkirin.

Weke tê zanîn dixwazin van êrîş û têkilîyan biqulibênin ser Kurdistana Bakûra-Rojava. Lê ev qad, ne ciheke ku bikaribin li vir bi serbestî manewrên xwe bicîh bênin e. Lewma TRNK ji bona vê bend û çeper girtekî zexm û xurt e. Nexwe, divê ev bend û çeper bê rakirin.

Provekî vê Gulan 1983an de bi tevgera zeftkirina Kurdistana-Başûr bicîh anîn, belê gora bawerî û hêvîyên wan pêk nehat û bi binkeftinek serecem û dawî bû.

Êrîşa duwemîn a ser Kurdistana-Rojhelat, dîsa vê armancê de xwe de hildigre.

Di rojên pêşîya me de, sazûmana Tirk êrîşên xwe li dijî gelên heremê û TRNK, bêguman û bêşik wê zêde û dijwar bike.

Niqteke din a giring: Ger nûçe û agahîyên AFP belavkirî rast bin (!) –rast an nerastbûn talî naguhurîne–, ê din Awrûpa-Rojava jî hatîye rewşekî ku nema dikare rola êrîşbazî û zixtkirina şer a ku Tirkîye serxwe ve girtîye, veşêrin.

GUNDÎYAN FÊRA CENDERMAN DA!

Gora agahîyên vê dawîyê gihîştin ber destê me, cenderme çûne gundekî Kozluk –dora bajarê Sêrtê û li vir xwestine dest bavêjin pîrekên gund, lewma hin bûyer serpêhatine û talî serleşkerek û du serbaz ji hêla gundîyan tên kuştin.

Sê cendermên Tirk ku çûne gundê me li banî qal kir, dev avêtine jinên gund, lewma gişîya gundîyan xweragirtinekî dijwar pêkanîne–bi taybetî jin û zarok– û bi tiştên weke kevir, kûç, dar, êzing, kêr, bivir hwd. xwe çekdarî kirine û êrîşî cenderman kirine. Jineke gundî ji hêla serbazan biçek birîndar dibe, û ji ber derbên leketî jî zendê leşkerekî qut dibe; pîrekên gund ku çekên serbazan ji destê wan derdixin bona bibe "îbret bo alem" guhê yekî jê dikin. Cendermên ku bizor xwe ji destê gundîyan xelas dikin, bi zehmetî xwe gihîştandine qereqolê.

Piştî xelasbûn û bazdana serbazan, hemû mêrên gund –biçek û bêçek– derdikevin çiyan. Bi sehkirina serborê, leşkerên ji Kozluk û gundên derdorê tên xwe mîna gurên birçî, çavsor û har sergund dadihilweşênin û cûda kirina pîrek, kal û zarokan tewayî gundîyan refûrêz dikin, li wanan dixin. Serbazên ku li ser hinek ji gundîyan karanînên pir xeder û nebaş pêktênin, bi şanî kirina cendermên lêdanxwarî, hin pîrek digrin û paşxwe dikişkişênin, û xwestin bibin qereqolê.

Dema zilamên derket bûn çîyan vê yekê dibînin, bona xelaskirina pîrekên xwe rêde xefk û kemîn vedidin û ji leşkeran berdena pîrekan dixwazin. Balam dema cenderme bi agir bersîv didin, gundî jî li xwe radigrin û şer û pozberîya derketî de, serleşkerek û dû cenderme tên kuştin. Ji gundîyan tu kuştî an birîndar tune, û pêre jî jinên xwe xelas dikin û karin cenderman berûpaşve bidin, revandin.

Dawîya bûyerê, tê agahin ku gişîya gund û zar û zêçên xwe derketiye çîyan.

Belê, bûyera rast a ku ji hêla weşanên Tirk bi avahîya "eşqîyan serwan û du serbazên me şehît xistin" bo alema gişî hate daxûyanî, wûsa ye. Kesên têkilî rûdanê bûn û cîh girtin ne "eşqîyane", lê gelê gund bixwe ye.

Dîsa tê salox û agahdarkirin ku talîya serborê de, operasyonên pir fireh û mezin li derdorê de tên misagor kirin û ajotin, gelek dungî hatine girtin.

BERXWEDANA DAWÎ A DÎLÎYÊN ŞER YÊN PKK BİLİND KİRİBÛN LEYÎSTOKÊN DİJMİN YEK-CARDİN PÛÇ KİR!

Rojîya mirinê a ku ji alîyê 82 hêsîrên şer endamên PKK, 5ê Çile destpêkiribû û berxwedana Dîyarbekir a dawî a ku ji hêla dîlîyên şer endamên PKK yên din bi rengê raberîya birçîmayînê berdewam dikir, tê salox û agahdarî ku gihîştiye armanca hatibû erk û daxwaz kirin.

Livbazîya berxwedana dawî a ku bona armancên qirkirin û bidestanîna girtîyan li girtîgahê ji hêla mêtingerên Tirk, pûç bike; li dijî bikaranînên li girtîgahê û bi ramana protestokirina hingavtin û pîkolîyan, destpêkir bû, demekî kin de tevayî girtîgahê anî bin lêkerîya xwe û balifand. Li hemberê vê pêşketin û rûdanê, mêtingeran, peywendîya navbera girtîgahê û derve bi temamî qutkiribûn, her babet dîtin û serdan hildabûn û pîkolîyên ser meriv û malîyên girtîyan dijwar kiribûn.

Ji ber sedemên qutbûna peywendîyan bi girtîgahê re, demekî dirêj tu agahîn û salox ji girtîyan nehatibû girtin û bimaf tirs li ser jîyana girtîyên şoreşger dihat sehkirin û ev tirs timdorî zêde dibû. Nexasim, ji salox û agahîyên talî de pêşketin, hate têgihîştin ku ev tirs xwedî bingehe û cîhê xwede ye. Livbazîya berxwedana dawî a mêjûya 5ê Çile destpêkiribû de, mirina 10 şoreşgeran hîşk eşkere bûye. Bilî cenaza 10 girtîyên şoreşger teslîmî malîyên wan kirine, tê dîyarîkirin ku hêj bi 10an girtîyên din jî rewşa mirinê de, li nexweşxanênin.

Dîlîyên şer endamên PKK, xilbeta girtîyan li pay xwe kişandin berxwedanê û bi vî awahî tevgera xwe bilindkiribûn, lewma mêtinger mecbûr mabûn ji ber berxwedanê gavên xwe bavêjin paş, lê vê neqlê xwestin malîyan ji xwe re bikin hacet û wanan ji xwere bikarbênin. Malîyên li nexweşxanê nasên xwere serdan pêkanîbûn, ji hêla mêtingeran dihatin sextkirin daku zarokên xwe re şîretên xwe bidestdayinê û derivandina xwesiparî bidahilmênin, belê hemû malî milûpişt dan berxwedanê û bivî awahî leyîstokên dijmin pûçkirin û silet nedan dakû bibin hacetê wan. Mêtingeran dixwest, malîyan bibawerênin ku hingavtin li zarokên wan nehatîye kirin û xwestin van derew û leyîstokan li nexweşxanê pêşîya çavên dîlîyên şer endamên PKK jî bidomînin, belê hêsîrên şer cîhde danezanên xwe daxûyan kirin û rûçikên wan yên gemar nasîn dan. Dîlîyên şer, ji mişkên bican bona xwarinê dane, bigrin ta her babet şiklên hingavtinan û pîkolîyan ku bi wan kiribûn, eşkere kirin û dîyarî nasên xwe kirin ku mêtinger azînên xwe bi hevkarîya tora îxanetê Şahîn-Yildirim birêdixin û xwe bihevre ditevgirênin.

Mîna salox û agahîyên malîyên girtîyan yên nexweşxanê de ser dabûn dîlîyên şer endamên PKK, rojîya mirinê û berxwedana birçîmayînê hatîye dawî kirin û ev livbazîya talî a ku berxwedan hêj mezintir û xurttir kirîye, leyîstokên mêtingeran dîsa pûç kirîye û wanan ji bin hejandîye. Nas, malîyên girtîyan û girsên gel carek din xwe li dora berxwedana li girtîgahê balifandine û li hemberê kedxwarî û mêtingerîyê xwe ragirtine. Mêtinger û çeta sîxuran a li hundurî, li dijî vê berxwedanê dîsa pejilîne û binkeftin girtine, carek din zelal dîyar bû ku, berxwedanîya PKK tucaran û bi tu awahî nikare bê şikandin, û bilî hundakirina jîyana xwe, berxwedana bilind kiribûn, danîn pêşîya çavan.

Daykên Kurdistan lawên xwe re berxwedan şîret dikin!

"ÇEKÊN WE TİM DEST WE DE BİN!"

Daykên Kurdistan yên dilpak û hogir, ku bin karbidestîya nîra mêtinger bi temamî mehkûmî jîyaneke dîlî bûne, hemberê hezar-hezar dert, kul, kovan û êşan gemş û şer digrin, bin şirûtên demrojî de, şanîkirina çawanîya tewrên li dijî dijmin û neyaran, û rêya çawa wê rizgarî bidest bê, ji pir kesên xwe "şoreşger" û "ronakbîr" nav didin, çêtir û zelaltir dibînin.

Îro, em li Kurdistanê hezar hînkar û mînakên wûsa dişopin û pê dijin. Dayîkek 70 salî ku serê salane kurê xwe nedîtibû, piştî navbereke 5 salan dirêj, dema kurê xwe dît pêde, gotinên jêre kirî mîsala vê bawerîyê ye.

Dema jina-pîr kurê xwe ji nûhve de dît, bi hesret lê meyzekir, xwe li bejin û bala wî balifand û dert û kovana 5 salan jêre qisekir, ger çend seetek jî be, derfeta borandina hesreta xwe bicîh anî. Belê, biqasî min dît, ev pênc sal hêrsûgira vê daykê behtir tûj kirîye û pê daye nasîn ku tekoşîn giring û pêwîste. Lew, bilî hesreta dil û cîgerên wê de, ewê şîret li kurê xwe dikir, dakû şer bike û tekoşîn bajo, belê şerekî ji dema buhurî bi bal û bê xeletî.

– Were rûne lawo, were ba min rûne. Pirin derdên min... got. Ji ber te em nema dikarin bên welat, ketin welatên bîyan, em çûn ta di Stembolan de derketin. Belê dîsa em ji bênamûsan xelas nebûn. Tenha piştî ev bênamûs hatin serî pêde, mîna ku ne li te li me digerin, her kesê dilê wî dixwest hat xanîyê me seh kir. Xanî de tiştê ji wan re kêr tê, digrin û dibin. Em nema dikarin êdî tiştek li mal veşêrin, digot. Mîna ku kanîyên hêstirên çava ji demekî dûr û ji mêj zuwa bûne û çikayîne, ti girîn nedikir û ji binî şîkayet û loman ji kurê xwe nedikir. Serde jî, tenê rastikî xwerû tanî zman. Zilm, zorbazî û hovîtîya dijmin, bizdehkirina insanên me, wanan jîyanê re poşman kirin, çawa bi hovî êrîşan dajon, dema nekarin şoreşgeran bidest bixin çawa bi hêrsa xwe êrîşan ser dê-bav û merivên şoreşgeran, ser malbat û malîyên wan pêktênin, dida nasîn.

– Me sûretekî te jî li mal nehişt kurê min. Ev bênamûs pihîna li min jî dixin, xwe ji vê jî dûr nakin. Herroj sixêf, xeber, lêdan, pihîn, bivê halê min a kal, li min jî dixin.

Ev dayka me a 70 salî û por-sipî, li me nêrî, li kurê xwe temaşe kir û bêyî şeref û berza dayka şoreşgerek bûyîn dilê xwe de veşêre, ji ber vê sedemê çawa êrîşan li ser dikiran, yeko-yeko daxûyanî dikri.

– Rojek ez tenê li mal bûm. Li derî nexistin û ketin hundir. Gelek bûn. Leşker, polîs hemû hebûn. Serê wan da serwanek (sûbay) hebû. Serwan li cep û rasta xwe eyşand, ji min pêde tu kes nebû. Meşîya ser min, got; "moruk Kurdên komunîst, hewe rojhelat batixand û hûn bazdan vê derê, dixwazin vir jî weke rojhelat bikin ha!". Li min xistin, ji alîk lêdan, alîyê din gotin û şor. Got; "Hûn nikarin xwe ji destê me xelas bikin, emê serê we jêkin." Piştra li min zivirî "ka kurê te li kudere ye?" got û pirsa te kirin. Digot: "Ka bila bên, em bibînin". "Kurdên komunîst, ka wê Ûris alîkarîya we, wê bikiriban" got û diqîrî. Dawî bû tirke-tirka kenê wî û digot; "Ûris we xapand", ji hêlek jî min dida ber pihînan.

Dayik re, tenê zanîna bingeha van êrîş û heqeretên hovûhar besbû, lewra hêrsûgira ji ber vê yekê, dûrketina ji gund û erdên xwe ku jîyana xwe li wir derbas kiribû, û êş û tivanca vê dilê xwe de radigirt, didewisand. Ne diderivand, lê pirsa ta kengî wê wusa derbas bibe, dikir.

– Encex salê carek, em dikarin bên welat. Hem pere me tune, hem jî ji tirsan. Dema em tên jî, em nikarin derkevin derve. Kengê wê dawî bibe, ev derdê me, digot. Piştre dafikirî, "binêre berxwe min" got, "ger gotina wî serwanî rast be, Ûris destbirakên me ne, vê demê bankin wan, bila alîkarî bidin..."

Helbet vê gotinê de, li hemberê pîkolîyên êdî nikarin bên debar kirin, û zilmê dengê berrabûn û xweragirtinê, li dijî dijmin daxwaza serbixwe a şer, dihat dîtin û hilmîn.

– Bang kin, ban kin..... Xwe bi hêzûhîm kin, vêca. Me xelas kin ji vê zilmê. Rewşa me çibe, a malîyên hemû şoreşgeran jî halo ye".

Me ji dayik re got. Got ku em bona ve yekê şer dikin, hemû hazirîyên me bo xelasbûna ji vê zilmê re ye, ku em tekoşîneke xwedî dad û maf dajon, wê ev tekoşîna me ji alîyê gelên bira hevkarî bigre, lê divêt berî bawerîya me bi me bixwe be hwd. Me jê re dîyar kir ku, serî de, dijmin ji gelê Kurdistan tirs digre û sehdike, dilerize. Tirsa dijmin, ji ber ku dizane dê-bav, kal-xort, kin tevayî gelê Kurdistan wê şer bike, ye.

Belê ya dayik dixwest têbighije, an tiştî dixwest baş pê emîn bibe, tenê yek bû: "Ji van zaliman hisaba kirinên wan, wê bê pirsîn?" digot. "Divê bê pirsîn" digot.

Kovan û tivanca hesreta pênc salan yek-du seetan de nedikarî bê borandin. Belê, me nedikarî behtir bimînin. Divî bû em herin, em destê te maçî kin dayê! Got. Bê ferqî bi kurê xwere deyne, da ber dilê me. Got "biseknin", "şîreteke min bona we heye:"

"Dîna we li we be, pir hay ji xwe hebin. Çekên xwe ji xwe dûr nekin. Tim bila destên we de bin. Ev kûçik li ku derê we bibînin, wê li we xin. Dema hûn leqayî wan bin, tenê çekên we dikarin we xelas bikin. Beyî hûn bi biêşin hûn jî lêxin. Lêxin ku, ev kûçik ji we bitirse. Hemû hevalên xwe re tiştê min gotî, silavên min bêjin. Yezdan bi we re be..."

Çekên me, ji me re pirtir xwedî têda bûn, niha. Û gelektir bi hes û daxwazê, me li ser milên xwe hildigirt. Wî çekî de, hêvîya daykekî 70 salî, a dayikan hebû. Ta wî çekî em ji destê xwe nedin erdê, û ta bona dawî kirina van êşan bi hemû sixlet û hîma xwe em şer bajon, gel'lekî xwedî bawer û hêvî li me dinêre, hebû. Her derê ku em çûnê, me ev dît. Lewma divê em layiqê vê hêvî û bawerîyê bibin.

●

Lİ LİBNANÊ RÛDANÊN TALÎ Û RASTÎYÊN JÊ DERKETİN!

Ji êrîşa Îsraîl ser Libnanê di meha Hezîran 1982an de, ta nihan nêzîkî 2 sal derbas bûn.

Êrîş û seravêtin, pejilandina bizava berxwedana Filistîn, perçiqandina tevgera welathiza Libnanê û sazkirina rejîmeke faşîst li Libnanê, dakû roleke qereqola duwemîn ji bo bicîh anîna berjewendên emperîalîzma USA bileyze, armanc û raman dikir. Ne tenê êrîşa ser Libnanê, armanca hemû êrîşên leşkerîyên li herema Rojhelata Navîn de pêktên, dewsandina xêza helwesta berxwedanê û serkaranîna sazûmanên noker, xwede hildigrin.

Rêyên helkirina bi aşîtî ku berî nihan bi manewrên dîplomatî û polîtîk dihatin paldan û bikaranîn, nikarin pirsgirêkên netewî û civakî ku serhev kombûne serrast kin, û eşkere bû ku hêzên burjuwazîya piçûka hevrexebatdar yên heremê ku daxwazên halkirinên bi vî rewşî diderivênin, nikarin bêtirs xwe bitevgirînin û ev manevre ji hêla hêzên nûnerîya berxwedanê dikin, tên bêhîm kirin.

Armanca êrîşa Hezîran 1982an, xeleka pêşemîn a stratejîya halkirina pirsgirêkan, ji bo sod û berjewendên emperîalîzmê û paşverûkên Rojhelata Navîn û bêhîm kirina xeta berxwedanîya şoreşger a heremê bû. Gora stratejîya hatî hilbijartin û danîn, wê ser niqtên ku navka berxwedanê nûnerî dikin, êrîşên leşkerî pêk bihatan, bi teqtîqa pejilandina dema dirêj wê hêzên berxwedanê bihatan perçiqandin û wê rewşekî polîtîk bihata afirandin û hazirkirin ku hêzên hevrexebatdarên reformîst bo daxwazên emperîalîzmê û paşverûkên heremê wê bi rihetî bigotan; erê.

Ev pêşketin pir vekirî refên PLO de hatin dîtin. Ji lihevhatina Camp-David virde, di pirsgirêka Filistîn de, Arafat bi piştdan û paldana emperîalîzmê û paşverûkên Rojhelata Navîn helkirina gerîya û bilez ber bi xwesiparîyê ve çû. Ev, kesbûna Arafat de şanî dide ku çawa şoreşgerîya burjuwazîya-piçûk a heremê bi emperîalîzmê re lihevhatin pêk têne û dîsa îspat dike ku zûbizû xeta berxwedanê nikare bê perçiqandin.

Rêkî wûsa bona Kurdistan jî dixwazin birêbixin. Raman dikin xeta berxwedanê a ku tekoşîna serxwebûn û azadîyê ji xwe re bingeh digre bipejilênin û şûna wê reformîzma burjuwazîya-piçûk a Kurd, a ku otonomî ji xwe re erk digre û helkirina pirsgirêka Kurdistan sîstema emperîalîst-kapîtalîst de dibîne, pêşve derxînin. Li Kurdistana-Başûr, bawerîya bin pêşenga YNK (Yekîtîya Niştimanî Kurdistan) tê nûnerî kirin, lihevhatin bi dîktatorîya Saddamê faşîst pêk têne, dîsa li Kurdistana-Bakûr dixwazin avahîkî wûsa amade bikin. Ev pêşketin û bûyer talîyên derketin pêşçavî yên xwerû ne.

Mîna tê dîtin rêyên bi destê Arafat bo gelê Filistîn tên hilmdan, û rêyên bi destê Talabanî bo gelê Kurdistan tên hilmdan, di yek demê de derketin holê dixwazin wanan bikarbênin.

Belê ne meyla berxwedana Filistîn – herçuqasî ji hêla leşkerî binkeftin girtibin jî– hatîye helandin û ne jî rêya ji hêla paşverûtîyê bona Kurdistan dihate hilmdan, tu tevgerî û hebûn karîye şanî bide.

Ev rêya halkirina pergelan a ku ji alîyê sîstema emperîalîst-kapîtalîst li qada Libnanê hatibû danîn pir eşkere bi fîasqo dawî pêhat; talîya tewra xweragirtingerîya Sûrî, giyana şervan û berxwedayî bizava welatperwera Libnanê, lihevhatina li navbera Îsraîl û USA a ku tunekirina berxwedanê raman dikir, ji hêla sazûmana Libnanê, ji bê çarewarî, hat îptal kirin.

Niha helwestên pirsgirêkên Libnanê, rêya halkirinekê ji xwe re digerin. Lewma li Îswîçre, bajarê Lozan de bo xebatên lihevhatinê, hêz xwe mijûl dikin.

Herçuqasî hêzên welatperwer û berxwedar li Libnanê giranîk pêk anîne jî, ji ber qelsa serektîyê, kêmasîyên îdeolojîk û polîtîk, nexurtbûna hêza proletarya, nayê dîtin ku pergal bi rewşeke şoreşgerî be helkirin.

Talîya rastîya Libnan derxistî pêşçavan, şanî dide ku êdî şoreşgerîya bûrjuwazîya-piçûk a heremî, ziwa û xelas dibe. Takû şoreşgerîya proletarya hatîgihîştî nebe, pergelên netewî, sosîal û civakî yên li Rojhelata-Navîn serhev kombûne, negengazî û bi derfete ku serrast û hal bibin.

QÎREXA SERÊ SÎNORAN DE PÎKOLÎYA CENDERMAN GİRAN DİBE!

Gora saloxên gihan bin destên me, cendermên mêtingerên Tirk bi hicetên hin bûyer û rûdanan, girtinên nûh li tixûbên Îranê bicîh tênin, zorbazî û pîkolîyên xwe zêdetir dikin. Serhatin halo ne:

Meha Mijdarê de, derdora bajarê Başkale, qîrexa serê sînor de, talîya şerek ku navbera cenderman û "qaçaxçîyan" derket de, cendermek xedar birîndar dikeve. Lewra arteşa kedxwaran, bi dehan kes û gundîyên ku derdorê de navên wan bi "qaçaxçîtî" derketîye û bilind dibe, girtin û îfada wan girtin, nexasim mirovên bêsûc û bêguneh kirin girtîgahan û li heremê pîkolî, teror dijwartir kirin.

Serborîya duwemîn wûsaye; sê gundîyên ku "bêdestûr" ji Kurdistana Bakûr derbasî Kurdistana Rojhelat bûbûn, ji hêla kesên nayin zanîn û naskirin dawîya meha Mijdarê de, tên kuştin. Ser bingeha nûçe û ronakîyên dirêjî me bûn, sazûmana Tirk ji alîkî daxwaza cenazan kir, ji yê din tazmînat xwest. Balam dema sazûmana Îranê laşê mirîyan anî ber derîyê gimrika Esendere, serleşkerê cendermên Yuksekova û qeymeqam cenaze negirtin. Laş dîsa vedigerênin erdê Îranê dora bajarê Silîvan, cîhê rûdan pêkhatibû. Ji wir jî ser rêya peyatî tênin qereqola gundê Hêlên'ê. Qeymeqamê Şemdînlî ev serborî û bûyer ji xwe re dike hicet û meriv û nasên nêzîk yên kuştîyan digrin, binçav dikin û wanan ji hingavtinan derbas dikin, dipelixênin.

Ji hêla din, cenderman hejmareke bilind ji gundîyên bêsûc digrin, îfada wan distênin, qîrexa xetê de amadekarî, karûbar û bîzûtnewên xwe xurt dikin û destpêkirine ku kesên ji Kurdistana Rojhelat tên bigrin. Pêre jî bi hiceta van rûdanan, xwe kardikin ku bi zor û sext însanên Kurdistana Bakûr li hemberê mirovên Kurdistana Rojhelat zixt û germ bikin, wanan dijî hev rakin, dakû kesên ku ji Kurdistana Rojhelat derbasî hêla Tirkîye bûne, bên gilîkirin û şanî dan.

Berxwedana li girtîgahan û li derve, cûnta dîn dike!

Lİ QERS Û ARARATÊ MEHA ÇİLE DE, PÎKOLÎ DİJWARTİR BÛ!

Cûnta mêtingera faşîst seravêtinên (operasyon) xwe, di meha çile pêşîn de, li bajarên Qers, Agrî û li qeze û gundên derdorê, domand. Di van operasyonên bi hicetên bingeh mîsagor bûn de, bi sedan gund, bi hezaran gundî, karker, memûr, esnaf û mirovên bêguneh zilm, pîkolî û sexta artêşa (ordî) Tirkên faşîst jîyankirin û leqayî zorbazîyên hov û faşîst bûn. Bi sedan mirovên xîzan û belengazên Kurdistan, ji ber sedemên pûç û derew anîn bin çavan û wanan ji sixêf, lêdan û hingavtinan derbas kirin. Her êrîşa pêkhatî de, talan, şêlandin û bertîl sitandineke wûsa bicîh anîn ku hiş û mêjûyên mirovan nedikarî têbighîje, û tevgerên xwe bi rewş û taxên ku mirov nikarê bawer bike, domandin.

Mîna salox û nûçeyên gihîştin me, operasyonên kedxwaran ku mehên derbasbûn de jî payhev rojgeranî bûn û birek ji wanan me pêşçavê xwendevanên rojnama me Serxwebûn jî weşandî, bi avahîyên, mîna bêjingê sehûgera xanîyan, zêdekirina girtin, pîkolî û hingavtinan, bizdeh kirin û çavtirsandinê, û hîma talan, wêrankirin û şêlandinê; meha çile de hêj bêhtir dijwar û bilind bûn. Dîyare ku rûdana bingehîn a vê dijwarbûnê; eve; mêtinger nikarin berxwedana li girtîgahan de bi perçiqênin û daxwazên xwe pêkbênin, balam berxwedan pir xurttir bû û domî; pêre jî tenha mîna me ji pir nêzîk şopand û jîngar kir, hêrs û gira gel li dijî cûnta mêtingera faşîst çuqas bê gotin gewre û bilindtir dibe.

Cunta faşîsta ku mirina xwe bilî her babet pêkanîna azînên xwe, xwebûna van berxwedanên li girtîgahan de zexm û xurt dibin de, dibîne û nikarî berxwedana birçîmayîna li girtîgaha leşkerîya bajarê Erzeromê bilinddibe bipejilêne û nederketina pêşîya dadîngahê bide rawestandin; bi destê celladên xwînxwar û faşîstên hingavtinkar, berxwedan gora hêvî û tiqeyên xwe nikarî birêbixe, nexasim berxwedan mezintir bû û bi xeza berxwedanên li derve, destpêkîya ra girtina tova berxwedanê li nav ref û şaxên gel û li hemberê rastîya mîsagorîya pêşketin û pêşveçûnê, şaş û gêj bû; û navbera nav bêhevîyan de, bi çîrokên "em xwe vedigerênin demokrasîyê" qêrîna xwe gihîştandîya banîyan; operasyonên tirsdan, bizdehkirin û pasîfîkasyonên li ser gel zêdetir dike. Bivî awahî amadekarîya vebûna dema nûh a 6 ê Mijdarê destpêkir bû, bicîh têne.

Ev operasyonên bi vê cûrê nîvê meha Çile de li bajarê Qersê û qeza û gundên dorê de, zêde bûn de, hin kesên ji qaçaxên kevin, mehkûm û diz hwd. kirin gilîkar, sîxur û muxbîr û bi dîyarî û daxûyanîyên van kesên nemirov ku nav gel de dijîn, tevger û bizavên xwe ajotin. Yek ji pir hînkarên ku em dikarin pêşî çavan kifş bikin eve, li Qagizman, Dîgor û gundên derdorê de, kesek bi navê Îbrahîm Ergun (Îboyê Guro) pir pêkanînên bêşeref û xirap birêdixe, bi hevkarî, alîkarî û destbirakîya serekên leşkerîyên mêtinger dizîya gel dike û qezencên xwe bi serwan (serleşker) û qeymeqam re leva dike. Di van operasyonên ku têde pir raman û daxwazên xwexwerîyên şexsî jî dager dibin, dema gundî salox ji vê rewşê distênin, hatina polîs, cenderman an leşkeran sehdikin, ji malên xwe baz didin, bi rojan li çîyan û bêrîyan xwe diveşêrin, an jî diçin hêlên ku li wir operasyon pêk nayin û bivî awahî xwe diparêzin. Gundîyên têgihîştine ku ger bikevin destê mêtinger faşîst wê çi bi serên wan bê, bin tirs û lerzînê jîyana xwe didomînin.

Serleşkerîya girêdana awarta qolordîya nehemîn a faşîst, dema talîyên taxa operasyonan nekarî veşêre û birek ji wanan ji hêla gel eşkere hatin şopandin, mecbûr ma danezanên derew û xaponek, dîyarîyên nerast daxûyan bike, balam tirs, bizdehîn û refa xwe jî di van bûyeran de kifşkirin û nekarin lerza dilê xwe de binav bikin. Van operasyonên bi sedemên bêbingeh û çîrokî li bajarên Qagizman, Dîgor, Tuzluca, Igdir, Gole, Ardahan, Selîm, Sarikamiş hwd. û li gundên derdorê de hatin ajotin û firehkirin de, dora pir gundan zîvirandin, avêtin ser malan, pir kes binçav kirin an jî girtin. Hejmareke bilind ji gundîyên Kurdistan yên bêmecal, feqîr û bêmal hingivandin, lêdan bi wan kirin, wanan ji sixêf û erzbirinan de derbas kirin û sînor û hisaba wê nedîyar û nayê zanîn, livbazîyên bertîl girtin û talan û wêrankirin bicîh anîn.

Lİ SER GUNDÎYÊN XİZAN KU BERTÎL NEDAN, LÊDANEK KUŞTİNGERÎ PÊKANÎN!

Piştî dawîya nîvê meha Çile pêde, armanc û ramana dijwarbûna operasyonên li bajarê Araratê, qeza û gundên derdorê, jî yên li bajarê Qersê û gundên derdora wê pêkhatin de, tu cudabûn û ferqî nayê dîtin. Gora îxbar û nûçeyên gihan bin destê me, operasyonên ku ta talîya mehê domîn, bajarên Dogubeyazît, Dîyadîn, Taşlîçay, Patnos, Hamur, Tutak û gundên derdorê jî anîn bin lekerî û firehbûna xwe.

Hejmar, dijwar û dorfirehbûna van operasyonan, ji salox û daxûyanîyên gihîştin me, gelek zelal tê fahmkirin. Rêza pêkhatina operasyonan de pir gund, merhal, tar hwd. ji sehûger şehkirinî derbas kirin, pir gundî, pale, xebatkar, esnaf, xwendewar, memûr hwd. kirin binçav, wanan ji lêdan, zerp û hingavtinan derbas kirin û hinek jî, ji ber ûştên xwerû û bêbingeh, bi danezanên lihevanînî û derew, dagirtin girtîgahan. Di van operasyon û seravêtinan de ku hacetên hingavtin û lêdanê ta gundan kişandin, li dibistan, xanî, mizgeft, qadên gund û nîvê kuç û zikakan hwd. kin bê gotin li her der û dorê de, lêdan û hingavtinên pêşçavî û rût tazî mîsagor û sadir kirin de, pir bertîl, xeraç hwd. jî, ji xwe re girtin û danhev; û mîna gundîyan nûçe û salox gihîştandin me, gundîyên xîzan, bêmal û bêçarewar ku nedikarin tiştên tên xwestin bidin, lêdanek wûsa bi wan hat kirin ku, ji ber zerp û zilmê, ketin nav taya rewşa mirinê, an jî bayê bên kuştinê.

FAŞİST-SÖMÜRGECİ-FEODAL AJAN BLOKU, BATMAN EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ DURDURABİLİR Mİ?

Batman'da Ajan-Milis Şebekesinin Başı Fexro Ağa (Fahrettin Özdemir)'ya Ölüm Darbesi Vuruldu!

25 Şubat 1984 günü, Batman'da ajan Fahrettin Özdemir; arabasına konan bir bombanın infilak etmesiyle, ağır şekilde yaralanmıştır. Olay, Batman, Silvan ve Diyarbakır yöresi başta olmak üzere geniş alanda büyük etki yapmıştır.

Devrimci saldırı olayı, son dört yıldır, yoğun baskı, talan, tutuklama ve işkenceden yılan, ama bir türlü sinmeyen, devrimcilerle bağları kopuk da olsa, direnen, gruplaşan, Batman yurtsever halkına, işçilere, mesaj olmuştur. Ve hepsinden de öteye, Diyarbakır zindan direnişçilerine selam olmuştur.

Herşeyi bitti sanan ya da kendilerini onunla oyalayıp, kitlelere bu propagandayı yapıp, son dört yıldır, Batman halkı üzerinde, özellikle de devrimci yurtsever aileler üzerinde, keyfi baskı ve hakaretlerini, talanlarını en hayasızca örgütleyen, Ramanlılar çetesi ve ardındaki sömürgeci güçler, en güçlü olduklarını sandıkları(!) bir dönemde, birden bire, devrimcilerin şiddetiyle karşılaşınca, ne yapacaklarını şaşırmış duruma düşmüşlerdir. Çünkü onlar keyfi baskılarının hesabını vereceklerini geçmiş deneylerinden çok iyi biliyorlar, ama yine de sonlarını mutlaka getirecek yolda yürüyeceklerdir.

Ve her defasında PKK savaşçılarının öncülüğünde, halkımızın devrimci şiddetinin altında ezileceklerdir.

Batman emekçileri, Kürdistan'ın hemen hemen her şehrinden halkımızın bağlaşığıdır ve bu durum Batman'a ulusal bir özellik kazandırır. **5.000'ne yaklaşan proletarya gücüyle**, Batman, ulusal kurtuluş mücadelemizin geniş bir potansiyelini oluşturmaktadır. 2 Milyon ton dolaylarında yıllık petrol üretimiyle Batman alanı, TC ve ardındaki emperyalist güçler için oldukça önemli bir ekonomik talan alanı olmuştur ve varolan petrol **Shell, Mobil** ve **devlet tekeli olan TPAO** tarafından gaspedilmektedir.

Geniş kırsal alanın tarıma elverişli olması ve bu geniş alanda kapitalist araçlarla yapılan tütün, pamuk, buğday üretimi **büyük oranda feodallerin elindedir**, köylülüğün ürünü ise yok pahasına **tüccar ve devlet tekelleri tarafından** talan edilmektedir. Kırdaki üretimin kapitalist temelde yapılması, **geniş bir kır proleter kitlesi** doğurmuştur.

Ekonomik önemi böyle olan alanın sömürgeciler açısından önemli olan bir diğer yanı da askeri amaçlara uygun olmasıdır. Nitekim Batman'da Kürdistan ve Ortadoğu alanlarının işgaline uygun inşa edilmiş bir **askeri havaalanı ve NATO uçak benzin pompalama tesisleri ve radar istasyonu** kurulmuştur. 1980, 12 Eylül darbesiyle, askeri hava alanı, milyonlarca dolar harcanarak genişletilmiş ve çevrede (30 km×4 km alanda) bulunan köyler zorla kaldırılmış ve tarımsal toprakları zorla gaspedilmiştir.

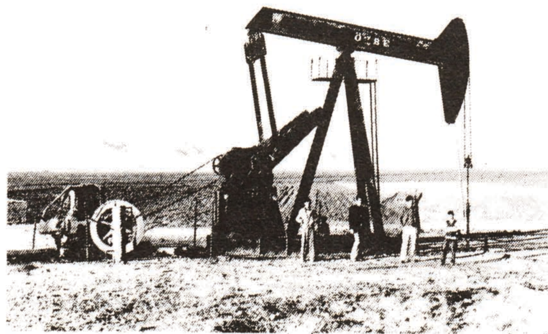
Batman'ın bu özellikleri, sömürgecileri yoğun bir askeri, siyasi ve kültürel kurumlaşmaya itmiştir. Komando alayına ilavetten, güçlü bir polis teşkilatı, yoğun MİT, ajan ve muhbir örgütlenmesine gidilmiştir. Yaygın okullardan başka, yoğun bir yoz yaşam ve kurumları örgütlendirilmiştir.

Batman'ın bu özellikleri, yöre feodallerini hızla kopmradorlaştırmış ve bunlar devletle güçlü ajanlık bağına girmişlerdir. Devlet-feodal ikilisi, bolluk içinde halka yokluk yaşatmışlar. Halkın korkunç sefaleti içinde, yine korkunç bir sefahat geliştirdiler. Keyfi hakaret, rüşvet, soygun ve öldürmeler bir birini izledi. Ramanlıların başını çektiği bu ortam, devlet tarafından desteklenip, teşvik edildi. Ramanlılar, Batman'ı çiftlikleri haline getirdiler. Belediyeden, sendika, kooperatif, büyük ihalelere kadar bütün subaşlarını ellerinde tutuyorlardı. Ramanlılar, aşiretten (ekonomik ve baskı nedenlerinden) soyutlanmış ve devlete kompradorluk ilişkilerinden ziyade ajanlık bağlarıyla ilişkidedirler. Ve onların zenginliği, üretim ve ticaretten, kompradorluktan ziyade vurgun ve gaspa dayanmaktadır. Bunu, sadece halka değil, tüccar ve küçük feodallere de yapıyorlardı. Bu yüzden kısa sürede geniş kesimlerin tepkisini kazandılar.

Batman'ın belki en önemli özelliği de geniş yurtsever potansiyelidir. 1925'lerde sırayla başlayan Reşkoti-Siniki, Sason ve Ali'yê Yunus isyanlarının olduğu alanın merkezinde kurulmuştur. Kabaran aydın oranı, 5 bin kişilik proletarya gücü de ilave edilince, muazzam bir ulusal devrim potansiyeli ortaya çıktı.

Sömürgeci, feodal baskı, dini saptırmalar, yoz yaşam vb. gibi çabalar, potansiyelin harekete geçmesini engelleyemedi. İlkel milliyetçiler ve DDKD gibi reformist(!) gruplar, bu potansiyeli belli bir süre sömürdülerse de, 1976 ile beraber, potansiyel Kürdistan ulusal kurtuluş öncüleriyle ilişkiye geçerek, gerçek kanalına girdi.

Haki ve Mazlum yoldaşların önderliğinde hareket kısa sürede gençlik, işçi sınıfı, esnaf ve diğer bütün yurtsever kesimleri kapsayarak, kıra yayıldı. Özellikle Mazlum yoldaşın inanılmaz çaba ve fedakarlıklarıyla, bu gelişmelere varıldı demek hiç abartma olmayacak.

Toprağımızın kalbine açılan bu yaralar daha ne zamana kadar bizi yaralayacak, canımızdan parçalar alacaktır.

Batman emekçilerinin, Partimiz öncülüğündeki, ulusal kurtuluş eylemi TC'yi ve ajan feodal kliği kısa sürede zor duruma soktu. Devrimci gelişme kısa sürede kendine yönelen gerici şiddeti, devrimci şiddetle tepecek düzeye geldi. Kitle gösterileri, okul boykotları, mitingler ve kepenk kapatma eylemleri birbirini izledi.

Gelişmenin önü alınamıyordu. 1979'da belediye seçimlerinin kazanılıp devrimci-yurtsever Edip SOLMAZ'ın reis olması ve sendikaların üst üste devrimci yurtseverlerin eline geçmesi bu gelişmenin zirvesi oldu.

Gelişmelere tahammül edemeyen ve zaten 1979 başlarından hızla faşizmi inşaya yönelen TC, ve uşakları Ramanlılar, Kasım 1979'da, Edip Solmaz'ı şehit ettiler. Bu olay, hareketimize, Batman'da fiili yönelmenin başlangıcı oldu.

Devrimci hareketimiz ve halk kendini savundu. Ahmet, Yusuf, Lokman, Faik Özdemir ve bunların uşaklarından bir sürüsü ölümle cezalandırılarak, feodal-ajan klik önemli oranda çökertildi.

12 Eylül, 1980 darbesiyle, faşist cunta ülkenin çoğu alanında olduğu gibi Batman'da da hareketimize ve yurtseverlere savaş açtı. Yüzlerce insan tutuklanıp işkence altına alındı. Onlarca devrimci işçi işten atıldı. Çoğu yurtsever ve özellikle yakalanmayan devrimcilerin ailesi mağdur edilerek, sürgüne mecbur edildiler.

Güçten düşen ajan-feodal klik, örgütlendirilerek yeniden halkın üzerine sürüldü. **Fahrettin Özdemir, Ferit Özdemir, Ahmet Özdemir, Burhan Özdemir ve Sait Yeşil** ile bir sürü yeni türediler eliyle, halk üzerinde terör estirildi. Sait Yeşil ve sivil savunma sekreteri **Sadi Özbeden** eliyle devrimci işçiler tesbit edilerek işten atılmaya başlandı. Ailelere baskı yapılarak, cezaevi direnişleri kırılmaya çalışıldı.

Ancak ne halk bu baskılara boyun eğdi, ne işçiler devrimci faaliyetten vazgeçti, ne cezaevi direnişleri dumura uğratılabildi. Tam aksine yapılan uygulamalar halkın kinini arttırdı. Yurtsever çevreler ve işçiler, devrimcilerle bağlarını korudular ve dönemin karakterini kavrayarak sabırla devrimcilerin dönmesini beklediler. Ancak sık sık düşmana değişik tarzda cevap vermeyi de unutmadılar.

Sömürgeciler ve ajan-feodal klik, en büyük darbeyi, Batman işçi sınıfından aldı. Ekim 1983 seçimlerinde işverenin adaylarını rededen Batman işçileri, sömürgecilerin sendikayı faşistleştirme çabasına, büyük bir darbe vurdular.

Askeri havaalanı, radarı, petrol boru hattı, tesisleriyle ve ajanlarıyla; varlıklarını devrimci tehdit altında gören, her geçen gün, yurtsever halkımızın gelişen gücünü hisseden ve bunun tedbirlerini barbarlıkta gören sömürgeciler, şiddetleriyle altlarını eşmektedirler.

Emin adımlarla gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, ülkemizin her tarafında emekçi halkımızı kucaklamaktadır. Son dört yılın gittikçe artan baskıları altında politikleşen emekçi halkımız, geçmişin deneyleriyle, güçlü öncülüğün etrafında hızla kenetlenmektedir.

Halkımız, feodal-komprador eşkiyaların kofluğunu biliyor. TC'nin belediye seçimleriyle onlara ekonomik-siyasi alan açması, feodal-komprador uşakları, halkımızın devrimci şiddetinden kurtaramayacaktır. TC faşist-sömürgecileri çok iyi bilmelidirler ki, Kürdistan emekçi halk kitleleri, asıl düşmanlarını, yani onu çok iyi tanımaktadırlar. Ve onunla kavgaya hazırlanmaktadırlar. Ve öncüsünü de tanımaktadır. Şiddet, bu gelişmeyi durduramayacaktır. Sömürgeci paçavra her yerinden dökülmektedir.

Fexro ağaya vurulan darbe, onun kişiliğinden, faşist partilere, TC'nin faşist seçim oyununa ve direkt TC'ye vurulan darbedir. Aynı zamanda bütün devrimcilere, yurtseverlere, emekçi halk kitlelerine, zindan kahramanlarına; direniş mesajıdır.

*** Yaşasın Batman emekçilerinin, feodal-komprador uşaklara ve TC. sömürgeciliğine karşı direnişi!**

*** Yaşasın PKK savaşçılarının örgütsel-politik-askeri direnişi!**

Batman'dan bir PKK taraftarı

DÜŞMANIN OYUNLARI NEDEN ÖZELLİKLE ULUDERE'DE YOĞUNLAŞIYOR?

Uludere (Kilaba), Kuzey Kürdistan'ın Güney Kürdistan'a en fazla sokulan, yüksek dağları, sık ormanları, serin yaylaları, derin vadileri, bol suları bulunan, ülkemizin en şirin yerlerinden biridir. Küçük bir alanı işgal etmesine rağmen, vadilere serpilen köylerle yoğun bir nüfus potansiyeline sahiptir.

Ekonomik olarak halk yoksul, geçim ise bahçecilik, hayvancılık ve ağırlıklı olarak Güney Kürdistan'la yapılan ticarettir. Buna rağmen halk oldukça yoksuldur. Toplumsal olarak, aşiretler, kabilelere, onlar da ailelere bölünmüştür. Halk, ekonomik zorluklardan dolayı, önemli ölçüde Musul, Türkiye'nin metropol kentlerine ve Avrupa'ya göçmüştür. Kilaba köylülüğü, Güney Kürdistan'la sadece coğrafik olarak iç içe değildir. Sosyal, siyasal olarak da içiçedir. Adeta kendilerini, hem Güney hem de Kuzey Kürdistanlı kabul etmektedirler. Bu durum onların siyasal eylemine yansımıştır. "Gûyî kahramanlığında" somutlaşır bu durumları. Gûyî'ler 1961-75 Güney Kürdistan direnmesine en büyük katkılarla girmişlerdir. 100'ün üstünde peşmerge ve sayısız müfreze komutanları vermişlerdir. 1975 yenilgisinden sonra, Güney Kürdistan'da köyleri yakılan mültecilere evlerini açmışlardır. Tek odalı evlerini adeta ikiye bölerek yarısını onlara vermişlerdir.

Gûyî kahramanlığı daha 1920'lerde "ÇEMÊ ŞÊXAN" direnmesinde başlar ve günümüze kadar devam eder.

Başta Güney Kürdistan otonom güçleri olmak üzere, Kuzey Kürdistanlı DDKD, KUK, ÖY. vb. reformist siyasetler, Uludere'nin bu potansiyelini suistimale yönelmişlerdir. Halk için hiçbir şey yapmadan yıllarca, kutsal değerlerini sömürmüşlerdir. 12 Eylül 1980'le birden bire ortadan kaybolan reformist grupları, halk tiksintiyle anmaktadır.

Uludere'nin sayılan özelliklerinden ötürü, sömürgeci TC devleti, bütün şiddetiyle alana yönelmiştir. 1923-40 arasındaki yoğun işgal ve katliamdan sonra, 1940'larda asimilasyon kurumları olan okulları açmaya başlamıştır. Kuzey Kürdistan'ın diğer sınır alanlarının tersine, Uludere'de üç-dört köy dışında okulsuz köy kalmamıştır. Küçücük alanda bir lise, altı ortaokul ve yirmi üç ilkokul bulunduğunu belirtirsek sömürgecilerin alana ne denli önem verdikleri ortaya çıkar.

Denetim için her tarafa yol yapılmıştır. Küçücük alana, bir seyyar jandarma taburu (Şêxan), dört bölük (Uludere, Hilal, Kror, Yekmal), dört karakol (Robosk, Mergêh, Elcan)'dan oluşan askeri güç yerleştirilmiştir. Helikopter, tank, panzer, seyyar karakollarla, bu askeri güç sürekli takviye edilmektedir.

Sadece bununla kalınmamış, kabile ve aile kavgaları körüklenerek, yoğun bir ajanlaştırma ve milisleştirmeye gidilmiştir. 12 Eylül 1980'le bu süreç hızlandırılmıştır. Xelo'yê Hecî (Kror), Casım Casım (Robosk), Salih Tank (Salih'ê Emer-Nirê), Derwêş'ê Ala (Uludere), Ahmet'ê Mustafa (Repên), Evdilkerîmê Şêx Mahmûd (Hilal) vb. ajanlara ilavetten, öğretmen, sağlık ocağı yöneticilerinin çoğu aynı görevleri sürdürmektedirler.

Yoğun bir baskı ortamı yaratan düşmanın bu uygulama ve kurumlarının hiç biri halkı sindirememiş, "düşman"dır diye, TC'nin herşeyine tavır alınmıştır. Hergün köylüler nedensiz, işkenceye alınmakta, rüşvet vermeye zorlanmaktadırlar. Özellikle "PKK'lilere yardım ediyorsun", "Güney Kürdistan'a geçtin", "silahın var" vb. nedenler, bu baskı ve işkencelere temel yapılmaktadır. Köylülerin evlerinden zorla alınarak angaryaya götürülmesi, günlük uygulama haline gelmiştir. En kötüsü, "kadınların" yaygın tutuklanıp, karakollarda bekletilmesi, "her türlü" hakaretin yapılmasıdır. Bu durum, halkın geniş tepkisine yolaçmaktadır. Bu uygulamaların sonucu tutuklanmaların sayısı her geçen gün artmıştır. Uludere köylülüğü Diyarbakır cezaevlerinde, "PKK'li savaşçılarından" sonra adeta "ikinci çoğunluğu" oluşturan, esir kitlesi olmaktadır.

Zindanlar, Uludere'nin PKK'yi tanımasının alanı olmuştur. Ancak bu alanda PKK savaşçılarını görünce, umutları artmış ve savaş istekleri alevlenmiştir. Mücadele istemleriyle küme küme, ulusal kurtuluş saflarında toplanmaları, ajanları tehdit etmeleri, silahlarını kuşanmaları, milis ağını dağıtmış, ajan ve düşmanda korku ve panik yaratmıştır. Bunun üzerine TC faşist ordusu, ajanlar eliyle yoğun bir baskı ve tutuklamaya girişmiştir.

Ancak, "kafaları, kalpleri ve kolları" kazanılan halkı kim durdurabilir Xelo'yê Hecî olayıyla, bir sıçrama yapmıştır. Ve unutulmamalıdır ki, **bu sadece çok küçük bir başlangıçtır.** Ve düşmandan gelecek her şiddet siyasi, örgütsel zemini pekiştirerek partimizin öncülüğünde halkımızır 'devrimci şiddetini' önü alınmaz şekilde arttıracaktır.

*** Zafer, PKK öncülüğünde kahraman halkımızın bilinç ve eyleminin eseri olacaktır!**

TÜRKİYE'DE İŞKENCE VE KATLİAMLAR PROTESTO EDİLDİ!

Aralarında Alman Yeşiller Milletvekillerinin de bulunduğu bir grup, Ankara Kızılay'daki Güvenpark'da bir gösteri yaptılar. Yeşiller'den 7 Milletvekilinin katıldığı 16 kişilik grup, Türkiye ve Kürdista'da, cezaevlerinde uygulanan işkenceleri ve katliamları protesto eden, sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Diyarbakır ve Mamak'ta Ölüm Orucu ve açlık grevinin devam ettiği ve Diyarbakır'da 11 devrimci, tutuklunun işkencede öldürüldüğüne işaret ederek, işkence ve katliamlara son verilmesi istendi.

Birbirlerine zincirlerle bağlanan grup, pankartlarını açarak yürüyüşe başladılar. Kısa bir süre sonra polis tarafından göstericiler tutuklanarak, gözaltına götürüldüler. Daha sonra göstericiler serbest bırakıldılar.

Ankara'da protesto eyleminde göstericiler pankartlarla yürüyüş yaparken.

Ankara'da böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi, bir kez daha dikkatlerin Türkiye ve Kürdistan'a ve cezaevlerindeki işkencelere çevrilmesine yol açtı.

* * *

O, GERÇEK BİR DOST . . .

Baştarafı 8. Sayfada

bunların durumunu açıklıyordu), kısaca devrimci örgütleri içten ve dıştan tüketme faaliyetleri konularında bir eğitim çalışmasına dönüştü. Tabbi ki sohbeti eğitime dönüştüren ve eğitimi veren değerli önder Mazlum Yoldaşın kendisiydi.

Sohbetli eğitimin yöneticisi Mazlum Yoldaş, anlattıklarının bir kısmını algılamada zorluk çektiğimi farketmiş olmalı ki, anlattıklarını kavramam için gecikmeden yöntemini değiştirdi. Artık o andan sonra, sözlü anlatımını kağıt üzerinde şema çizerek basitleştirdi. Bu basitleştirme yöntemi benim de hoşuma gidiyor, konuya daha da dikkatim çekiliyordu. Çizilen şemada, karşılıklı her iki gücün de örgütleme tablosunu yansıtıyordu. Bu tablodaki örgütlenme tarzını, çalıştığım iş yerine uygulayarak anlamamı daha da kolaylaştırdı.

Bu kadar basit pratik örnekler karşısında, adeta bu işin içinde yaşıyorum gibi geliyordu bana. Halbuki bu meseleyle ilk olarak karşılaşıyordum. Ama Mazlum Yoldaş, cana yakın yaklaşımı, derin bilgisi, neşeli tek tek basit sözcüklü anlatışı, anlamam için üstün yetenekle sarfettiği çaba, usanmadan sabırlı tekrarlarla sanki bana kavratmada yeminliydi. Ve gerçekten de anlattıklarını, artık kavrıyordum. Bugün bile o gece edindiğim bilgiler tüm tazeliğiyle hafızamda canlılığını korumaktadır.

Mazlum yoldaşlan çok farklı sosyal çevreden olmama, aramızdaki derin kültür ve bilgi farklılığına rağmen, gece boyu sohbetli eğitimi istekle dinliyordum. O geceki sohbetli eğitimde sanki yıllardan beri bir iş arkadaşımın veya çocukluğumuzun birlikte geçtiği yakın bir dostumun yanındaymışım gibi, zerre kadar sıkıntı hissetmeden oturuyordum.

Ama o iş arkadaşımdan, o çocukluk dostumdan hiçbir zaman göremeyeceğim yakınlığı, edinemeyeceğim bilgileri, kısa süreli tanışıklığımız olan bu gerçek dosttan edinmiş en fazla değeri ondan görmüştüm.

Şafak vaktine kadar devam eden sohbetli eğitimden, edindiğim gerekli bilgilerle evden ayrılarak, iş başına gittim. Gün boyu çalıştığım ağır işte gecenin uykusuzluğunu hissetmeden neşe içinde aynı konuları kafamda bir film şeridi gibi tekrarlarken, bundan sonra yaşam çizgimiz ne olması gerektiğiği konusunda da, kesin sonuca varmıştım.

Şehitlerin Anısına
Bağlı Kalmayı Hedefleyen
Bir PKK Savaşçısı.
16 ŞUBAT 1984

Ancak memlekete rüşvetle . . .

Baştarafı 2. Sayfada

bağlı halde kendisine çok işkence yapıyorlar.

E.... arkadaş, polise neden kendisine işkence ettiklerini soruyor, hiçbir suçunun olmadığını söylüyor. Polis hiçbir gerekçe göstermeden işkenceye devam ediyor. 300 bin lira verirse bırakılacağını, vermezse öldüreceklerini söylüyorlar. E.... arkadaş bu kadar parası olmadığını, bunu veremeyeceğini belirtiyor. Polis ne kadar parası olduğunu soruyor. E.... 20 binden fazla param yoktur, diyor.

Polisler bunu kabul etmeyerek, biz bu kadar seninle uğraştık. Daha fazla istiyorlar. Arkadaş ne kadar veremeyeceğini söylese de, kabul ettiremiyor. Polisler en sonunda 50 bine bağlayarak, 2 gün içinde parayı kendilerine vermesini istiyor. Eğer vermezse, yeniden gelip götüreceklerini, bu kez serbest bırakmayacaklarını, öldüreceklerini söyleyerek tehdit ediyorlar.

Arkadaş eve geldi. 20 bin lirayı evden aldı. Çok yeri aramasına rağmen para bulamamıştı. Benim geldiğimi duyunce, arkadaşım gile geldi. Durumunu bize de anlattı. 17 bin ben, 13 bini de diğer arkadaşım vererek, 50 bini tamamladık. Ve şimdilik E.... arkadaşı işkence görmekten, hatta ölümden kurtardık.

E.... arkadaşa neden polislerin kendisini götürdüğünü sordum. Hiçbir suçunun olmadığını, kendisi gibi daha birçoklarının da aynı şekilde götürüldüğünü, herkesten para alıp bırakıldığını, veremeyenleri ise ağır işkenceler yaparak uzun süre tutukladıklarını belirtti. Ayrıca tarihten beri böyledir, dedi. Bu talancılık onlara Osmanlılardan miras kalmıştır. Sömürgeci Türk devleti de bugün en acımasız bir şekilde varımızı, her şeyimizi talan etmektedir. Elimizde avucumuzda ne varsa hepsine el koymaktadırlar.

Diyarbakır'da olduğum süre içinde, cezaevinde savaş esirlerinin yeniden direnişe geçtiklerini, açlık grevine başladıklarını da duydum. Cezaevinden silah seslerinin geldiği, ölü ve yaralıların olduğu söyleniyordu. Aileleri tutuklularla görüştürülmüyor, görüşme talepleri geri çevriliyordu. Diyarbakır'dan ayrıldığımda, açlık grevi devam ediyordu.

İznimin bittiğinden tekrar Almanya'ya döndüm. Kısa bir süre de ülkede bulunmama rağmen, cuntanın gerçek yüzünü daha iyi öğrendim. Öyle anladım ki, cuntanın işkence, zulüm ve soygundan başka bize vereceği hiçbir şey yoktur.

Celle'den
Kürdistanlı Bir Yurtsever
10.3.1984

Rüşvetçilik korkunç . . .

Baştarafı 2. Sayfada

Gözüme çarpan önemli nokta, daha önceleri gizlice; göz kırparak veya gizlice cebe sıkıştırarak verilen rüşvetin şimdi borç istemiş gibi açıktan isteniyor olmasıydı. Bu da rüşvetin ne kadar yaygın ve olağan bir hale getirildiğini göstermektedir.

Karşılaştığım gerçekler karşısında, ülkedeki işsizlik, pahalılık, karaborsacılık ve rüşvetçiliğin sona erdirilmesinin ancak devrimle mümkün olduğuna ve bütün devrimci, demokrat ve yurtsever kişilerin mücadeleye daha da sıkı sarılmaları gerektiğine inandım. Başımdan geçenleri gazetemiz Serxwebûn'a yazmakla yurtseverlik görevimi yerine getirmiş kanaatındayım.

Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
Metz'den bir Serxwebûn taraftarı.

Milisleştirme oyununun sonu . . .

Baştarafı 15. Sayfada

dım ederseniz, maaşımı kaybetmek istemem. Sizi tutuklarım. Diyarbakır'a yollarım. Orada ne olacağını siz benden iyi biliyorsunuz.

Şimdi, bu konuşmayı dinlediğinize ve Apocular'ı görünce şikayet edeceğinize dair sözverin ve imza atın."

Ama, toplantılara getirilenlerin, hemen hemen hiçbiri imza atmıyor. Dolayısıyla, düşmanın, bu beceriksiz ve sahtekarca oyunu baştan, bozuluyor.

Toplantıdan sonra, aralarında konuşan bir grup köylünün değerlendirmesi şöyle: "anlaşılan devlet çok sıkışmıştır. Karşılarında kükreyen aslan görünce nasıl uysallaşıyorlar. Sanki, daha dün işkence eden, rüşvet alan onlar değilmiş gibi. Biz devrimcilere nasıl yemek vermeyiz. Düşmanı bu duruma iten onlar değil midir. Verelim, ama onlara da söyleyelim, biraz daha dikkat etsinler."

Faşist sömürgeciler gerçekten sıkışmıştır. Ajan, milis bulmakta zorluk çekiyorlar. Halkı denetleyemiyorlar ve devrimcilerin kararlı ve yöntemli çalışması hergeçen gün daha fazla halk kitlelerini toparlıyor.

O halde düşman, 'şeker-kamçı' politikasıyla neyi hedeflemektedir?

Birincisi; devrimcileri gözden düşürmek ve gelişen mücadelenin halk kitlelerini etkilemesini önlemek;

İkincisi; devrimci mücadelenin zafere ulaşamayacağı, "sonunun sadece yıkım olacağı" anlayışını, halkta egemen kılıp, kitlelerde "neme lazımcı" bir davranış ve "mücadeleye karşı ilgisizlik" geliştirmek,

Üçüncüsü; en zayıf yerlerinden yakalanan Türk faşist devleti, halkın, dar-bölgeci zaaflarından yararlanarak, gelişebilecek direnmelerin geniş alanlara yayılmasını önlemek,

Dördüncüsü; "devrimciler hakkında" yalan haberler "yayarak, halkta; korku, tedirginlik ve şüphe yaratarak, halkı pratik devrimci mücadeleden koparmak.

Beşincisi; bir türlü örgütleyemediği, ajan-muhbir ağını örgütlemek istemektedir. Ancak, sömürgecilerin bu politikası tutmamış, bu defa çılgına dönerek, birden bire baskıyı arttırdılar. Ve artık açıkça mücadele ettikleri gücün "PKK olduğunu" itiraf etmektedirler.

Altıncısı; kısmen yumuşatılan baskıların ardından gelecek, yoğun baskıların nedenini devrimcilere yükleyerek, halkı devrimcilerden soğutmak.

Bütün çabalarına rağmen, ajan ve milisleştirmede ileri gidemeyen sömürgeciler, bir yandan baskıyı arttırırken, diğer yandan satıcı, dişçi, sünnetçi vb. gibi kılıklar altında ajanlarını halkın arasına sokmaktadırlar. Ancak halk bunları tanıyor. Nitekim bunlardan birinin 1983'ün sonlarında Yüksekova (Gever) mıntıkasında halkça linç edilip, ölümle cezalandırılması, faşist ordunun bu oyununu da bozmuştur.

Açıkları hergün büyüyen, yozlaşan TC sömürgeciliğinin karakol güçlerinin, kırda yetersiz kaldığı gün gibi açık. Onun için telaşla, gürültüler koparak, halkın gaspedilen sivil araçlarıyla Yüksekova ve Van'a cephane taşımaktadırlar. Ama şurası çok açıktır ki, sömürgeci faşist ordunun işgal, ve PKK'ye darbe hazırlıkları, "bir faşist kuruntu" olarak kalacaktır ve girişimlerinin sonu "Mayıs 1983 savaşından" daha büyük bir hüsran olacaktır.

Çünkü, karşılarında baskıdan yılmayan, öncülerini tanıyan ve öncüyle bağlarını güçlendiren yurtsever Kürdistan köylülüğü vardır.

PKK savaşçıları, gizliliği koruyarak, her koşul altında, en uygun hareket tarzıyla halkla ilişkiye geçip, halkı ikna edip, ulusal kurtuluş özlemini bilince çevirerek, düşmanın zorlamasına dayanamayan ve bu yüzden milislik oyununa alet olan insanları düşmanın oyununu anlatıp, onları ikna edip, silahlarını düşmana yöneltmelerini sağlayarak, ama iflah olmazlara da DEMİR'lerin sonunu hatırlatarak, Kürdistan köylülüğünün siyasi ve askeri gücünü adım adım harekete geçirerek, her zaman örgütsel güç ve önderlik yeteneğini arttırarak, düşmanın oyunlarını bozacaktır.

– Hareket tarzımız, güçlü propagandamız ve eylemimizle; halkı ikna edip eğiterek; TC faşist sömürgeciliğinin milisleştirme oyununu bozalım!
– Yaşasın Kürdistan yurtsever köylülüğünün, faşist baskı ve talana karşı soylu direnişi!
– Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi P K K !
Pervari'den bir PKK taraftarı

KÖLN KONSOLOS İŞGALİ TUTUKLULARININ MAHKEMELERİ SONUÇLANDI!

1982'de Kasım ayı içerisinde, Türkiye Köln Başkonsolonsluğunu işgal eden 10 Dev-Sol üyesinin mahkemeleri 4 ve 4.5 yıl arasında değişen hapis cezalarının verilmesi ile sona erdi.

Köln Eyalet Mahkemesinde görüşülen davada, olayın siyasi bir içerik taşıdığı belirtilerek, tutuklular hakkında 7-9 yıl arasında istenen hapis cezaları 4 ve 4.5 yıla çevrildi.

Tutuklulara verilen cezalar şöyledir; Murat Aydın ve Oğuz Yürü'ye 4 yıl 6 ay, Hüseyin Tokgöz, Şükrü Yıldız, Ceyhan Kılıç, Mehmet Ünlü, İbrahim Ütin, Milazim Mercan, Asım Ağırgül, Hüseyin Kadem 4'er yıl hapis cezaları verildi.

* * *

Ordu, politika, ideoloji ve Özal hükümeti . . .

Baştarafı 14. Sayfada

rolü oynayan akımlara aldanmadan direnişçi anlayışı sonuna kadar koruyup geliştirerek cevap vermenin en geçerli yol olduğuna, yurtseverlikle enternasyonalizmin ancak bu temelde iç içe geçirilebileceğine, proletaryanın öz örgütlenmesinin ancak bu temellerde gerçekleştirilip, önderliğinin de yine ancak bu temellerde sağlanabileceğine, tarihen buna muktedir olduğuna inanmaktadır.

PKK, günümüze kadar olduğu gibi bundan sonra da düşmanın azgın imha saflerlerine, her türlü provakatör tasfiyeci girişimlere, ister içten isterse dıştan gelsin devrim alternatifini ikinci planda bırakan anlayışlara, yetersiz devrimciliğe karşı sonuna kadar mücadele verecek halklarımıza karşı yükümlü olduğu görevini yerine getirecektir. Hiç bir güç, hiç bir idelojik-politik saptırma onu bu görevini başarıyla sürdürmekten ve üzerine düşeni yapmaktan alıkoyamayacaktır. Açık ki, PKK'yi bu görevlerini yerine getirmekten alıkoymak için, onun ya direnişten vazgeçirilmesi, ya da imha edilmesi, PKK mirasına ihanetin şırınga edilmesi gerekir. Fakat kendisini her bakımdan hazırlayan bir PKK oldukça, hiçbir alçakça yöntemin tutmayacağı da ortadadır. Ama yine de, Türk ve Kürt küçük-burjuvalarının içine girdikleri tasfiyeciliğin zehirini son 10-15 yılda dökülen devrimci kanlarına bulaştırmalarını istemiyorsak, Kürdistan devrimciliğini şahıslarında somutlaştırmış PKK militanları bu eğilimlerin ve savunucularının amansızca karşısında olmak zorundadırlar. Bu salt Kürdistan devrimini garantiye almak için değil, Türkiye devrimine karşı da devrimci enternasyonalist görevin yerine getirilmesi açısından zorunludur. Her türlü fasfiyeci ve reformizmi egemen kılma anlayışlarına karşı başarılı bir mücadele verilmedikçe, faşist sömürgeciliğe karşı başarılı bir mücadele verilebileceği düşünülemez. Dolayısıyla, PKK'nin, birkaç kişide de somutlaşsa bu tip eğilimlere bu kadar kararlı bir biçimde karşı durması, Parti içine tasfiyeciliğin sızdan bir sızmasına bile göz yummaması, Onun Kürdistan devrimine bağlılığın ve zaferi garantilemenin gelişmiş bilinci içinde olduğunu gösterir. Yine, ister ezilen ulus ve isterse ezen ulustan olsun reformizmi Faşizme Karşı Devrimci Direniş Cephesine ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesine enjekte etme çabalarına kararlı duruşu da yurtseverlik ve enternasyonalist anlayışının parlak bir örneğidir. Bunu yapabilen bir PKK, sadece Kürdistan ve Türkiye halklarına değil, Ortadoğu'nun halklarına karşı da beklenen en değerli yurtseverlik ve enternasyonalist görevlerini yerine getirmiş olacaktır. PKK, bu konuda üzerine düşen görevleri yapacak durumdadır. O, en çok baskı ve imhayı yaşayan bir halk hareketinin öncüsü, düzenden en devrimci kopuşu yapacak bir güç olarak doğup, gelişen bir güçtür. İster içten ve isterse dıştan gelsin bir her türlü reformist ve tasfiyeci anlayışlara karşı kararlı savaşımıyla sadece Kürdistan için değil, Türkiye'de de devrimin temel güvencelerinden olduğunu kanıtlamıştır. Türk sol'unun yarım asırlık tarihinde başramadığını PKK başarmakta, devrimin önüne dikilmek istenen her türlü engeli acımasızca ezmekte, tavizsiz olmanın en soylu örneğini sergilemektedir. PKK, Özal hükümeti döneminde de devrimci politikasını özenle izlemekte kararlı bir güç olarak, devrimci, demokrat ve halktan yana olduğunu iddia eden tüm güçleri cephe dahil her türlü birliğe çağırarak, önümüzdeki yılları güçlü direnme dönemi haline getirmeye davet etmektedir.

Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverler bilmek zorundadırlar ki, Parti içinde, işçi sınıfı hareketi içinde, ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde ve genelde de anti-emperyalist, anti-faşist mücadele içerisinde reformizmi ve teslimiyeti taşırmak isteyen anlayışlara karşı mücadele verilmeden, işçi sınıfı hareketi içinde her türlü oportünizm ve revizyonizme karşı başarılı bir savaş yürütülmeden, parti içinde her türlü küçük-burjuva etkilenmelerine karşı güçlü bir mücadele vermeden, Marksizm-Leninizmin yaratıcı öncü rolünü tüm alanlarda egemen kılmadan emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe karşı başarılı bir mücadele verilemez.

O halde, devrimci direniş çizgisi her alanda hakim kılınmalı, halklarımızın direniş temelindeki mücadele cephesi mutlaka yaratılıp güçlendirilmeli, direnişle teslimiyet arasındaki kesin çizgiyi belirsizleştirmeye çalışan sinsi çabalar ezilmeli, kitlelere devrimci bir çıkış dışında yol gösterme isteyen tasfiyeci, bozguncu, düşman akım ve kişilere hayat hakkı tanınmamalıdır.

* * *

Çocuklarımızı . . .

Baştarafı 5. Sayfada

kence yapmak görevinizdir. Biz ülkemizde ihanetin bayrağını yerlere çalmak, sömürgeciliği mahkum etmek "direniş" geleneğini geliştirip yükselterek, halkımıza karşı görevimizi yerine getirmek için direniyoruz!" derler. Yine Mustafa Karasu adındaki partizan, işkencede hiç bağırmadığı için işkenceci yüzbaşı çıldırır ve sorar: niye bağırmıyorsun? Vücudu yakılan, sırtı, bacağı suda kırbaçlanan bu partizan yarı ölü bir sesle "*siz işkence yapmakta, ben de direnmekte özgürüm, susmakla bu savaşı kazanıyor ve asıl ben size işkence yapıyorum*" der.

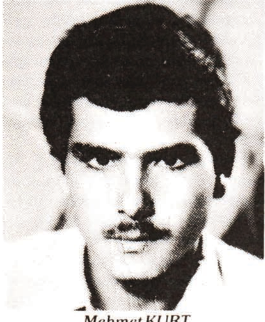
Ayrıca Mustafa Karasu, M. Ayata, M. Şener, M.Canyüce, Selim Çürükkaya, Rıza Altun, M. Arslan, Gönül, Fatma Çelik, Sakine Cansız ve bu gibi, başta olmak üzere PKK Hareketi 1/2'si 12 ile 145 sayfa arasında değişen siyasi savunmalar yaparak direnişlerini tarihsel bir ödevle pekiştirdiler. Mahkemedeki siyasi savunmalar tek kelime ile örnek bir kararlılık mücadeleye sadakat ve bağlılığın sembolü olmuşlardır.

Sonuç olarak şunu belirtmek istiyorum: yukarıda açıkladıklarım doğru bilgi ve yorumlar, PKK'li olmanın kıstası değildir. Diyarbakır zindanlarında yaşayan, zulme ve işkenceye maruz kalan, niteliğini, devrimci kişiliğini yitirmemiş her insanın görevi Diyarbakır zindanlarındaki PKK önderliğinde yükselen devrimci mücadeleyi halkına en doğru biçimde kavratmak, zindanlarda şehit olan tüm direnişçileri kendisine rehber olarak kabul etmektir! Bu gerçeği görüp yaşamak ve hala en doğrusunu anlatmamak ihanettir. Bunun aksini savunan ister örgüt olsun isterse bir kişi onların yapılarından şüphe edilmesi gerekir.

Devrimci selamlar.

* * *

Ahmet KURT

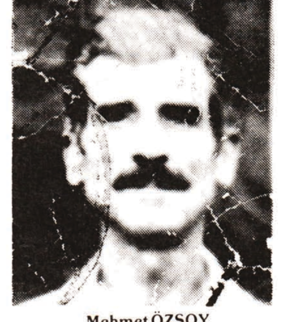

Mehmet KURT

Selman DOĞRU

ŞEHİT EDİLİŞLERİNİN 4. YILDÖNÜMÜNDE ŞİKESTUN KAHRAMANLARINI ANARKEN

Abdullah YÜCE

Mehmet ÖZSOY

Süleyman SARUHAN

Çemo çemê ŞİKESTÛNê
Çem bûye gola xwînê
Çemo tê bi kû da herî
Tev şehîdan tev xwînê

★

Çemo çi zilm û zore
Dijmin girt hawîr dore
Çemo qey tu nizanî
Em teslîm nabin bi zorê

★

Çemo çemê KURDİSTAN
Dijmin hatîye ser wan
Tev bi tanqan û topan
Kuştin xortên KURDİSTAN

★

Halkımızın bağrına bastığı, kalplerinde yaşattığı ve geleceklerinin,, umutlarının, esirlikten, kölelikten kurtulup, özgürlüğe ve bağımsızlığa yürüyüşlerinin öncülerini, kahramanlarını yaşatmalarının bir biçimidir türküler, yakılan ağıtlar ve destanlar.

Ve böylesine yüceleşen, halkın kalplerine gömülen, yoldaşlarının yarattıkları mücadelede ve düşmana sıktıkları her kurşunda yaşatılan kahramanlarımız, Partimizin ve halkımızın öncüleri ve yüce değerleridirler. Ve bu değerler ideolojimizin, Partimizin direnişçi çizgimizin ve mücadelemizin ürünüdürler.

Ve yıl 1978...

Geçmişin kapkaranlık yıllarının, esaretin, köleliğin, sömürge ülke olma acılarının inadına yeşeren, kök salan, gelişen, bağımsızlık ve özgürlük yolunda ilerleyen ve yüzbinleri kucaklayan Parti Hareketimiz!

Onbinler hareket halinde; işçiler, köylüler, gençler ve kadınlar... Kitle gösterileri, köylü direnmeleri, işçi grevleri, protestolar, örgütlenme ve mücadele uğruna silahı kaldırmalar, oluşturulan yönetimler, halkımızın seçtiği ve yönetimine katıldığı belediye ve sendikalar, kepeng kapatmalar, işi durdurmalar, feodallere başkaldırmalar, sömürgeciliğe karşı eşi görülmedik tarzda yükselen direniş mücadelemiz ve ilerleyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve yükseklerde dalgalandırılan Parti Bayrağımız ve kitlelere öncülükte toprağa düşen şehitlerimiz... Ve insanı ister istemez Vietnam'a ve Nghe Thin Sovyetlerini anımsamaya götürüyor ve bir yönüyle de Kürdistan'da tarih tekerrür ediyor: Yaşanan Nghe Thin Sovyetleridir.

Açık ki, buna fazla tahammül edemeyecek sömürgeciler ve onların yerli uşakları feodal-eşkiya çeteleri.

Açık ki, kendilerine ve hizmet ettikleri burjuvazilerine tarihsel derslerini veren ve gelecekteki sonuçlarını şimdiden ortaya seren Partimizin geliştirdiği mücadeleyi ve gelişmeleri kabullenmeyecek sosyal-şovenler.

Yine bunu kabul etmeyecek, Partimizin kendilerini zorlayan ve uğruna savaşılması gereken kutsal davayı önlerine serip, kendilerini teşhir eden, yılların teslimiyetini yere çalıp, proletarya direnişçiliğini dayatan mücadelemiz karşısında şaşırıp-bocalayıp kalan reformist küçük-burjuva ve ilkel milliyetçileri.

Yılların sömürge suskunluğunu, karanlığını yırtarak, deşerek gelişmeye başlayan, yeni doğan Hareketimizin yarattığı bu gelişmelere darbe vurmak isteyen tüm bu güçler saldırılarına devam edecek ve bunların yanısıra en büyük saldırısıyla sömürgeciler kudururcasına yutmak isteyecektir yaratılan ve yükselen mücadeleyi.

Sıkıyönetimler, tutuklamalar, katliamlar, yoğun operasyonlar, baskılar, insan aklının alamayacağı tarzda oyunlar ve komplolar geliştirilecektir. Ve bunda gelişmeye önderlik eden Partimiz ve kadroları imha edilmek ve Kürdistan gerçekliği ortadan kaldırılmak istenecektir. Ve dönem artık yavaş yavaş yerini yeni bir döneme bırakmaktadır. Faşizmin ayak sesleri yükselerek yakınlaşmaktadır ... Bu dönemde akla-kara ortaya çıkacak ve proletarya adına hareket edenler sınanacaktır. Gerçek devrimciler bu dönemde de uğruna savaştıkları davaya ve halka sahip çıkarak, görkemli direnişlerini destanlar yazdıracak tarzda sergileyeceklerdir.

Yine bu dönemde, sahte proletarya öncüleri, teslimiyetçi, reformist, amacı devrim olmayanlarda çıkarak, kaçkınlıkta, döneklikte, davaya, halka ihanette en olumsuz örneklerle birer kara leke olarak kendilerini ortaya koyacaklardır. Bunun yanısıra da, bu dönemde, düşmana, faşizme karşı bir kurşun sıkmayıp, kurşunlarını halk önderlerine, proletarya temsilcilerine sıkan ve bu konumlarıyla düşmana hizmet edenlerde çıkacaktır.

Ve tarih, bu zor yıllarda olumlu, olumsuz çok olaylara tanık olacaktır.

Ve ŞİKESTUN..

Böylesi zor günlere inat, kaçkınlığa, teslimiyete, uşaklığa, her türlü yılgınlığa, dava dönekliğine ve sömürgeciliğe darbe vuran, onların her türlü çürümüşlüğünü, gericiliğini mahkum eden ve gelecek günlere emanet ederek, tarihsel görevini yerine getiren Şikestun Direnişinin Kahramanları Ahmet KURT (Kemal) Mehmet KURT (Cemal), Selman DOĞRU, Süleyman SARUHAN, Abdullah YÜCE ve Mehmet ÖZSOY.

Ölümsüzleşen Şikestun direnişçileri, böyle bir dönemde, varlık-yokluk meselelerinin tartışıldığı, Kürdistan halkı ve proletaryasının tüm çıkarlarının terkedilmek ve teslim edilmek istendiği, kutsal davaya ihanet edişin geliştiği kritik bir dönemde, ölüme yürüdüler. Ve bu ölüme bilinçli yürüyüşleri şunu ıspatlıyordu: Güçlü bir ideolojiye, devrimci-ihtilalci çizgiye, önderliğe, yüce değerlere sahip olan Partimizin kadroları olarak, ölünmesi gereken yerde ve zamanda ölmeyi, direnişi her koşulda, her şart altında, ne pahasına olursa olsun yükseltmeyi ve yaşatmayı.

28 MART 1980

Tüm parti değerlerine, direnişçi çizgisine sahip çıkarak, döneminin ilk şehitleri mertebesine yükselen Şikestun Kahramanlarının üzerine tanklarıyla, toplarıyla, helikopterleriyle, sayısız asker ve subayları ve MİT'leriyle, tüm bunlarla da yetinmeyip, yerli uşak ve ajanlarıyla geldiler. Ve işte bu denli saldırıyı geliştiren düşmana, böylesine bir korku salmıştı PKK ve Partizanları. Korkunun ecele faydası olmadığını bile bile gelmişlerdi Şikestun üzerine.

Ve saatlerce süren çatışmada gaddarca katlettiler yoldaşlarımızı. O yoldaşlar ki, onlarca köylüyü, işçiyi, genç ve kadını örgütlemiş, devrimci bilinçle donatmış, devrimci kişiliği şahıslarında en iyi temsil ederek, örnek önderler olarak, Partimizi en iyi şekilde temsil etmişlerdi. 78'in gelişmelerinde büyük katkıları olan bu yoldaşlarımız, halkın hem öğrencisi, hem de öğretmeni, aynı zamanda güçlü birer kitle örgütleyicisiydiler de. Ve güçlü birer devrimci, yurtsever ve yılmaz, cesaretli, fedakar, ve de direnişçiydiler. Kısacası PKK'ye layık birer militan ve halk önderiydiler.

Karşılaştıkları direnişten ötürü kudurmuş itlere dönen sömürgeciler, bunlarla da yetinmeyip, yurtsever köylülerimize yöneldiler, can aldılar, kadınlarımıza yapmadıklarını bırakmadılar. Ve, "PKK demek halk demektir"i bildikleri için, tüm hınçları, kin ve sadistliklerini kustular. Yapılan tüm baskı ve katliamlara rağmen, Şikestun'tan şu ağıt yükseliyordu:

"Çemo qey tu nizanı, teslîm nabin bi zorê."

Ve yürekler, inançlar teslim alınamazdı ve alınamadı da. Direniş durdurulamazdı ve durduramadılar. Bütün bunlar Şikestun'u ve Şikestun Kahramanları Ahmet, Mehmet, Selman, Süleyman, Abdullah ve Mehmet'leri yarattı.

Şehit edilişlerinin 4. yılına girerken, Onların Şikestun'da dalgalandırdıkları Kızıl Parti Bayrağımız, Bloka'da, Gab'da, Dersim'de, Diyarbakır zindanlarında, Filistin tabyalarında, Hêzik'lerde ve gelişen, güçlenen, halkın içinde kökleşen Partimizin bulunduğu her köyde, her fabrikada ve dağların doruklarında dalgalanmakta ve dalgalandıkça da Bağımsızlık ve Özgürlük günleri yakınlaşmaktadır.

*** Yaşasın Şikestun Direnişimiz!**

*** Şikestun Kahramanları Ölümsüzdür!**

*** Yaşasın Partimiz P K K !**

Kürdistan'dan
bir PKK Partizanı

★ ★ ★

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.